

สู้แล้วสบาย ตายแล้วไม่ได้สู้ สู้ให้ตาย ถ้าตายจะไม่ได้สู้

นัยปก

● จริงจัง ตามพ่อ

“ใน ๑๐๐ คน จักมีคนกล้าสัก ๑ คน
ใน ๑,๐๐๐คน จักมีนักปราชญ์สัก ๑ คน
ใน ๑๐๐,๐๐๐ คน จักมีคนพูดจริงสัก ๑ คน
ส่วนคนทำดี โดยไม่หวังสิ่งตอบแทน **ไม่รู้ว่าจะมีหรือไม่**”

ปที่พระสวดในงานศพเพื่อใช้เตือนสติข้างต้นนี้ มีนัยอธิบายภาวะทางการเมือง อันเกิดมาจากการลุกขึ้นมาต่อสู้ของภาคประชาชนได้เป็นอย่างดี มีสื่อมวลชนตั้งข้อสังเกตว่า การรบครั้งที่ ๒ ของพันธมิตรในครั้งนี้นี้ มีแนวร่วมหายหน้าหายตาไปอย่างผิดปกติ แต่ถ้าได้พิจารณาตามบทแรกที่ว่า.. ใน ๑๐๐ คน จักมีคนกล้าสัก ๑ คน ก็จะไม่แปลก เพราะการต่อสู้ครั้งนี้ยากยิ่งกว่า ไม่ใช่สู้กับ พ.ต.ท.ทักษิณ ตรงๆ แต่เป็นการสู้กับเงาของ พ.ต.ท.ทักษิณ ที่ยังมีฤทธิ์ มีอำนาจรัฐ พร้อมทั้งจะจัดการมัน ผู้ใดก็ได้ที่บังอาจขวางทาง และยังเชือดทั้งไก่ทั้งพญาอินทรีให้ลิงดูเป็นระยะๆ ไม่ว่าจะอดีต ผบ.ตร. เสรีพิศุทธิ์ เตมียาเวส อดีตอธิบดี ดีเอสไอ. สุนัย มโนมัยอุดม ข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ที่ชื่อสัตย์เหล่านี้ โดนกลั่นแกล้งด้วยข้อหาสารพัดที่จะยกเมฆมาได้

การเล่นงานข้าราชการระดับบิ๊กๆ คนแล้วคนเล่า ทำให้ใครๆ ตกอยู่ในอาณาจักรแห่งความกลัว แม้จะมีใครหาญกล้าลุกขึ้นมาต่อสู้ เพราะเห็นอยู่ว่า โจรได้เตรียมไฟเตรียมน้ำมันจะเผาบ้านเรือนอยู่แล้ว ฝ่ายเป็นกลาง (และกลัว) ก็จะรีบมาห้ามไม่ให้ทะเลาะกัน เดี่ยวบ้านเมืองจะวุ่นวาย ในสถานการณ์ที่วิกฤติ คับขัน จึงมีตำนานที่สร้างทั้ง **วีรบุรุษ (คนกล้า) โมฆบุรุษ (คนกลัว) และเวรบุรุษ (คนโกง)**

การต่อสู้ของประชาชนด้วยจิตด้วยใจ แทบจะสู้ด้วย ๒ มือแบ คงมีแต่หัวใจอันแกร่งกล้าที่รัก **ชาติ-ศาสนา-กษัตริย์** แล้วพากันออกมาต่อสู้กับอำนาจรัฐที่ควบคุมสื่ออยู่ในมือ มีทั้งอำนาจมืด อำนาจสว่าง มีทั้งก๊วย-อันธพาล ทั้งในเครื่องแบบและนอกเครื่องแบบ พร้อมทั้งจะเข้ามาใช้สารพัดวิธามาร เล่นงานกลั่นแกล้ง และออกข่าวบิดเบือนให้สังคมเกิดความกลียุคชังกับผู้ที่กล้าออกมาร่วมชุมนุม กล้าจะทนฝ่าเปลวแดดที่แผดเผา กล้าทนหนาวกับสายฝนที่กระหน่ำลงมาไม่รู้ก็ทำ ต้องกลั่นอุจจาระปัสสาวะที่คนเรื่อนหมื่นต้องเข้าแถวยาวยืนรอกันอย่างทุกข์ทน มีพื้นถนนคอนกรีตเป็นทั้งที่นอนและเครื่องหล่อหลอมจิตวิญญาณให้เป็นนักต่อสู้และสู้ต่อานนับเดือน

การเคลื่อนไหวปล้นปล้นคนแต่ละครั้ง สร้างความระทึก และหวาดหวั่นใจให้แก่ผู้คนที่เฝ้าติดตามไปทั่วแผ่นดิน จุดแตกหักซึ่งน่ากลัวที่สุด แต่กลับเป็นว่า **การเผชิญหน้าของผู้คนเรื่อนแสนกลีบอบอุณ-สบบม.(สบายมาก) ด้วยจิตใจที่กล้าหาญอย่างยิ่ง กล้าที่จะไม่ใช้อาวุธ -ไม่ใช้ความรุนแรง -ไม่ (พยายาม) ใช้แม้แต่คำพูดที่หยาบคาย** จึงเป็น “สงครามสังคม” ที่น่าชื่นชมยินดี ที่ใครๆ ได้สู้แล้วสบาย สู้กันจนตายจาก..ความชั่วร้ายที่มีอยู่ในตนและแผ่นดินไทย และสู้กันด้วยความภาคภูมิใจ ที่ได้มาทำหน้าที่ **ใช้หนี้แผ่นดิน-และทำบุญใหญ่** ก่อนที่จะได้ตายอย่างตาหลับ เพราะได้ลุกขึ้นมาสู้และเสียสละให้แก่แผ่นดิน ซึ่งเป็นการทำบุญที่ไม่หวังสิ่งตอบแทนใดๆ อันเป็นกรรมที่หาบุคคลในโลกนี้ทำได้ยากนักแล จนพระต้องเอามาใช้สวดและถามว่า **จะหาบุคคลเช่นนี้มีหรือไม่? ฮ**

เป็นคนบ้านนอกมา ๑๕ ปี ง่ายๆ ผมก็เปลี่ยนมาเป็นคนกรุง คน
 6 ใจกลางกรุง หอบเสื้อผ้ามาอยู่กลางถนนที่มีชื่อเสียงที่สุดคือถนน
 ราชดำเนิน ใจกลางกรุงดีๆ นั่นเอง

เราอยู่ตั้งแต่วันที่ ๒๕ พฤษภาคม อยู่เกือบเดือนพอจะเข้าไป
 เข้าทางก็ต้องย้ายอีก ย้ายคราวนี้ยากกว่า ต้องเตรียมการเรื่องต่างๆ
 มากมาย ขึ้นเวทีปราศรัยผมพูดซ้ำแล้วซ้ำอีก การเดินขบวนต้องเดิน
 อย่างสงบเป็นเรื่องสำคัญที่สุด หากใครไม่ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ที่
 กำหนดไม่ใช่ “พันธมิตร” แต่กลายเป็นพวก “นรกป่วนกรุง” ไปทันที
 ให้ตำรวจจัดการได้เลย

บ่ายวันที่ ๒๐ มิถุนา เมื่อเดินฝ่าด่านไปยื่นเผชิญหน้ากับแถว
 ตำรวจที่หน้าสนามม้านางเลิ้ง ผมต้องไปยืนแอบบนเวที คมเชิงอยู่
 ตลอดเวลา พอเห็นว่าพันธมิตรกำลังจะตีกับตำรวจที่ไรก็ต้องตะโกน
 ห้ามทันที เกือบตีกันถึง ๓ ครั้ง อาจารย์ เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง ซึ่งอยู่ข้าง
 เวทีปราศรัย ขอขอบคุณว่าถ้าไม่ได้ผมคงปะทะกันแล้ว

เหตุการณ์เป็นไปตามที่ผมคาดไว้ พันธมิตรจากหลายทิศ
 หลายทางเดินเข้าไปสมทบ จนมีจำนวนผู้คนมากกว่าตำรวจหลาย
 สิบลเท่า พอตกเย็นตำรวจจึงยกกำลังทั้งหมดกลับออกไป รถสำหรับ
 บรรทุกนักโทษ ๕ คันที่นำไปจอดปิดถนนไว้ ก็เอากลับไปหมด เราจึง
 อยู่กันเต็มพื้นที่หน้าสนามม้านางเลิ้ง และย้ายเวทีไปที่หน้าทำเนียบ
 กลางดึกของคืนวันเดียวกัน

เราถามความเห็นของที่ประชุมเต็มถนนราชดำเนินมาแล้วหลายครั้ง
 และทุกครั้งชาวพันธมิตรออกเสียงเป็นเอกฉันท์ว่า ลู้ ไม่ว่าจะอะไรจะ
 เกิดขึ้นก็ลู้ เช่นถ้ามีการบุกของพวก “นรกป่วนกรุง” หรือ ตำรวจใช้
 กำลังเข้าสลายการชุมนุม ก็ลู้ทั้งนั้น

บางครั้งผมพูดกับผู้ร่วมชุมนุม ลู้ ต้องไม่ตาย และต้องชนะด้วย
 ตอนหลังผมเห็นด้วยกับชื่อของ “เราคิดอะไร” ฉบับนี้ว่า ถ้า “ลู้ตาย”
 อย่างที่พูดกันทุกๆ ไปก็ได้คือ ลู้แล้วสบาย

ตายแล้วไม่ได้ลู้
 ลู้ให้ตาย
 ถ้าตายจะไม่ได้ลู้

☞

7

บ้านปานาดอย

บรรพวีรชนยอมสละแม่เลือด
 เนื้อชีวิต ไยอนุชนจึงดูดาบ มิ
 อาจหาญต่อกรเหล่ามารผจญชาติ

18

สี่สั้นชีวิต

“...เป็นพระสงฆ์องค์เจ้าไม่ควร
 เข้ามาเกี่ยวข้องกับ รวมทั้งการขึ้นไป
 แสดงธรรมบนเวทีชุมนุม” เป็น
 ความยึดติดที่หลงทิศผิดทางของ
 พุทธบริษัท ๔ ทัวไป ที่แยกสังคัม
 พระออกจากสังคัมชาวบ้าน

32

เป็นกลาง... อย่างพุทธ

ความเป็นกลางต้องเข้าข้างคนดี
 ให้นำหนักทางคนดี
 แต่เข้าใจกันผิดว่าความเป็นกลางก็คือ
 อยู่เฉยๆ ใครจะถูกจะผิดก็บอกใครไม่ได้
 ใครถูกฉันก็เฉย ใครผิดฉันก็เฉย
 เพราะเข้าใจว่า
 ถ้าเข้าข้างใครคือไม่กลาง
 บ้านเมืองถึงได้อัมคริม เตือดร้อน

เอโกปี หุควา พุธา โทติ พุธาปี หุควา เอโก โทติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่ง

บ้านปานาดอย

บรรยายขรรณะพิเศษ “เป็นกลาง...อย่างพุทธ”

สีสันชีวิต
สมณะบินบน ธิรจิตโต

1	นัยปก:สู้แล้วสบาย ตายแล้วไม่ได้สู้
สู้ให้ตาย ถ้าตายจะไม่ได้สู้	จริงจัง ตามพ่อ
จำลอง ศรีเมือง
2	คนบ้านนอกบอกกล่าว	บรรณาธิการ
4	จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
6	คุณนิตคิดหน้อย	จำลอง
7	บ้านปานาดอย	ผู้จัดการออนไลน์
17	เรื่องอย่างนี้ต้องช่วยกันเผยแพร่	ทีม สมอ.
18	สีสันชีวิต (สัมภาษณ์สมณะบินบน ธิรจิตโต)	สมณะโพธิรักษ์
22	ข้าพเจ้าคิดอะไร	วิสูตร
27	การ์ตูน	แรงรวม ชาวหินฟ้า
28	คิดคนละชั่ว	ถอดเทปสมณะโพธิรักษ์
32	บรรยายพิเศษ (เป็นกลาง...อย่างพุทธ)	ส.ศิริรักษ์
37	วิพากษ์บริโภคนิยมฯ	สมณะโพธิรักษ์
40	ชีวิตนี้มีปัญหา	ฉวมพุทธ
50	ขาดก้นยุค	ทศพนธ์ นรทัศน์
52	บทความพิเศษ	สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
56	ธรรมดาของโลกจะได้ไม่โคกสลด	
58	กำปั้นทุบดิน (เมื่ออหิงสาประชาปฏิบัติกลางถนน
ประชาธิปไตยมีผลปาฏิหาริย์)	ดังนั้น วิมุตตินันทะ
นายนอก ทำเนียบ
ล้อเกวียน
ฟ้าสาง
สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
พอด เทพสุรินทร์
ประคอง เดกฉัตร
พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
63	เวทีความคิด	
64	ชีวิตไร้สารพิษ	
68	ประสบการณ์ได้ร่มสัมมาสิกขา	
71	ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	
74	ฝุ่นฟ้าฝากฝัน	
76	กตึกาเมือง	
80	ปิดท้าย	

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์ กองรับใช้บรรณภาพ สุนัย เศรษฐบุญสร้าง สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์ สงกรานต์ ภาคโชคดี
แชนดิน เลิศบุญย์ อำนวย อินทสร น้อมคำ ปิยะวงค์รุ่งเรือง รินธรรม อโศกตระกูล น้อมนบ ปัฐยาวัต

กองรับใช้ศิลปกรรม พุทธพันชาติ เทพไพฑูรย์ ดำนานไท ธาณี แสงศิลป์ เดือนหงาย วิสูตร นวพันธุ์ ดินหิน รักพงษ์อโศก

กองรับใช้ธุรการ ศิลสนิท น้อยอินดีะ สุเสรี สีประเสริฐ ปีกฟ้า เภาประเสริฐ ดอกบัวน้อย นาวานุญนิยม

ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา ศิลสนิท น้อยอินดีะ โทร. ๐-๒๓๓๓-๖๒๔๕, ๐-๒๓๓๔-๕๒๓๐

จัดจำหน่าย กลิ่นแก่น ๖๔๕ ขอยนวมินทร์ ๕๕ ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ โทร. ๐-๒๓๓๓-๖๒๔๕ พิมพ์ที่ บริษัท ฟากภัย จำกัด โทร.๐-๒๓๓๕-๘๕๑๑

อีเมล farinkwan@yahoo.com

อัตราค่าสมาชิก ๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท / ๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท ส่งขนาดดี หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์ สั่งจ่าย ปท.คลองกุ่ม
ในนาม น.ส.ศิลสนิท น้อยอินดีะ โอนเข้า ธนาคารกรุงไทย สาขากลนวมินทร์ บัญชีเลขที่ ๐๕๗-๑-๔๔๗๐๕-๘ ชื่อบัญชี นางสาวศิลสนิท น้อยอินดีะ
สำนักพิมพ์กลิ่นแก่น ๖๔๕ ข.นวมินทร์ ๕๕ ถ.นวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ โทร. ๐-๒๓๓๓-๖๒๔๕

จากผู้อ่าน

บัวเน่า

อ้ายพวกกองทัพธรรม ทั้งคนทั้งพระ
นั้นแหละ ทำไมไม่อยู่วัดถือศีลปฏิบัติธรรม
ออกไปรณรงค์รวมหัวกับพวกพันธมิตรที่
ราชดำเนินทำไม...

• ไทรศัพท์ นิรนาม

☞ ไทรศัพท์เข้าสำนักพิมพ์กลั่นแกล้ง
พอยกหูรับ ผรุสวาจาก็ปลิ้นหลังไหลออกมา
เกินกว่าจะถ่ายถอดตามลงพิมพ์ได้ ไม่ตอบได้
อะไร วางหูทันที เมื่อรู้ว่าเป็นพวกพาลก็
วางใจ เขาเข้าใจเราไม่ได้ก็ช่างเขา นี่ไงที่
เปรียบเปรยกันว่าบัว ๔ เหล่าของจริง!

เรื่องของก่า

พระพยอมให้สัมภาษณ์ทางทีวี NBT
เมื่อคืนวันที่ ๑ มิ.ย. พาดพิงถึงสันตติโอศก
แบบไม่ให้คุณค่าเลย เรียกสันตติโอศกว่า
สำนักนั้น ทั้งพาดพิงถึงท่านจันทร์ในเชิง
ไม่เหมาะสมด้วย ไม่เข้าใจว่าทำไมจึงเป็น
อย่างนั้น เพราะต่างก็ทำงานศาสนา กับ
ท่านจันทร์ก็เคยร่วมงานกันด้วยด้วย

• สีขาว บางเขน กทม.

☞ ขาดิ ศาสนา พระมหากษัตริย์
เป็นองค์ประกอบซึ่งกันและกันเป็นเอกภาพ
อันมีอาจแบ่งแยกได้ ยามใดเกิดวิกฤติแก่
ส่วนใดส่วนหนึ่งในองค์รวมก็ต้องเอาภาระ
ช่วยกันเยียวยาตามหน้าที่รับผิดชอบ มิใช่
วางเฉยไม่รู้ไม่ชี้ วางท่าไม่ยุ่งกับการบ้าน
การเมืองต่างๆ ที่อยู่ในบ้านเมือง โดยมีได้
คำนี้ว่ารัฐบาลฉ้อฉลหรือซื้อสัตย์ต่อ
บ้านเมือง เห็นที่ศาสนจักรจะตกอยู่ใน
อาณัติอาณัติจักรเป็นแน่แท้ สถานการณ์
เลวร้ายในบ้านเมืองเราขณะนี้ เนื่องมาจาก

นักการเมืองขาดคุณธรรมจริยธรรม
รัฐบาลมิได้อภิบาลรัฐ แต่ปล้นรัฐปล้นราษฎร์
แผ่นดินจึงเดือดร้อนทุกหย่อมหญ้า หาก
ศาสนา ศาสนบุคคลไม่สำแดงบทบาท
เยียวยาสังคม ทำให้นักการเมืองสำนึกผิด
รู้บาปบุญคุณโทษ จะมีวัดมีพระไว้ทำไมครับ

ป่า-ชาติ

ขอเลิกเป็นสมาชิกเพราะฟังลุงจำลอง
ร่วมแถลงกับแกนนำพันธมิตรว่าเหตุการณ์
บ้านเมืองมันสูงงอมเต็มที่แล้ว ดิฉันก็
สูงงอมกับคุณจำลองเต็มที่แล้วเหมือนกัน
อยากจะถามว่าจะเอาระบบป่าหรือจะเอา
ประเทศชาติ

• จุริรัตน์ สาลีผล กทม.

☞ โถ! ไม่น่าจะด่วนสูงงอมเลยครับ รู้
ไหมครับที่คุณจำลองต้องร่วมกับแกนนำ
พันธมิตรและประชาชนนับหมื่นนับแสน
กินนอนตากแดดตากฝนอยู่กลางถนน
ราชดำเนินนะ ก็เพื่อรักษาชาติรักษา
แผ่นดินไว้ให้รุ่นลูกหลานเหลน ป่าที่คุณ
หมายถึงและยกมาเป็นตัวเลือกนั้นวัยใกล้
โลงแล้ว ส่วนชาติจะต้องยังยืนอยู่รอด
ปลอดภัยจากทุนสามานย์ตลอดไป ขอให้
ทบทวนอีกครั้งเถิดครับ

ใครโง่งง?

พวกกูที่ประกอบกิจการธุรกิจอยู่ที่
สนามมวยราชดำเนิน ...ขอให้พวกมึงย้าย
ออกไปภายใน ๓ วันนับจากวันนี้ ถ้าไม่
ย้ายออกไป...รับรองล้าน% พวกมึงเจอ
แน่นอน...พวกมึงหลอกชาวบ้านที่โง่งง
เหมือนวัวเหมือนควายได้ แต่หลอกพวกกู

จากผู้อ่าน

และประชาชนอีก ๖๓ ล้านคนไม่ได้หยอก เพราะอะไรรู้แก่ใจดี...

- ชวราชดำเนิน

👉 จดหมายฉบับนี้ลอกำพิตของผู้เขียน และผู้อยู่เบื้องหลังว่าถ้อยสฤลต่ำทราม เพียงใด ขอยกเอาเฉพาะตอนอาร์มภบท (ที่ขัดเกลาลแล้ว) มาพอเป็นลิ่งชี้กระแสพาล ในลิ่งคมทูนสามานย์ นำลิ่งสสารคนเหล่านี้ที่ดวงตามีตบอดจนมิดมิตแต่ไม่รู้ตัวว่ามีมิตมิต น่าอนาถที่เมืองไทยเป็นเมืองพุทธแต่ชาวพุทธเห็นการพนันมวยมมีค่ากว่าแผ่นดินไทย

สูตรสำเร็จ

ลัจฉินดา พฤษภาทมิฬ เนะทางแก้ ปัญหาพนันมิตรประชาชนฯ ชนกับลัมคร ว่าให้ลัมครยุบสภาลแล้วเลือกตั้งใหม่ เอาผลการเลือกตั้งเป็นตัวตัดสิน ถ้าพรรค พชป.ได้รับเสียงข้างมาก จัดตั้งรัฐบาลใหม่ พนันมิตรประชาชนฯ ก็ต้องยอมรับความชอบธรรมตามระบอบประชาธิปไตยแล้ว จะมาต่อต้านเรียกร้องอะไรอีกไม่ได้ คนเคยเป็นทหารใหญ่ไม่น่าตั้งเขินขนาดนี้ แบบนี้รับร้อยครั้งแพร้อยครั้ง

- ทหารน้อย บางเขน

👉 ทูนสามานย์หยั่งลิ่งสุรากล้าลีบ ทอดยาวนานมาทั่วแผ่นดินแล้ว และกลไกควบคุมการเลือกตั้งไม่อาจต้านและตามเกม กลโกงได้ทัน การเลือกตั้งตามระบบมิใช่ตัวชี้วัด “อธิปไตย” ของประชาชน แต่เป็นตัวชี้วัด “อธิปไตย” ของกลุ่มทูนสามานย์ที่นับวันจะหยั่งลิ่งรากลิกและแผ่ลิ่งยายยั้งขึ้น ขณะนี้ลิ่งถือได้ว่าผูกขาดการเมืองการปกครองในบ้านเมืองเราไว้ได้เบ็ดลิ่งเสร็จแล้ว

นี่คือมหาภัยอำพรางที่เราต้องช่วยกัน แก้ไขด่วน

จุดยืน-จุดล้ม

ติดตามข่าวสารได้ความว่า ดร.จรัส สุวรรณมาลา คณบดีคณะรัฐศาสตร์ จุฬาฯ ซึ่งมาร่วมเวทีพนันมิตรฯ ถูกกตตันจากรองคณบดีและอาจารย์บางส่วนให้ออกจกตำแหน่ง ทว่าไม่วางตนเป็นกลางในทางการเมือง ดิฉันไม่เข้าใจว่าคนเป็นครูบาอาจารย์แล้วจะแสดงความคิดเห็นอะไรไม่ได้เลยหรือ

- ศิษย์ ประชาธิปไตย กทม.

👉 ถูกต้องแล้วครับ เป็นอาจารย์และดำรงตำแหน่งคณบดีต้องแสดงจุดยืนชัดเจนเป็นกลางในทางการเมืองการปกครองไม่ว่าในยุคใดใครจะครองอำนาจ แต่ความเป็นกลางที่ว่านั้นมีข้อยกเว้นไม่เกี่ยวข้องกับฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ในฐานะนักวิชาการ ครูบาอาจารย์จะต้องชี้ชัดผิดถูก และต้องยืนหยัดอยู่ข้างฝ่ายถูกต้องเป็นธรรม จะได้เป็นต้นแบบให้ลูกศิษย์ที่จะเติบโตเป็นผู้ว่าราชการจังหวัดในวันหน้าจะไม่ซื้อบื้อเอาแต่ตัวรอดการไม่เข้าข้างคนดีก็เท่ากับเข้าข้างคนชั่ว!

๗ บรรณธิการ

พึงว่ากล่าวตักเตือนคนอื่น และพึงกีดกันเขาจากความชั่ว คนที่คอยลิ่งสอนเช่นนี้ คนดีรัก แต่คนชั่วเกลียด

- พุทธวจนะ

“ตำรวจ” คือ “ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์” ...เป็นมิตรแท้ร่วมเป็น
ร่วมตายกับสุจริตชน ทั้งในยามสงบปกติสุขและยามวิกฤติ

มิใช่ “มิตรเทียม” พลิกพลิว้เป็น “ผู้พิฆาตสันติสุข” สนอง
อำนาจเถื่อนเพื่อประโยชน์ตนโดยไร้สำนึกรู้สึกผิดชอบ ขาด “ทริ
โอตต์ปะปะ”

ผู้ใดบังอาจประพฤตึเช่นนั้นมิต่างโจรในเครื่องแบบ “ข้าราชการ
ในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว” ย่อมเป็นภัยร้ายแรงแก่อาณา
ประชาราษฎร์ยิ่งกว่าโจรธรรมดาสามัญยิ่งนัก

“...ตำรวจในยุติธรรม กระทำการด้วยปัญญา...” นี้คือ
ส่วนหนึ่งในอุดมคติตำรวจ หรือ “เกียรติตำรวจของไทย
เกียรติวินัยกล้าหาญมั่นคง จะตำรวจพิทักษ์สันติราษฎร์มัน ถึง
ตัวจะตายก็ช่างมัน ...” ส่วนหนึ่งของมาร์ชตำรวจ ที่เป็นคติ
เตือนใจตำรวจในการปฏิบัติหน้าที่ “พิทักษ์สันติราษฎร์” ซึ่ง
ตำรวจดีๆ รุ่นก่อนๆ ได้ยึดถือปฏิบัติสืบเนื่องมาอย่างเคร่งครัด

วันนี้...วันที่ทุนสามานย์ครองเมือง และครองใจข้าราชการ
ทรยศแผ่นดินได้ ตำรวจจำต้องตรวจสอบการปฏิบัติหน้าที่ของ
ตนเองว่าชอบด้วยอุดมคติ-มาร์ชปลุกจิตสำนึก และตัวบท
กฎหมายหรือไม่

ในสถานการณ์เรียกร้องความชอบธรรมตามระบอบประชา-
ธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ณ สะพานม้ฆวานรังสรรค์
และที่หน้าทำเนียบรัฐบาล เพื่อยุติขบวนการชั่วร้ายทำลาย
สถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ การปฏิบัติหน้าที่ของ
ตำรวจตามนโยบายและคำสั่งของผู้บังคับบัญชา โดยมีนาพาต่อ
ความเที่ยงธรรมตามสามัญสำนึก เพียงเพื่อเอาตัวรอด แต่
ชาติบ้านเมืองวอดวายล่มสลายนั้น ทบพวนดูเถิดว่าควรค่าแก่
การเกิดเป็นคนไทยหรือไม่ ควรค่าแก่เครื่องแบบผู้พิทักษ์
สันติราษฎร์หรือไม่

ทำอย่างไรยามแหงนหน้าไม่อายุฟ้า ก้มหน้าไม่อายุดิน
อย่าเสียทีที่แบกยศเต็มบ่า เหยียดตราเต็มอก แต่ก่อกรรม
ทำเข็ญน่าอัปยศอดสูไว้เป็นตราบาปประจานตนเองไว้ชั่ววันรันดร์
คิดถึงวาระสุดท้ายของชีวิตบ้างเถิด...วันที่จะได้รับพระราชทาน
เพลิงศพซึ่งควรค่าแก่คนมีคุณแก่แผ่นดินเท่านั้น

แต่ตนเองมีค่ามีคุณควรแก่แผ่นดินกระนั้นหรือ ๓

ผู้พิทักษ์รับใช้ประชาชน

ชวากองทัพอธรรมเป็นคนกลุ่มหนึ่งซึ่งจะอยู่ที่ไหนก็ตามจำเป็นต้องย้ายนิवासสถานไปกินนอนกลางถนนรวมกันอีกครั้งหนึ่ง ผมเองต้องอพยพชั่วคราวออกจากบ้านป่า นาคอย ไปอยู่ในวงบ้านป่าเหมือนกัน แต่เป็นป่าคอนกรีต ไม่มีนา ไม่มีตอย ดังที่เล่าให้ฟังใน “เราคิดอะไร” ฉบับก่อนบ้างแล้ว

ไปชุมนุมอยู่ที่ถนนราชดำเนินเชิงสะพานม้ามานตั้งแต่วันที่ ๒๕ พฤษภาคม เกือบครบเดือน แกนนำพันธมิตรซึ่งมีผมเป็นคนอายุมากที่สุด ได้ประชุมปรึกษาหารือกัน ลงมติเป็นเอกฉันท์ว่า เพื่อให้การชุมนุมเกิดผลในการเรียกร้องให้รัฐบาลหยุดการกระทำใดๆ ที่จะแก้รัฐธรรมนูญฉบับปี ๒๕๕๐ และที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งคือรัฐบาลต้องลาออก ชีนอยู่ต่อไปบ้านเมืองจะเสียหายยิ่งขึ้น จำเป็นต้องเดินขบวนไปทำเนียบรัฐบาลในตอนบ่ายวันที่ ๒๐ มิถุนายน เพื่อบีบบังคับรัฐบาลเพิ่มเติม

ผู้คนทุกวงการแตกตื่นเป็นการใหญ่ว่าจะต้องนองเลือดอย่างแน่นอน เพราะตำรวจยืนยันหนักแน่นไม่ยอมให้ไปทำเนียบเป็นอันขาด เตรียมการป้องกันแน่นหนาทุกเส้นทางที่จะเข้าสู่ทำเนียบ ระดมตำรวจกรุงและตำรวจบ้านนอกเป็นพันๆ คน ผุ่ชนที่จะเดินไปทำเนียบก็มีจำนวนหลายหมื่นหรือเหยียบแสนก็ได้ จึงน่าจะเกิดการนองเลือดตามที่คาดการณ์กัน

เหตุการณ์กลับเรียบร้อยเกินคาด สื่อมวลชนทุกแขนงรายงานอย่างละเอียด วันรุ่งขึ้นหนังสือพิมพ์เกือบทุกฉบับลงภาพเต็มหน้าหลายหน้าในฉบับเดียวกัน หนังสือพิมพ์ “ไทยรัฐ” เป็นฉบับหนึ่งที่รายงานข่าวนี้ทุกขั้นตอน

ตร.ตรึงกำลังรอบทิศทางถนนเข้าทำเนียบ

ขณะที่บรรยากาศบริเวณรอบนอก ช่วงเช้าวันเดียวกัน ถนนทุกเส้นที่ผ่านเข้าทำเนียบรัฐบาล ไม่ว่าจะเป็นถนนเลียบบคลองผดุงกรุงเกษม หน้าวัดมกุฎฯ ถนนพระราม ๕ และถนนนครปฐม หน้าวัดเบญจมบพิตรฯ บริเวณสะพานชมัยมรุเชษฐ ถนนพิษณุโลกบริเวณสี่แยกมัสกวัน เจ้าหน้าที่ตำรวจใช้แผงเหล็กปิดกั้นตลอดแนวพร้อมยืนตรึงกำลังไว้ไม่ยอมให้ขบวนต่างๆ และบุคคลภายนอกกล้ากรายเข้ามาอย่างเด็ดขาด

ฝืนรัฐบาลต้องลาออกเร็วๆ นี้

ก่อนเคลื่อนพลในเวลา ๑๐.๐๐ น. พล.ต.จำลอง ศรีเมือง แกนนำพันธมิตรฯ ย้ำถึงจุดยืนของกลุ่มพันธมิตรฯ ว่า การเดินทางไปทำเนียบจะไม่เข้าไปบุกยึดทำเนียบ จะไม่คำทอ ยั่วยุเจ้าหน้าที่ตำรวจ ไม่เอาหนังสือตีไปยิงหัวเจ้าหน้าที่ตำรวจ ไม่เอาก้อนหินไปปา เข้าใจว่าจะต้องมีพวกนรกป่วนกรุงเข้ามา ทำให้ประชาชน

หมดความน่าเชื่อถือ ใครก็ตามที่ทำอะไรที่ตรงข้ามกับเราถึงแม้ว่าจะแต่งกายเหมือนเราใส่เสื้อเหลืองผูกผ้าพันคอคู่ชาติ แต่หากพวกเขาอาวุธเข้ามาปะปนในกลุ่มพันธมิตรฯ ถือว่ากลุ่มดังกล่าวไม่ใช่พวกเรา ให้เจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมได้เลย การเดินขบวน เมื่อเผชิญหน้ากับตำรวจก็จะยึดไว้และไม่ใช้ความรุนแรงใดๆ ทั้งสิ้น กลุ่มพันธมิตรฯ ได้เตรียมแผนการรองรับเรียบร้อยแล้ว ไม่ว่าจะปักหลักอยู่ที่ใด เชื่อว่าต้องทำสำเร็จแน่นอน รัฐบาลต้องลาออกเร็วๆ นี้

มีไม้เบสบอล-ท่อนเหล็กป้องกันตัวเอง

พล.ต.จำลองยืนยันว่า ที่ชุมนุมไม่มีการชองสูมอาวุธปืนตามที่ ร.ต.อ.เฉลิม อยู่บำรุง รุม.มหาดไทย กล่าวแน่นอน แม้จะออกมาบอกว่ามี จปร. รุ่น ๗ เป็นผู้ให้ข่าวก็ตาม คิดว่า ร.ต.อ.เฉลิมคงเห็นว่าตนก็อยู่รุ่น ๗ เหมือนกัน จึงทำให้ประชาชนเชื่อว่าตนรู้เห็นเป็นใจด้วย เมื่อไปตามผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ท่านก็บอกว่าไม่มี เห็นได้ชัดว่า ต้องการสร้างกระแสความรุนแรง ปั่นปวนบ้านเมืองให้วุ่นวาย หากมีอาวุธจริงคงไม่ใช่กลุ่มพันธมิตรฯ คงเป็นพวกนรกป่วนกรุง ส่วนที่รัฐบาลนำภาพกลุ่มผู้ชุมนุมไปเผยแพร่ ซึ่งมีอาวุธ ไม่ว่าจะ เป็นไม้เบสบอล ท่อนเหล็ก ขอมรับว่า มีจริง แต่ทั้งนี้ไม่ได้นำสิ่งดังกล่าวมาใช้เป็นอาวุธแต่มีไว้เพื่อป้องกันตนเอง เพราะเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถรักษาความปลอดภัยให้กับกลุ่มพันธมิตรฯ ได้

อ้างการเดินทางเป็นการเดินมหากุศล

ผู้สื่อข่าวถามว่า พล.อ.ชวลิต ยงใจยุทธ อดีต นายกฯ ออกมาเสนอว่า ให้รัฐมนตรีลาออก กลุ่มพันธมิตรฯ จะดำเนินการอย่างไร แกนนนำพันธมิตรฯ กล่าวว่า ไม่ทราบ กลุ่มพันธมิตรฯ ได้ตัดสินใจเดินหน้าต่อ เพราะเราเรียกร้องมานานแล้ว หากปล่อยให้รัฐบาลอยู่นานกว่านี้ จะสร้างเรื่องแย่ๆ เพิ่มมากขึ้น เช่น เรื่องเขาพระวิหารที่

นายพดล ปัทมะ ร.ม.ต.กระทรวงการต่างประเทศ ยินยอมให้กัมพูชาขึ้นทะเบียนเขาพระวิหารเป็นมรดกโลก ถือว่าขายอธิปไตยของชาติให้ต่างชาติไปแล้ว ผู้สื่อข่าวถามว่า เตรียมเรือท้องแบนไว้เพื่อเดินทาง ไปยังทำเนียบใช่หรือไม่ แกนนนำพันธมิตรฯตอบว่า เตรียมไว้ก่อน อาจใช้เดินทางไปยังฝั่งทำเนียบ การเคลื่อนย้าย วันนี้ไม่ว่าจะเคลื่อนย้ายหรือไม่เคลื่อนย้าย จะไปได้ไกลแค่ไหน เข้าใกล้ทำเนียบแค่ไหนก็แค่นั้น แต่เราก็ประสบความสำเร็จแน่นอน วันนี้การเดินขบวนถือเป็นการเดินมหากุศลครั้งยิ่งใหญ่ของประเทศและประวัติศาสตร์

อ่านแถลงการณ์แสดงพลัง

ด้านนายปานเทพ พัวพงษ์พันธ์ โฆษกกลุ่มพันธมิตรฯ ได้อ่านแถลงการณ์ ฉบับที่ ๑๔/๒๕๕๑ เรื่องดำรงความสงบ อหิงสา และปราศจากอาวุธ ระบุว่า การชุมนุมของกลุ่ม พันธมิตรฯ ได้ชุมนุมติดต่อกันเป็นเวลา ๒๗ วัน แต่รัฐบาลก็ยังไม่ได้

ดำเนินการหยุดการแก้ไขรัฐธรรมนูญและลาออกแต่อย่างใด เมื่อเป็นเช่นนี้ ประชาชนจึงต้องแสดงพลังครั้งยิ่งใหญ่อีกครั้ง ด้วยการเคลื่อนขบวนไปยังทำเนียบรัฐบาลด้วยความสงบ อหิงสา เพราะเป็นสิทธิเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญ ยืนยันว่า พันธมิตรจะไม่บุก ไม่เข้ายึด แม้ตำรวจจะเปิดประตู แต่หากการเคลื่อนขบวนนั้นได้ติดอุปสรรคก็คิดว่าทางโดยเจ้าหน้าที่รัฐ กลุ่มผู้ชุมนุมก็จะแสดงรอยยิ้ม ไม่ด่าทอ ไม่ขู่ข่ม และจะไม่ใช้อาวุธใดๆ ทั้งสิ้น

“อัสวิน” วอนกลุ่มชุมนุมให้เห็นแก่ชาติ

ในขณะที่กลุ่มผู้ชุมนุมพันธมิตรเตรียมตัวเคลื่อนขบวนนั้น ฝ่ายเจ้าหน้าที่ตำรวจก็ได้มีการเสริมกำลังจากหน่วยต่างๆ ทุกหน่วยมารักษาความปลอดภัยการชุมนุม โดยเฉพาะตามแยกต่างๆ รวม ๘ แยก โดยมีนายตำรวจระดับรองผู้บัญชาการประจำจุด คอยบัญชาการเหตุการณ์ นอกจากนี้ ยังมีกำลังสำรอง หากซึ่งเข้าไป

ประจำอยู่ในกองทัพภาคที่ ๑ อีก ๕ กองร้อยหรือเกือบ 1 พันนาย โดยเฉพาะบริเวณแยก จปร. ซึ่งเป็นจุดกั้นระหว่างกลุ่มผู้ชุมนุมทั้ง ๒ กลุ่ม พล.ต.ท.อัสวิน ขวัญเมือง ผบช.น.ที่เดินทางมาควบคุมสถานการณ์กล่าวว่า อยากวิงวอนไปยังกลุ่มผู้ชุมนุมให้ช่วยกันรักษาสถานภาพของประเทศชาติไว้ ต้องการให้มีการสมานฉันท์ ดำรงไม่อย่าให้มีเหตุการณ์รุนแรงใดๆเกิดขึ้น เพราะเราล้วนเป็นคนไทยด้วยกันทุกคน

จำลองนำพันธมิตรล้อมตำรวจ

จนเวลา ๑๑.๕๐ น. พล.ต.จำลองเดินนำหน้าชายฉกรรจ์ห้าพันคอเขียวและกลุ่มผู้ชุมนุมประมาณ ๓๐๐ คน ออกจากสะพานมัฆวานฯ ไปตามถนนเลียบบคลองผดุงกรุงเกษม ไปถึงบริเวณซอยวัดโสมนัสราชวรวิหาร ซึ่งเป็นจุดแรกที่เจ้าหน้าที่ตำรวจปราบจลาจล ประมาณ ๒๐๐ คน ยืนตั้งแถวพร้อมโล่ป้องกัน จากนั้น พล.ต.จำลองสั่งให้กลุ่มผู้ชุมนุมหยุดขบวนและนั่งลงกับพื้นพร้อมประกาศว่าอย่าด่าทอ อย่าทำร้ายร่างกายเจ้าหน้าที่ตำรวจ และข่มให้เจ้าหน้าที่ตำรวจขณะเดียวกันฝั่งตรงข้ามก็มีกลุ่มผู้ชุมนุมประมาณ ๓๐๐ คน เดินจากสนามม้านางเลิ้งเข้ามาสมทบทำให้เจ้าหน้าที่ตำรวจกลุ่มดังกล่าวตกอยู่ในวงล้อมของพันธมิตรฯ

กรูทลายกำแพงตำรวจเพื่อแหวกทาง

เวลา ๑๒.๐๕ น. กลุ่มผู้ชุมนุมจากสนามม้านางเลิ้ง กลุ่มดังกล่าวกรูเข้าไปดิ่งเจ้าหน้าที่ตำรวจออกมา ทำให้กลุ่มตำรวจเสียรูปขบวนกลุ่มของ พล.ต.จำลอง จึงทลายกำแพงของเจ้าหน้าที่ตำรวจอยู่ชั่วคราว ก็สามารถแหวกทางออกไปได้ จากนั้น กลุ่มผู้ชุมนุมตั้งขบวนเลียวย้ายไปถนนนครสวรรค์ ตรงไปสี่แยกสนามม้านางเลิ้ง โดยมีกลุ่มผู้ชุมนุมอีกหลายพันคนเดินตามมาสมทบ กระทั่งเดินถึงสี่แยกสนามม้านางเลิ้ง ก็เจอกับแผงเหล็กกั้นไว้ตลอดแนว โดยมี

ตชด.และตำรวจปราบจลาจลตั้งกำแพงมนุษย์ ๕ ชั้นหลังแผงเหล็กป้องกันไม่ให้กลุ่มพันธมิตรฯ เล็ดลอดเข้าไปยังทำเนียบรัฐบาล หลังจากนั้น พล.ต.จำลองได้ขึ้นไปบนเวทีเคลื่อนที่ของรถหกล้อ ปราศรัยโจมตีการทำงานของรัฐบาล โดยมี นายสนธิ ลิ้มทองกุล และนายสมเกียรติ พงษ์ไพบูลย์ ๒ แกนนำตามมาสมทบ พร้อมกับ ประกาศยึดพื้นที่และนำเครื่องขยายเสียงขนาดใหญ่มาติดตั้งเปิดการปราศรัย ในขณะที่อาสาสมัครพันธมิตรฯและผู้ชุมนุมบางส่วนต้องคอย ยืนประจันหน้ากับตำรวจที่ตั้งด่านสกัดกั้นไว้ บริเวณนางเลิ้งแต่ก็ไม่มีเหตุการณ์รุนแรงใดๆ เกิดขึ้น โดย พล.ต.จำลองได้ขอให้ผู้ชุมนุม นั่งลงกับพื้นถนนอย่างสงบเรียบร้อย

อีกด้านหนึ่ง นายสมศักดิ์ โกศัยสุข ได้นำ กลุ่มผู้ชุมนุมออกจากที่ตั้งเดินเท้าเลียบบคลอง ผดุงกรุงเกษม ผ่านหน้าวัดมกุฏกษัตริยาราม เลี้ยวขวาเข้าถนนประชาธิปไตย ผ่านคุรุสภา เลี้ยวขวาเข้าแยกวังแดง ก็เจอกับกำแพงเจ้าหน้าที่ตำรวจคอยตั้งแถวสกัดกั้นอยู่ กลุ่มผู้ชุมนุมจึงเข้าเจรจาทันทีเปิดทางประมาณ ๑๕ นาที โดยเข้าไปผลักแผงเหล็กที่กั้นและยื้อยุดอยู่กับ เจ้าหน้าที่ตำรวจครุใหญ่ ก่อนที่ผู้ชุมนุมจะสามารถฝ่าแนวผ่านไปอย่างง่ายดาย

หาญกล้ายืนตัดโซ่รัศมีแผงเหล็กยับยั้ง ตร.

ส่วนที่บริเวณสะพานมัจฉานรังสรรค์ กลุ่มผู้ชุมนุมจำนวนหนึ่งได้กรูเข้าตัดโซ่ที่ร้อยรัศมีแผงเหล็กของตำรวจ ที่ทำเป็นแนวกันไว้จำนวน ๒-๓ จุด บริเวณหลังเวทีปราศรัย โดยมี เจ้าหน้าที่ตำรวจที่แต่งกายในชุดปราบจลาจลเตรียมพร้อมปฏิบัติการอย่างเข้มข้นหากเกิดเหตุรุนแรงขึ้น ยืนสงบนิ่งมองดูผู้ชุมนุมฝ่ายพันธมิตรฯตัดโซ่เหล็กออกไปอย่างง่ายดาย พร้อมตรึงกำลังประจันหน้ากัน ขณะที่ตำรวจนำรถ ๖ ล้อ ขังผู้ต้องหามาจอดขวางไว้หลายคนทำเป็นแนวกันอีกชั้น

บุกตะลุยยึดพื้นที่ถนนพิษณุโลก

กระทั่งเวลา ๑๔.๔๗ น. กลุ่มผู้ชุมนุมซึ่งสามารถยึดพื้นที่บนถนนพิษณุโลกหน้าทำเนียบรัฐบาลได้แล้ว ได้รวมตัวกันผลักดันรถขังผู้ต้องหาของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ที่จอดปิดทางเข้าบริเวณถนนนครปฐมเลียบบคลองตลอดหน้าทำเนียบ เพื่อเปิดทางให้รถกระจายเสียงที่มี นายสมศักดิ์ โกศัยสุข นายพิภพ ชงไชย และ นายไชยวัฒน์ ลินสูงศ์ ยืนอยู่บนรถเคลื่อนที่เข้ามายังถนนพิษณุโลก และจอดปักหลักที่เชิงสะพานชมัยมรุเชษฐาได้สำเร็จ ท่ามกลางเสียงไซโยให้ร้องดังกึกก้องของผู้ชุมนุม ที่สามารถนำรถกระจายเสียงเข้าพื้นที่ชุมนุมได้ นอกจากนี้ กลุ่มผู้ชุมนุมยังได้รวมตัวกันเดินข้ามสะพานชมัยมรุเชษฐา ซึ่งมีกำลังเจ้าหน้าที่ตำรวจปราบจลาจลยืนรักษาการณ์โดยไม่มีการขัดขวางแต่

อย่างไรก็ตาม พร้อมกันนี้ยังเปิดให้ผู้ชุมนุมที่รวมตัวบริเวณถนนพิษณุโลกข้ามสะพานชมัยมรุเชฐ์ เดินไปสมทบกับกลุ่มผู้ชุมนุม ที่ติดการสกัดแผงเหล็กของเจ้าหน้าที่ตำรวจบริเวณแยกนางเลิ้ง

ฝ่าทุกด่านเข้าไปล้อมทำเนียบได้สำเร็จ

ต่อมาที่จุดสกัดแยกนางเลิ้ง เจ้าหน้าที่ตำรวจยอมเปิดทางให้ผู้ถูกสกัดบริเวณแยกนางเลิ้งมาสมทบกับผู้ชุมนุมที่ถนนพิษณุโลกได้เป็นผลสำเร็จ ทำให้แผนการบุกยึดพื้นที่หน้าทำเนียบรัฐบาลของกลุ่มพันธมิตรฯประสบความสำเร็จอย่างราบรื่น พร้อมกันนี้กลุ่มผู้ชุมนุมยังร่วมกันเคลียร์พื้นที่บริเวณเชิงสะพานชมัยมรุเชฐ์ ด้วยการดันรถคุมขังของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ที่จอดกลางสะพานออกไปให้พ้นเส้นทาง เพื่อเคลียร์ทางรอให้รถกระจายเสียงหลัก ซึ่งยังคงปักหลักอยู่บริเวณแยกนางเลิ้ง เตรียมเคลื่อนที่เข้ามาภายในถนน

พิษณุโลก อย่างไรก็ตาม ทันทีกกลุ่มพันธมิตรฯ สามารถรวมตัวกันได้สำเร็จ ประชาชนที่ยังกระจัดกระจายอยู่รอบนอกทุกจุด ก็เริ่มหลั่งไหลเข้ามาภายในบริเวณดังกล่าว แล้วปักหลักลงนั่งบนพื้นถนนยาวเหยียดตั้งแต่แยกสวนมิสกวันไปจนถึงแยกนางเลิ้ง รวมทั้งกระจัดกระจายไปถึงหน้าบ้านพิษณุโลก

เดิมีเราประกาศว่าทุกจุดจะออกเดินขบวนพร้อมกันเวลาบ่ายโมงตรง ผมได้รับมอบหมายให้ช่วยดูแลการเคลื่อนย้ายประชาชนส่วนใหญ่ไปทางสะพานม้ฆวาน ไม่ข้ามสะพาน แต่เดินเลียบริมคลอง ผ่านวัดโสมนัสวิหารไปทางสนามม้านางเลิ้ง

คราวที่แล้วสองวันแรกคือวันที่ ๒๕ และ ๒๖ พฤษภาคม ที่เดินจากอนุสาวรีย์ประชาธิปไตยไปถึงเชิงสะพานม้ฆวานและปักหลักอยู่ที่นั่นนั้น ผมออกโรงควบคุมการเดินขบวนและการรักษาความปลอดภัยด้วยตัวเอง แล้วให้คนหนุ่มๆ เขารับช่วงต่อ ผมเพียงแต่ให้คำปรึกษาเป็นครั้งคราวเท่านั้นเพราะอายุมากแล้ว

พอถึงคราววันที่ ๒๐ มิถุนายน ก็ตกลงกับหนุ่มๆ ชาวกองทัพธรรมว่าให้เขาจัดการกันเอง ผมเฝ้าดูห่างๆ แต่ด้วยนิสัยประจำตัวผมที่ชอบยุ่งในรายละเอียด ผมออกสำรวจเส้นทางช่วงเช้าของวันที่ ๒๐ ถึง ๒ ครั้ง ครั้งหลังเป็นเวลา ๑๑.๐๐ น. เห็นตำรวจกำลังพักอยู่ที่ใต้ต้นไม้เตรียมจะปิดทางที่หน้าวัดโสมนัสวิหารบ่ายโมงตามที่เราประกาศ ถ้าเป็นเช่นนั้นเราแทบเดินไม่ได้เลยไม่มีที่จะเดิน

ผมจะรอปรึกษาใครก็ได้แล้ว เลยตัดตัดสินใจเดินนำฝูงชนทันทีโดยตะโกนว่า “เราเดินไปหาที่ร่วมๆ กันครับ” ผู้คนก็เฮลเดินตามผม ตำรวจรีบออกมาตั้งแถว ปิดถนนหน้าวัดโสมนัสอย่างฉุกฉะลุก เป็นแถวบางๆ เนื่องจากไม่คาดมาก่อนว่าเราจะลงมือตอนนั้น คิดว่าเป็นบ่ายโมงเหมือนเดิม

ทั้งๆ ที่เรตกลงกันเรียบร้อยว่า เวลาเดิน ขบวนถ้าพบตำรวจขวางที่ไหน ให้หยุดแล้วนั่งลง ตรงนั้น คนที่เดินตามผม ไม่ฟังเสียง พยายามดัน ข้างหลังจะฝ่าด่านตำรวจเข้าไปให้ได้ คงเห็นว่า ตำรวจวางกำลังไม่พร้อม ผมอยู่แถวหน้าถูกดัน จนหัวไปโขกโล่ตำรวจ ๑ ที ไม่มีบาดแผล กว่า ผมจะตะโกนผ่านโทรโข่งให้พร้อมกันนั่งลงได้ก็ใช้ เวลานานพอดู

ขณะที่นั่งประจันหน้ากับตำรวจอยู่นั้น หนุ่มๆ ผู้ประสานงานของกองทัพธรรม ๒ คนคือคุณ “แซมดิน” และคุณ “แก่นฟ้า” ทหารอักษิณ พา ชาวกองทัพธรรมโอบไปข้างหลังตำรวจเป็น ผลสำเร็จ เลยเดินฝ่าตำรวจไปได้อย่างง่ายดาย ไม่มีการปะทะกัน

เราพากันเดินไปทำเนียบสำเร็จเรียบร้อย เกินคาดเพราะตำรวจช่วยเราด้วย หนังสือพิมพ์ ไทยโพสต์ฉบับวันรุ่งขึ้นจึงเขียนบทความในหัวข้อ “๒๐ มิถุนา วันชัยชนะของตำรวจ”

ประชาธิปไตย หรือ Democracy แปลว่าอะไร? แปลว่า ประชาชนเป็นใหญ่ในการบริหารประเทศ ฉะนั้น ท่านที่ไปร่วมมาร์ช ๒๐ มิ.ย.๕๑ หรือนั่งดูทางหน้าจอโทรทัศน์ตั้งแต่เที่ยงวาน คงเห็นแล้วว่า การที่ประชาชน “เรือนแสน” เหลืองสะพริบเต็มทั่วท้องถนน เดินฝ่ากำแพงตำรวจเข้าบุกล้อมทำเนียบรัฐบาล นั้นไม่ใช่ “ประชาธิปไตยเถื่อน” หรือ ประชาธิปไตยข้างถนนอีกต่อไปแล้ว

แต่มันคือ.. নয়แห่ง “ประชามติ-ประชาธิปไตย” ที่คนเป็นหัวหน้ารัฐบาลต้อง ส่องกระจกสำรวจตัวเองแล้วว่า ควรอยู่ หรือ..ควรลาออก!?

ครับ..ถ้านายสมัคร สุนทรเวช แสดงความ

รับผิดชอบด้วยการ “ลาออก” จากการเป็น นายกรัฐมนตรีขณะนี้ อาจจะไม่ใช้หนทางแก้ ปัญหาความแตกแยกในบ้านเมืองได้เบ็ดเสร็จ

อย่างดีก็เป็นแค่ “ราฟีนจากเตาไฟ” ชั่วคราวเท่านั้น

ไฟในเตายังไม่ดับ แต่จะทอนความลวก โปลงได้ขณะหนึ่ง!

เพราะสถานการณ์ “พรรคเสียงข้างมาก” ของพลังประชาชน ก็ยังคงได้สิทธิ์ในการคัดหา ตัวนายฯ และจัดตั้งรัฐบาลเหมือนเดิม

แล้วคำถามที่คนทั้งประเทศอยากรู้คำตอบต่อจากนั้น คือ “ใครจะมาเป็นนายฯ และใครมาเป็นคณะรัฐมนตรี?”

เมื่อได้คำตอบแล้ว ก็จะถามกันต่อว่า “เป็นรัฐบาลนอมนิทักมิดเหมือนเดิมใช้มั๊ย!?”

คำตอบคือ..ใช่!

เมื่อใช่ พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย จะยึดเป็นเงื่อนไขตั้งเวทีชุมนุมขับไล่ต่อไปอีก หรือไม?

นี่ก็เป็น “ห่วงโซ่” แห่งปัญหา ที่จะแปร เป็นห่วงโซ่แห่งเหตุการณ์เกี่ยวร้อยยืดยาวกันไป อีกไม่จบ ไม่สิ้น เป็นอนันตกาลแห่งสยามประเทศ ทรายที่ยังมีทักษิณ เป็นรูปธรรมแห่ง พฤติกรรมให้ระแวง!!

“ถ้านายฯ สมัครตัดสินใจ ‘ยุบสภาฯ’ ละ จะแก้ปัญหาได้มั๊ย?” นี่ก็เป็นอีกคำถาม และนี่ ก็เป็นอีกคำตอบจากผม คือ...

แก้ไม่ได้และตอนนี้ก็ไม่สามารถ “ยุบสภาฯ” ได้ด้วย เพราะประธานรัฐสภาบรรจุคดีอภิปราย ไม่ไว้วางใจของฝ่ายค้านเข้าระเบียบวาระไปแล้ว เห็นเหตุให้ไม่สามารถยุบสภาฯ ได้ จนกว่าการ อภิปรายชักฟอกผ่านสภาฯ ไปแล้วนั้นแหละ!

แล้วนายสมัคร สุนทรเวช “ทิ้งทำเนียบฯ” ไปอยู่ที่ไหน ในวันที่-เวลาที่พันธมิตรประชาชน เพื่อประชาธิปไตยทลายกำแพงด้านของตำรวจ บุกเข้าล้อมกองบัญชาการใหญ่ของรัฐบาลเป็น ผลสำเร็จ เมื่อ ๑๓.๑๕ น.ของศุกร์ที่ ๒๐ มิถุนายน

๒๕๕๑?

ท่านหนีบเลขฯ ผู้กำความลับชีวิตงานของท่าน “นายธีรพล นภรมภ” หลบไปหาหรือกับ ผบ.ทบ. “พลเอกอนุพงษ์ เผ่าจินดา” และแม่ทัพภาคที่ ๑ “พลโทประยุทธ์ จันทร์โอชา” อยู่ที่สโมสรกองทัพก ริมถนนวิภาวดีรังสิต

จะมีการประกาศ พ.ร.ก.ฉุกเฉิน เพื่อใช้อำนาจเบ็ดเสร็จ “ผ่านทหาร” ในการปราบปรามการชุมนุมหรือไม่ เพราะการที่นายกฯ ซึ่งสวมหมวก “รัฐมนตรีกลาโหม” อีกใบ ไปคุยในที่ลับกับ ผบ.ทบ.และผู้รักษาพระนครเช่นนี้ สอนัยไปทางอื่นได้ยาก?

ในความเห็นผม ใจสมัครนั้นอยาก แต่ติดที่ใจทหาร “ไม่อยาก” บวกกับ “กองทัพ” แสดงจุดยืนชัดเจนในเรื่องเหล่านี้มาตลอดว่า “การเมืองต้องแก้ด้วยการเมือง” “ทหารไม่ใช่ยาถ่ายการเมือง”!

ฉะนั้น การที่มวลชนเรือนแสนพก “สมบัติผู้ดี” เคลื่อนขบวนเข้มแข็งอยู่ในความชุมนุมพล นำรัก ผิดความคาดหมายชาวโลก กระทั่งตลาดหุ้นยังขานรับ “มือเบรคเลื่อน-หุ้นคลั่ง” ขึ้นพรวดๆ เกือบ ๓๐ จุดภายในชั่วโมงเดียว จึงเป็นการ “ปิดประตู” ที่รัฐบาลจะใช้ พ.ร.ก.ฉุกเฉิน

พันธมิตรฯ ไล่อรัฐบาล..หุ้นขึ้น

แต่ถ้ารัฐบาลใช้ พ.ร.ก.ฉุกเฉิน “หุ้นดิ่งเหว” แน่!

จีนทำ จะเผยให้เห็นว่า นั่นคือธาตุแท้แห่งสันดาน “ประชาธิปไตยเถื่อน” จากคนที่อ้างว่า “ผมมาจากการเลือกตั้ง”

สังคมโลกไม่ยอม และรับไม่ได้ ประกาศเมื่อไหร่ “ปัญหาไม่หาย” แต่ความตายจากการปะทะจะเกิดขึ้นทันที!!

ต่อไปนี่ คือโจทย์ที่นายสมัครต้องให้คำตอบกับสังคม คือ

๑.ในฐานะผู้นำฝ่ายบริหาร จะแก้ปัญหาชุมนุมยึดเยื่อนี้อย่างไร?

๒.ถ้าแก้ไม่ได้ จะแสดงความรับผิดชอบ

อย่างไร?

๓.ต้องให้เหตุการณ์อยู่ในขั้นไหนจึงจะพิจารณาตัวเอง?

๔.ในฐานะนายกฯ สั่งแล้วตำรวจ-ทหารไม่สนอง ยังจะคิดอยู่อีกมั๊ย? และต่อไปนี่ คือโจทย์ที่ฝ่ายแกนนำพันธมิตรฯ ต้องให้คำตอบกับสังคม คือ

๑.ถ้านายสมัครลาออกถือว่าแก้ปัญหาให้ชาติสำเร็จแล้วหรือยัง?

๒.พลังประชาชนตั้งนายกฯ นอมินีคนใหม่รับได้หรือไม่?

๓.ถ้ารับไม่ได้ จะปิดถนนชุมนุมยึดเยื่อตลอดไปหรือไม่?

๔.นายสมัครไม่ลาออก จะมีมาตรการอย่างไรต่อไป?

๕.อะไรคือเป้าหมายที่บรรลุแล้วจึงจะยอมสลายการชุมนุม?

๖.ถ้า ปชป.เป็นรัฐบาล ฝ่ายทักษิณชุมนุมต้าน จะวางตัวอย่างไร? ๗.ถ้าเลือกตั้งใหม่พลังประชาชนชนะอีก จะทำอย่างไร?

ครับ..ก็ฝากให้ทั้ง ๒ ฝ่ายคิดหาคำตอบให้ด้วย เพราะต้องไม่ลืมว่า การเมืองประชาธิปไตยนั้น เมื่อจับใส่ตาชั่ง ลูกตุ้มที่ให้น้ำหนักสมดุลคือประชาชน

ขออย่า-อย่าลืม น้ำหนักนั้น เคลื่อนย้าย-ไหลเวียนได้ ตลอดเวลา!

วันนี้ ฝ่ายพันธมิตรฯ อาจได้น้ำหนัก แต่ถ้าตอบโจทย์ประชาชนได้ไม่หมด เวลาหนึ่ง น้ำหนักก็จะกลับไปให้ความสมดุลกับฝ่ายรัฐบาล นอมินีทักษิณ

เหมือนกับที่วันนี้ รัฐบาลนอมินีตอบโจทย์ประชาชนไม่ได้ว่า “ไม่ได้เข้ามาสู่อำนาจให้ทักษิณ” น้ำหนักที่เคยได้ จึงไหลกลับไปให้ความสมดุลกับฝ่ายพันธมิตรฯ

ในระบอบประชาธิปไตย ไม่ได้ชี้ขาดทุกเรื่องด้วยคำว่า “ผิด-ถูก” แต่ชี้ขาดด้วย “เสียงข้างมาก” ฉะนั้น การณ์อะไรก็ตาม ทำแล้ว

ไม่สามารถตรึงความพอใจคนส่วนใหญ่ได้ในระยะยาว

ใคร่ครวญล่วงหน้ากันไว้ให้จงหนัก เพราะฉันเชื่อว่า “กระแส” ไม่คงที่ ไหลขึ้น-ไหลลงได้ไวยิ่งนัก

ที่พันธมิตรฯ ประกาศชัยชนะ เพราะสามารถเคลื่อนย้ายจากสะพานมัฆวานฯ ไปยึดถนนหน้าสนามม้านางเลิ้ง และหน้าทำเนียบรัฐบาลได้ นั้น ส่วนหนึ่งเพราะพันธมิตรฯ อยู่ในช่วง “กระแสขึ้น”

ยิ่งได้รับกระแสหนุนจากความสงสัยในายนพดล ปัทมะ “จี้ในไส้ทักษิณ” ที่รีบร้อนรับรองแผนที่ให้เขมรตีทะเลเบียนเขาพระวิหารเป็นมรดกโลก ซึ่งเท่ากับไปรับรองความเป็นเจ้าของเขาพระวิหารให้เขา ทั้งที่ประเทศไทยเรายังสงวนสิทธิ์ในประเด็นนี้เอาไว้ตั้งแต่ปี ๒๕๐๕

ประชาชนคนไทยที่ยังจำครั้งนั้นได้ ล้วนไม่พอใจพฤติกรรมรัฐบาลนี้ นี่ก็อีกหนึ่งที่มาของประชาชน “เรื่อนแสน” ร่วมเป็นกระแสขึ้นจนแน่นถนนสู่ทำเนียบฯ

หลายคนชมว่าพลตรีจำลอง ศรีเมือง “เก่ง” คือเป็นเสนาธิการวางแผนนำทัพบุกทำเนียบฯ หลอกล่อ “รุก-ลวง-พราง” ประกาศข้ายโมงบุก แต่เอาจริง “เคลื่อนทัพ” บุกตั้งแต่เที่ยงตรงทำเอาตำรวจหลง ตั้งรับไม่ทัน

แต่ในความเห็นผม ที่พันธมิตรฯ บอกว่าขณะนั้น ไม่ใช่ชัยชนะที่ได้มาเอง หากแต่เป็นชัยชนะที่ได้มาเพราะ

“ตำรวจท่านให้” ตะหาก!

การที่คนเป็นแสนคบเท้ากลางถนนยึดทำเนียบฯ แหกด่านตำรวจหน่วยปราบที่ผ่านการฝึกปรือเกี่ยวกับรามาวงศ์ไปได้อย่างง่ายดายชนิดจี้โคลไม่ลอกนั้น ท่านคิดหรือว่าเป็นความสามารถของชาวบ้านมือเปล่า?

เป็นน้ำใจที่ต้องยกย่อง-ชมเชย และให้เกียรติตำรวจในวันนั้นตะหาก!

ไล่ไปตั้งแต่ “พล.ต.ท.อัศวิน ขวัญเมือง”

ผบ.ช.น.ที่ผมหมั่นใส่ในบทบาตแต่แรก แต่เวลานี้ผมก็ต้องขอขอบคุณ และชมเชยท่าน

แผนบุกเกรี้ยวกราดของ “จำลอง ศรีเมือง” ยกย่องกันว่าเยี่ยม!

แต่แผนรับการบุกยึดหุ่นของ “อัศวิน ขวัญเมือง” ผมว่ายอดเยี่ยมกว่า แสร้งทำจึงขังอีกซัก ท้าพายุ ตั้งกำแพงกันเป็น ๕ ชั้น ๑๐ ชั้น ผมดูการถ่ายทอดสดทางโทรทัศน์ของยูทูปี่ ๗ แต่ตื่น

ตำรวจแต่ละนาย ท่านซ้อมใหญ่ นะครับ ทำท่าจะไปนั้นแหละ แต่พอคลื่นประชาชนไหลเข้าปะทะ ท่านก็ดันจึงขังแล้วทำเป็นว่า “น้ำน้อยยอมแพไฟ” แดกพ่ายให้ฝูงประชาชน โถ..ใครจะทำร้ายประชาชนได้ลงคอ!

ตำรวจนั้นนะ ถ้าไม่อยู่ในเครื่องแบบ ด้วยหัวใจในอกคนรักแผ่นดิน เขาอาจเป็นหนึ่งในคนจำนวนแสนที่บ้าไหลมาล้อมทำเนียบฯ ตะโกนขับไล่ “สมัครลาออกไป” นั่นด้วยซ้ำ

ตำรวจท่านมีหน้าที่ หน้าที่นั้น ไม่ใช่การทูป

ดี-เช่นมาประชาชน หน้าทีของท่านคือการดูแลรักษาประชาชนให้อยู่สุขและปลอดภัย ตำรวจทุกนายเมื่อวานนี้ทำหน้าที่ถูกต้อง “ดีที่สุด” แล้วครับ

“เห็นด้วยกับการชุมนุม ไม่เห็นด้วยกับการใช้ความรุนแรง” ผมได้ยิน พล.ต.ต.สุรพล ทวนทอง รองโฆษกตำรวจ ท่านออกมาประกาศให้เป็นชัยชนะของพันธมิตรฯ ก็ยังอดยิ้มไปกับท่านไม่ได้

บ้านเมืองเราเห็นแสงสว่างในเส้นทางประชาธิปไตยแท้จริงแล้วครับ ถ้าทั้งตำรวจและทั้งทหารเข้าใจ-เข้าถึงปรัชญาการใช้อำนาจและการทำหน้าที่โดยมี “ประชาชน” เป็นศูนย์กลางที่ต้องยึด

ไม่ยึดอำนาจการเมืองที่ “ไม่ชอบธรรม” เป็นศูนย์กลางยึด!

นั่นไม่เพียงฟ้า-ดินสรรเสริญเท่านั้น มวลมนุษย์ก็จะจำเริญพรให้ตำรวจ-ทหารของเราเย็นยอดทนในความสับสน ยุ่งยาก และยุ่งเหยิง

กันในปีนี้ ถึงกลางปีหน้าเท่านั้นแหละครับ นับจากกลางปีหน้าถึงปี ๒๕๕๓ จากนั้นเรื่อยไปบ้านเมืองไทยเราจะคืนสู่ความเป็น “เมืองฟ้าอมร” ไปยาวนานเท่านั้น

อย่าลืม การณ์ทุกอย่างล้วนมาจากเหตุ เหตุดี-ผลก็ดี, เหตุไม่ดี ผลก็ไม่ได้ ความยุ่งยากบ้านเมืองวันนี้ เหตุไม่ได้มาจากการชุมนุมของพันธมิตรฯ แต่เหตุมาจากอำนาจในระบอบทักษิณ

เข้าใจกันให้ถูก แก่กันให้ตรง กันตรงไหน ต้องเกาตรงนั้น นั่นคือเหตุเกิดตรงไหน ก็ต้อง “ดับ” ตรงนั้นครับ!

ครับ...แล้วเราก็ผ่าน “นาทิวฤติ” หวาดเสียว-หวุดหวิดจาก “ไทยฆ่าไทย” กันเองไปได้อีกครั้งหนึ่ง ขอขอบคุณตำรวจ ขอขอบคุณทหาร และขอบคุณพี่น้องประชาชนพวกเราทุกคนที่ไม่รุกเร้าอะไรจนฝ่ายเจ้าหน้าที่เหลือรอด ครั้งนี้-ราบเรียบไปได้ สิงหา-กันยา จะผ่านเรียบอย่างนี้หรือไม่ ใจผมหัวนๆ อยู่ นะครับ.

ทั้งๆ ที่ผู้คนหลายวงการออกมาคัดค้านคุณนพดล ปัทมะ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ ก็ไม่ฟัง ดึงดันไปลงนามกับเขมรจนได้ แล้วเราจะแก้เกมอย่างไรดี ผมนึกถึงศาลทันที รีบบอกนายสุวัตร นายคนเก่งของพันธมิตรให้ฟ้องศาลปกครองขอให้คุ้มครองฉุกเฉิน ไม่ยอมให้คุณนพดลมีอำนาจไปลงนามกับเขมร เรื่องการเสนอปราสาทพระวิหารเป็นมรดกโลก

นายสุวัตรใช้เวลาถึงสองสามวัน เพราะต้องตรวจกฎหมายหลายฉบับ ผมนำเรื่องนี้เข้าที่ประชุมแกนนำพันธมิตร ทุกคนเห็นด้วยกับเรื่องที่ผมตัดสินใจบอกนายสุวัฒน์ไปแล้ว แต่แทนที่จะให้แกนนำ ๕ คนไปยื่นฟ้องศาล ก็ให้คุณสุริยะใสและคณะไปยื่นแทน ดังข่าวของหนังสือพิมพ์ “เดลินิวส์” ฉบับวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๕๑

เมื่อวันที่ ๒๘ มิ.ย. ผู้สื่อข่าวรายงานว่า จากกรณีนี้ นายสุริยะใส กตะศิลา ผู้ประสานงาน

กลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย นาย นิติธร ล้าเหลื่อ นายสุวัตร อภัยภักดิ์ นายคำณูณ สิทธิสมาน ส.ว.สรรหา และกลุ่มนักกฎหมายจาก สภานายความ รวม ๕ คน ที่ยื่นฟ้อง นายนพดล ปัทมะ รมว.การต่างประเทศ และคณะรัฐมนตรี (กรม.) ว่าปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบด้วยกฎหมาย ในการออกแถลงการณ์ร่วมรัฐบาลไทย-กัมพูชา เพื่อยืนยันและสนับสนุนประเทศกัมพูชา ให้ขึ้น ทะเบียนปราสาทพระวิหารเป็นมรดกโลก ในคดี หมายเลขคำที่ ๘๘๔/๒๕๕๑ ตามคำร้อง

ศาลปกครองมีคำสั่งคุ้มครอง

นายประวิตร บุญเทียม ตุลาการหัวหน้าคณะ ศาลปกครองกลางและองค์คณะ ได้ใช้เวลาในการพิจารณาไต่สวน พยานหลักฐาน และข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ตลอดวันที่ ๒๗ มิ.ย. เริ่ม ตั้งแต่เวลา ๑๐.๐๐ น. จนถึงเวลา ๒๔.๐๐ น. เป็นเวลานานกว่า ๑๒ ชั่วโมง จึงได้ข้อสรุป และมีคำสั่งคุ้มครองเพื่อบรรเทาทุกข์ชั่วคราว ห้ามมิให้ นายนพดล ปัทมะ รมว.การต่างประเทศ และ กรม. ดำเนินการใดๆ ที่เป็นการอ้างหรือใช้ ประโยชน์จากมติ กรม. เมื่อวันที่ ๑๗ มิ.ย. ๒๕๕๑ ที่เห็นชอบในร่างแถลงการณ์ร่วมรัฐบาลไทย- กัมพูชา เพื่อยืนยันและสนับสนุนประเทศกัมพูชา ให้ขึ้นทะเบียนปราสาทพระวิหารเป็นมรดกโลก และการดำเนินการตามมติดังกล่าวจนกว่าคดีจะ ถึงที่สุดหรือศาลจะมีคำสั่งเป็นอย่างอื่น

เตรียมฟ้องร้อง “นพดล-กรม.”

นายสุวัตร อภัยภักดิ์ ทนายความซึ่งเป็นผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เปิดเผยว่า เพิ่งจะได้รับคำสั่งดังกล่าวทางแฟกซ์จากศาลปกครองกลาง เมื่อเวลา ประมาณ ๑๒.๐๐ น. ซึ่งตนรู้สึกดีใจ อยากรู้คดี เมื่อศาลมีคำสั่งคุ้มครองชั่วคราวแล้ว ตนและผู้ฟ้องอื่นจะเดินหน้าเกี่ยวกับคดีอาญาที่จะร้อง ต่อคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริต แห่งชาติ (ป.ป.ช.) ไต่สวนกรณี กรม. นายนพดล

ปัทมะ ในฐานะ ร.ม.ต.กระทรวงการต่างประเทศ นายกฤต ไกรจิตติ อธิบดีสนธิสัญญาและกฎหมาย กระทรวงการต่างประเทศ และบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการแถลงการณ์ร่วมฯ กระทำผิด ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๑๕ ผู้ใด กระทำกรใดๆ เพื่อราชอาณาจักรหรือส่วนหนึ่ง ส่วนใดของราชอาณาจักรตกไปอยู่ใต้อำนาจ อธิปไตยของรัฐต่างประเทศ หรือเพื่อให้เอกราช ของรัฐเสื่อมเสียไป ต้องระวางโทษประหารชีวิต หรือจำคุกตลอดชีวิต และมาตรา ๑๒๐ ผู้ใดคบ กิดกับบุคคลซึ่งกระทำการเพื่อประโยชน์รัฐต่าง ประเทศ ด้วยความประสงค์ที่จะก่อให้เกิดการ ดำเนินการรบต่อรัฐ หรือในทางอื่นที่เป็นปรีภัย ต่อรัฐต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุก ตั้งแต่ ๑๐-๒๐ ปี

รัฐบาลต้องเชื่อฟังคำสั่งศาล

ศ.ดร.นิธิ เอียวศรีวงศ์ นักวิชาการอิสระ กล่าว ว่ารัฐบาลต้องเชื่อฟังคำสั่งศาล โดยทำหนังสือไป ยังยูเนสโก ว่ารัฐบาลไทยจะถอนคำสนับสนุน กัมพูชา รวมทั้งต้องเจรจากับกัมพูชาให้กระทบ ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศน้อยที่สุด ตนคิดว่าเมื่อมีปัญหาเขตแดนเข้ามาเกี่ยวข้องกับ ยูเนสโก จะไม่ยุ่งกับเรื่องนี้โดยเด็ดขาด ยังทันถ้ารัฐบาล ทำหนังสือไปถอนการสนับสนุนกัมพูชาก่อนหน้า การประชุมยูเนสโก เพราะจะถอนเมื่อไรก็ถอนได้ แต่กัมพูชาจะพอใจหรือไม่ คุณจะทำอย่างไร ก็แล้วแต่ ให้กัมพูชายอมรับว่า เราไม่ค้านแต่ขอ ถอนเรื่อง เพราะเมื่อศาลบอกว่าให้ระงับไว้ก่อน การสนับสนุนครั้งนี้ก็ใช้ไม่ได้ วันนี้รัฐบาลควร ยื่นเรื่องขอขึ้นทะเบียนปราสาทพระวิหารเป็น มรดกโลกร่วมกัน ๒ ประเทศ และอย่าเอาพื้นที่ ทับซ้อนไปเกี่ยว เพราะมันจะกระทบเรื่องเขตแดน

มหากาพย์เรื่อง “การประชุมอนุกรรมการศาล” ยังไม่จบ ครีบ จบเมื่อไรไม่รู้ ฉบับหน้าผมจะเล่าต่อครีบ

คตส.ทิ้งทวนชุดคติโคตรโกงแสนล้านแจกประชาชน

ที่หอประชุมใหญ่ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ท่าพระจันทร์ ๓๐ มิ.ย. ๒๕๕๑ มีการจัดงานเปิดใจคณะกรรมการตรวจสอบการกระทำที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่รัฐ (คตส.) ท่ามกลางกำลังใจจากประชาชนอย่างอบอุ่นในห้องประชุม

ตลอดการทำงาน ๑ ปี ๙ เดือน คตส.ตรวจสอบทุจริตทั้งหมด ๑๓ โครงการ ๒๓ เรื่อง มูลค่าความเสียหายของประเทศที่ คตส.ประเมินไว้ อยู่ที่ ๑.๘ แสนล้านบาท आयัตร์ทรัพย์รวม ๖.๕ หมื่นล้านบาท และ คตส. ถูกฟ้องร้องทั้งคดีอาญาและคดีแพ่งรวม ๒๐ คดี รวมถูกเรียกค่าเสียหายกว่า ๑ แสนล้านบาท

นายแก้วสรร อดีโทธิ เลขาธิการ คตส.กล่าวว่า วันนี้ศาลรัฐธรรมนูญบอกว่าการทำหน้าที่ คตส.ไม่ขัดรัฐธรรมนูญ อยากรให้ทุกคนติดตามเรียนรู้ด้วยความรอบคอบหากทำสำเร็จบ้านเมืองอยู่รอดคนเป็นนักรบเมืองต้องถูกตรวจสอบได้ ขึ้นศาลได้และติดคุกได้

นายก้านรงค์ จันทิก คตส.กล่าวว่า แม้วันนี้จะหมดวาระของคตส.แต่ต้องร่วมมือกับพี่น้องทำงานต่อไป เพื่อให้เรื่องขึ้นสู่ศาลเป็นคดีสุดท้าย ที่บอกไม่หมดภารกิจ เพราะคดีที่ฟ้องศาลแล้ว ก็ต้องมีการสอบสวน ส่วนคดีอีก ๓-๔ คดีที่ทำไม่เสร็จ ป.ป.ช.ก็ทำต่อไป **จะยืนหยัดต่อสู้จนจบคดีสุดท้าย เพื่อนำคนผิดมาดำเนินคดี ไม่ว่าจะใหญ่แค่ไหนก็ตาม**

นายสัก กอแสงเรือง คตส.กล่าวว่า คตส.ทำงานเป็นวันสุดท้ายก็ยังมีถูกฟ้องอยู่ ๒๐ คดี เพราะต้องการให้เราเตือนนาย ท้อแท้ เกรงกลัว แต่ตรงกันข้าม คตส. ๑๐ คน ไม่มีใครเกรงกลัวท้อแท้ การตรวจสอบเราดูหลักฐานไม่ได้ดูหน้าคน ที่ตัดสินผลงาน คตส.คือศาลและเหนือศาล คือ ประชาชน ถ้าไม่ถูกต้องไม่เป็นธรรม ผลงานเหล่านั้นจะไร้ค่า **คนทำผิดต้องลงโทษ เงินแผ่นดินต้องตกน้ำไม่ไหล**

นายนาม ยิ้มแย้ม ประธาน คตส.กล่าวว่า ในการเข้ามาปฏิบัติหน้าที่ทำให้เห็นรอบรู้ว่าการทุจริตคอร์รัปชันลึกซึ้งซับซ้อน โดยเฉพาะการทุจริตในเชิงนโยบาย และบุคคลทั่วไปค่อนข้างจะไม่เข้าใจ ถ้ามองผิวเผินเหมือนทำตามกฎหมาย และขอให้คะแนนการทำงานของคตส.๘ คะแนน เพราะทำงานที่ทำมาก็ยังไม่สมบูรณ์และต้องนำเรื่องเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมด้วย

คุณหญิงจาวรพรรณ เมณฑกา คตส.และผู้ว่าการ สตง.กล่าวว่า ทุกๆ คดีที่ คตส.ฟ้องนั้นคือความสำเร็จที่ทำเพื่อบ้านเมือง และมีอีกหลายเรื่องที่อยู่ใน สตง.ถ้าท่านรู้จะตกใจ ตนยังอุทาน ว่า โห แบบนี้ **จะกินขวานทั้งเล่มเลยหรือนี่** อยากรฝากบอกนักศึกษาที่ก้มหน้าก้มตาเรียนในมหาวิทยาลัยว่า บทเรียนเหล่านั้นไร้ประโยชน์หากไม่เงยหน้าขึ้นมา ถ้ามัวคร่ำครวญอยู่กับบทเรียน แล้วเงยหน้าขึ้นมาอาจจะไม่เห็นทรัพย์สินอยู่ในมือ ฉะนั้นต้องเงยหน้ามาช่วยกัน

นางเสาวนีย์ อัศวโรจน์ คตส.กล่าวว่า คนที่พูดว่า คตส.เป็นศัตรูนั้น ก็ขอให้มองว่า คตส.เข้ามาตรวจสอบไม่ได้ต้องการมารังแกใคร แต่มาตรวจสอบตามหลักกฎหมาย **ถ้าหากผิดก็คือผิด ถูกก็คือถูก** มองว่าคนที่ถูกตรวจสอบก็ยังมีบริสุทธิ์อยู่ และตนไม่ได้ตั้งเป้าเพื่อทำร้ายใคร เมื่อเราเกิดมาครั้งเดียวก็ตายครั้งเดียวเลยไม่กลัวอะไร

นายบรรเจิด สิงคนดี คตส.ได้ชี้ว่าระดับการทุจริตคอร์รัปชันเข้มข้นรุนแรงมาจากภาคการเมือง ซึ่งการสังเคราะห์ส่วนตน คือเป็นการทุจริตเชิงนโยบายมักอาศัยมติกรม.เป็นพื้นฐานในการทุจริต **มีการใช้อำนาจของรัฐในการทุจริต และเป็นการทุจริตคอร์รัปชันที่เป็นมติดความสัมพันธ์ของประเทศ และการทุจริตมีความซับซ้อน** มีการใช้กลไกภาครัฐกิจ ภาคตลาดหลักทรัพย์ โดยอาศัยนักธุรกิจมีการนำเงินอนาคตมาใช้ อาศัยการตรวจสอบที่รอบคอบ อยากรหาคนสั่งการ และอาศัยโครงการประชานิยม ปัญหาเกี่ยวกับระบบใช้จ่ายเงินของแผ่นดินมีการต่อท่อมาใส่สายตรงและนำไปสู่ผลกระทบ การตรวจสอบโดยตรง เพราะการทุจริตกับการเมืองเป็นคู่แข่งกัน การได้เสียงข้างมากจากระบบประชาธิปไตยมี ๒ ด้าน หากใช้เพื่อสนองต่อประโยชน์ตัวเองเป็นการทรยศต่อบ้านเมือง

นายอุดม เพื่องพุง คตส.กล่าวว่า การคอร์รัปชันมีกระบวนการพอกข้อมให้ใสสะอาด โดยอาศัยรูปแบบร่วมกันมีมติ หรือที่เรียกแบบบ้านๆ **ว่ามีการสูมทั่วกันมีมติดก่อให้เกิดความเสียหายแก่รัฐ** ตนเข้ามาทำเพื่อทำให้ชาติสูงขึ้น

นายอำนาจ ธีรธรา คตส.กล่าวว่า วันนี้สังคมไทยทราบถึงปัญหาการทุจริตคอร์รัปชัน ซึ่งส่วนหนึ่งมาจากการซื้อเสียงเลือกตั้ง พรรคการเมืองและนักการเมืองเมื่อเข้ามามีอำนาจรัฐเมื่อเข้ามาแล้วก็ต้องเข้ามาถอนทุน **ถ้าประเทศไทยไม่สามารถแก้ไขการซื้อเสียงได้ก็ยากที่จะแก้ไขปัญหาคอร์รัปชัน**

นายวิโรจน์ เลหาทะพันธ์ คตส.กล่าวว่า ในการตรวจสอบค่อนข้างยุ่งยากและไม่ค่อยมีข้อมูล ตนเคยได้ตรวจสอบคนเป็นอดีต นายกฯ แต่รายนี้เป็นรายค่อนข้างยาก ตนได้ทำงานอย่างรอบคอบตั้งคณะกรรมการจำนวนมากถึง ๑๙ คน เพื่อที่จะวิเคราะห์ ซึ่งการทำงานขณะนี้ไม่น่าจะมีผิดพลาดอะไร และมีการตรวจสอบเงินมากมายถึง ๓๓,๒๗๙ หมื่นล้านบาท ในเรื่องที่เกี่ยวข้องความไม่สม่ำเสมอของข้าราชการบางคนที่มีการตอบข้อซักถามหรือข้อต่อของของผู้ที่เสียหาย ทั้งที่มีกฎเกณฑ์ระเบียบแบบแผนของกรมสรรพากรตั้งแต่ปี ๓๘ แต่ก็บอกไม่ต้องเสียภาษี ซึ่งมีการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ จึงมีการดำเนินคดีข้าราชการทั้ง ๔ คนนี้ด้วย

สุดท้ายประธาน คตส.ได้ส่งมอบงานทั้งหมดให้แก่กรรมการ ป.ป.ช.ทั้ง ๙ คน โดย นายปานเทพ กล้านรงค์ฯ ประธาน ป.ป.ช.ได้เป็นตัวแทนรับมอบ

บทนำ

๒๕ พ.ค. ๕๑ ฝ่ายพันธมิตรฯ เริ่มชุมนุมและเดินขบวนกู้ชาติ ขับไล่รัฐบาลเผด็จการหุ่นเชิด จวบจนวันนี้ ๑ เดือนผ่านไป ในช่วงเวลาเหล่านั้นดำเนินไปอย่างสงบอบอุ่น อหิงสาอโหสิ และไขความจริงทุกแง่ทุกมุม โดยเหล่าผู้รู้ จากทุกอาชีพวิชาก่อเกิดเป็นนักการเมืองภาคประชาชน ณ มหาวิทยาลัยราชดำรินั้น อย่างสง่างาม

และนี่คืออีกภาคความรู้เสริมสติปัญญาจากนักการศาสนา กองทัพอธรรม ลันตือโคก สมณะ บินบน ถิริจิตโต จากพุทธสถานภูผาฟ้า น้ำ จังหวัด เชียงใหม่

๑. วิจารณ์การชุมนุมเพื่อขับไล่รัฐบาลหุ่นเชิดในท่ามกลางกระแสทำให้บ้านเมืองวุ่นวาย อาจเกิดการจลาจลทำให้เกิดความไม่สมานฉันท์รถติดทำให้เศรษฐกิจทรุดตันท่านองนี้

ตอบ: รัฐบาลที่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัวมากกว่าประโยชน์ส่วนรวมหรือรัฐบาลที่ขาดคุณธรรมต่างหาก คือต้นเหตุของปัญหาต่างๆ ประชาชนที่รู้เท่าทันรู้ปัญหา และมีจิตสำนึกไม่ดูตายจึงต้องรีบออกมาชุมนุมประท้วงรัฐบาลอย่างสงบ และปราศจากอาวุธตามกฎหมายรัฐธรรมนูญ

๒. เหตุผลที่กองทัพธรรมเข้าร่วมในครั้งนี้และครั้งที่แล้วก็ตาม ในขณะที่มีเสียงค้านว่าเป็นพระสงฆ์องค์เจ้าไม่ควรเข้ามาเกี่ยวข้องรวมทั้งการขึ้นไปแสดงธรรมบนเวทีชุมนุม

ตอบ: เราเข้าไปร่วมเพื่อส่งเสริมความสงบสันติ อหิงสา ซึ่งทางกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยทำได้ดีมาอย่างต่อเนื่อง ทางเราจึงเข้าไปเสริมหรือสนับสนุนในจุดนี้ เป็นเมตตาทราย

สีขาวเล็กๆ เม็ดหนึ่งในหาดทรายสีขาว เพราะการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯ นั้บหมื่น นั้บแสนคนอย่างสงบและปราศจากอาวุธเป็นความงดงามที่หาได้ยากดุจหาดทรายสีขาวนั่นเอง ส่วนพระสงฆ์องค์เจ้าที่ดีต้องมีหน้าที่ส่งเสริมความสงบในทุกวิถีทาง เมื่อตัวเองสงบได้ก็ควรเข้ามาช่วยให้สังคมเกิดความสงบ ไม่ให้เกิดความรุนแรงถึงขั้นทำร้ายร่างกายกัน มีโอกาสเทศน์ก็ควรเทศน์เปิดเผยความจริงและความดีงามให้คนเข้าใจอย่างน้อยก็ให้รู้ว่าถ้าเราเป็นฝ่ายธรรมะเราจะไม่นิยมความรุนแรง ไม่ทำร้ายร่างกายกัน นี่แหละคือความถูกต้องเบื้องต้น ที่ทุกฝ่ายพึงกระทำหากคิดว่าตัวเองเป็นฝ่ายถูก

๓. นี่คือการเมืองภาคประชาชน ณ มหา-

วิทยาลัยราชดำเนิน ท่านเห็นด้วยหรือไม่

ตอบ : ก็เห็นด้วย เพราะการให้ประชาชน เข้าใจการเมืองอย่างถูกต้องนั้น ไม่จำเป็นต้องอยู่ใน รัฐสภา หรือในมหาวิทยาลัยเท่านั้น ยังสามารถ ช่วยตรวจสอบการทำงานของนักการเมืองแบบ วันต่อวันได้ก็ยิ่งดี สมเป็นมหาวิทยาลัยที่แท้ของ ประชาชนเพราะเป็นการศึกษาที่สอดคล้องกับวิถี ชีวิตที่เป็นความจริงของชีวิตและสังคม แล้วยังเป็น การช่วยปลูกจิตสำนึกให้คนในชาติรับบทบาท หน้าที่ของตน ไม่ปล่อยเป็นหน้าที่ของนักการเมือง ในสภาผู้แทนราษฎรเท่านั้น แต่จะต้องมีจิตสำนึก ไม่รักชาติแต่เพียงคำพูด แคบอกคนว่าอย่าโกงหรือ แคบอกให้คนสามัคคีกันเท่านั้น โดยจะต้องศึกษา ให้ชัดว่าใครผิด-ใครถูก แล้วกล้าออกมายืนอยู่ ข้างความถูกต้อง โดยไม่เกรงกลัวคำครหาว่า ไม่เป็นกลางจากฝ่ายผิดและฝ่ายที่โมหะคือยัง แยกแยะไม่ออกว่าใครผิด-ใครถูก เพราะคนที่มี ความเป็นกลางที่แท้จริงจะยืนอยู่ข้างความถูกต้อง มิใช่ยืนอยู่ตรงกลางระหว่างฝ่ายดีกับฝ่ายชั่ว

๔. ในระหว่างการต่อสู้แบ่งฝ่ายความ ถูกต้องไม่ถูกต้องมีนักคิด นักวิชาการ ฝ่ายเป็น กลาง เรียกตัวเองว่า พลังสีขาวเกิดขึ้นเรียกร้อง ความสมานฉันท์ ยุติความรุนแรง ท่านคิดเห็น อย่างไร

ตอบ : ก็เห็นชอบด้วย แต่มิใช่ไปพูดในขณะที่ สังคมยังไม่ชัดเจนว่าใครผิด-ใครถูก เหมือนกับ พ่อแม่เห็นพี่ตีน้อง แล้วบอกว่าให้สมานฉันท์ อย่า ใช้ความรุนแรงแค่นั้นหรือ การตะโกนบอกให้ สมานฉันท์กับคนทำผิด หรือบอกพลเมืองที่ดีที่ กำลังวิ่งตามจับโจรปล้นธนาคารที่มีอาวุธครบมือ นั้นย่อมไม่ถูกต้อง จริงไหม?

๕. หลายคนมีความเข้าใจและออกมา เสียสละกู้ชาติ แต่ยังมีความรู้สึกกลัวๆ หวาด กลัวจะเกิดการปะทะ การนองเลือดและความ ตาย มีหลักธรรมข้อใดช่วยวางใจและเกิดความ กล้าหาญ

ตอบ : ก็ลองถามตัวเองบ่อยๆ สอนตัวเอง บ่อยๆ ว่า ทำชั่วก็ตาย ทำดีก็ตาย อยู่เฉยๆ ก็ตาย ได้ แล้วชีวิตเราควรเลือกทำอะไรดี พระพุทธเจ้า ตรัสว่าคนทำดีแม้มีชีวิตเพียงวันเดียวก็มีคุณค่ามี บุญกว่าคนทำชั่วที่มีชีวิตยืนยาวถึง ๑๐๐ ปี

๖. รัฐบาลมักอ้างหลักการ และเกาะติด ระบบ รวมทั้งนักวิชาการและสื่อบางคน ก็แสดง

อ้างว่าต้องต่อสู้ในระบบรัฐสภา ก็คือพวกชอบเล่นนอกระบบหรือนอกกฎหมายตัวจริง เสียจริง!

๗. ในการชุมนุมที่เกิดขึ้นครั้งนี้ ขอให้ท่านสรุป สังคมประชาชน และชาวอโศกได้อะไร?

ตอบ : ๑. ทุกคนก็ได้แบบอย่างการทำหน้าที่ของพลเมืองดีที่เสียสละออกมาชุมนุมอย่างสงบ โดยปราศจากอาวุธตามกฎหมาย เมื่อเห็นว่าเกิดความไม่ชอบธรรมขึ้นในสังคม

ว่าฝ่ายพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ไม่มีหลักการเล่นนอกระบบ ท่านคิดเห็นอย่างไร

ตอบ : ก็เห็นฝ่ายสนับสนุนรัฐบาลก็ออกมาชุมนุมแถมยังใช้ความรุนแรงทำร้ายฝ่ายพันธมิตรฯ ก่อน ก็ไม่เห็นฝ่ายรัฐบาลรวมทั้งนักวิชาการและสื่อบางคนออกมาห้ามปรามอย่างจริงจังหรือปรามพวกเขาว่าอย่าเล่นนอกระบบ แสดงว่าอ้างไปตามผลประโยชน์ของตัวเอง โดยไม่คำนึงถึงความจริงว่า กฎหมายรัฐธรรมนูญอนุญาตให้ประชาชนชุมนุมอย่างสงบและปราศจากอาวุธ อีกทั้งในมาตรา ๗๐ ของรัฐธรรมนูญยังระบุชัดเจนว่า “บุคคลมีหน้าที่พิทักษ์รักษาไว้ซึ่งชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ และการปกครองระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขตามรัฐธรรมนูญนี้” กฎหมายก็ไม่ได้ห้ามว่าอย่าทำหน้าที่พิทักษ์บนท้องถนน หรือนอกสภา แต่จะเห็นได้ว่ารัฐบาล นักวิชาการ และสื่อฝ่ายเผด็จการนั้นจะอ้างเช่นนี้ในทุกยุคทุกสมัย ทั้งๆ ที่เป็นคำอ้างที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมาย แต่เดี๋ยวนี้ประชาชนฉลาดขึ้นกว่าเดิม เข้าใจชัดเจนขึ้นว่าการชุมนุมอย่างสงบและปราศจากอาวุธ ถือว่าเป็นการทำตามระบบในกรอบของกฎหมายรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย แต่พวกที่มัก

๒. ได้รู้เท่าทันนักโกงเมือง
๓. ได้ละความหลงติดในความสะดวกสบาย
๔. ได้ละความสุขส่วนตัวเพื่อส่วนรวม
๕. ได้อดทนเพื่อความดี
๖. ได้ใช้ชีวิตอย่างพอเพียงยิ่งขึ้น

ข้อสำคัญได้ชัดเจนว่า ความรักชาติแค่ปากไม่ช่วยให้ชาติพ้นวิกฤติได้ จะต้องพร้อมอุทิศตน เสียสละความสุขส่วนตน ยอมลำบาก ต้องกล้าต่อสู้อย่างอหิงสา อโหสิ ยอมถูกทำร้ายจากฝ่ายรัฐบาลโดยไม่ตอบโต้ด้วยกำลัง กล้าลดละกิเลส จะช่วยให้ชาติพ้นวิกฤติได้

๒

กำไร-ขาดทุนแท้ของอาริยชน

(ต่อจากฉบับ ๒๑๕)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุ่มอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตใน ระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและ ตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้า มุ่มอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

เราได้สาธยายเรื่อง“ที่พึ่ง”มายาวนานมาก ได้โยงโยมาจนถึง“ทิวฐัมมิกัตถะประโยชน์” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“ประโยชน์ปัจจุบัน” ทั้งที่เป็นโลกียประโยชน์ ไปกระทั่งถึงที่เป็น *โลกุตระประโยชน์* ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า**“กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอริยชน”**นั้น เป็นฉันใด และได้สาธยายมาถึงตอนท้ายแห่ง*ทิวฐัมมิกัตถะประโยชน์* คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ **“สมขีวตา”** อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบง่ายอย่างราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบาน หรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่าง”นี้สำคัญของความเป็น**“อริยชน”** กับ **“ปุถุชน”**หรือ**“กัลยาณชน”** ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นๆ ชัดๆ คมๆ

[ในฉบับที่แล้วกำลังสาธยายถึง**“หลักคิด”**หรือ**“การคำนวณ”**ของ**“ปัญญาโลกิยะ”** ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ**“ปัญญาโลกุตระ”** ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้พอรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ**“อริยบุคคล”**ที่ถูกต้องตาม**สังฆธรรม**ของ**ศาสนาพุทธ**แล้ว แม้จะแค่เป็นอริยบุคคลชั้น**“โสดาบัน”**ก็เห็นชัดแล้วว่า ผู้บรรลุดุคสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง**“สัมมาทิฐิ”**นั้น ยิ่งบรรลุดุค**“โลกุตระ”**ก็ยิ่งเป็นคนขยันการทำงาน มี**“สัมมาอาชีพ”** ชนิดเป็น**“บุญนิยม”** สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้นแน่นอน เพราะ**“อริยบุคคล”**จะมี**“ปัญญาโลกุตระ”** เข้าใจทิศทางและเนื้อแท้ของ**สังฆธรรม**ที่เป็น**“กำไร-ขาดทุนแท้ของอริยชน”** ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ**“บุญนิยม”** บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น**“บุญ”**จึงไม่เพียงเป็น**“บุญ”**แค่**“โลกิยธรรม”**เท่านั้น ยังมี**“บุญ”**ที่เป็น**“โลกุตระธรรม”** ซึ่งมีคุณพิเศษของ**“โลกุตระสังจุจะ”** อีกต่างหาก แต่ก็ได้หมายความว่า ใน**“โลกุตระธรรม”**จะไม่มี**“บุญ”**แบบ**โลกิยธรรม** **โลกุตระธรรม**นั้นมีทั้ง**“บุญ”**ที่เป็นคุณลักษณะของ**โลกุตระสังจุจะ** และมีทั้ง**“บุญ”**แบบ**โลกิยธรรม**ด้วย มีทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอริย

บุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า**“โลกุตระธรรม”**จะต้องเป็น**“บุญ”**ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด**“โลกุตระสังจุจะ”** **ขึ้นไปด้วย จึงจะนับเข้าระดับ**“บุญนิยม”****

เราได้รับฟังถึง**“ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม”** มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง**“แนวคิด”**เล่นๆ หรือเป็นแค่**“ตรรกะ”**อวดเหตุผลเชิงชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปไม่ได้ คนทำได้แน่** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดี่ยวนี้ หมู่มุขุมที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมา แล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า **มันเป็นไปได้**

[ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น**“บุญนิยม”** ข้อ ๑ ต้องเป็น**โลกุตระธรรม** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง**“ความแตกต่าง”**ของ**“ทุนนิยม”** กับ**“บุญนิยม”** ในแนวกว้างแนวคิดเพิ่มเพื่อให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า**“ในการทวนกระแสข่าวบุญนิยม ทวนกระแสอย่างมีความสุข”** สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุดุคจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง**“จกใจ”** หรือเพราะ**“ไร้ทางออก”** หรือ**“สุดทุกข์สุดฝืนทน”**แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลุดุคยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมีคามฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นยอมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลุดุคถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง**“ตั้งตนอยู่บนความลำบาก”**(ทุกขายะ อุตตนาถัง ปทพทติ) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ **“กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”**ในประเด็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”** ที่หมายความว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตั้งเกินไป”**นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พามาไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน**“มัชฌิมาปฏิปทา”**นี้เป็น**“ประเด็นสำคัญมาก”**สำหรับปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตั้งเกินไป”**(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะชั้น**“หยาบที่สุด”**เท่านั้น

เท่านั้นว่า เป็น“ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง”

[ก่อนหน้านั้น ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” ซึ่งเป็น “สมุทัยแห่งทุกข์”ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโต่ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“กาม”กับความเป็น“อัตตา”ที่ไม่เทียบ ว่ามันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะนี้เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภาวณามยปัญญา”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติ และในมรรคผลนั้นเอาตามกำลังนั้น“สัมมาสมาธิ”เน้น“ฉาน”แบบพุทธ ที่จะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”หรือ“ปรมัตถธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งเจาะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุตติ”และผู้จะถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื่อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม” ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

ทีนี้มาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเรายังอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โอปปาติกโยนิ) เรียกว่า บรรลุธรรมขั้นปรมัตถ์จะ สู่โลกุตระตามลำดับ จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้วพอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดต่อกันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย]

เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน”กันให้มากกว่านี้ ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น ทานมี หรือไม่มี นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ที่ว่า

ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก ทานมี หรือไม่มี..?

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ทีนี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน” ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมัตถธรรม”]

ที่พูดกันสอกันว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็คือ ผู้รู้เห็นไตรลักษณ์ คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา” คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างสัมมาทิฐิว่า “รู้เห็น..อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แค่นั้น อย่างไร ซึ่งไม่ใช่“เข้าใจทะลุอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตรรกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด ในความเป็น“ไตรลักษณ์”

และเห็นความจริงตามความเป็นจริงว่ามันเป็นอนัตตา เป็นของแปรไปเป็นธรรมดา เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมูลแห่งความลำบาก เป็นดังเพชรฆาต เป็นของปราศจากความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัยปรุงแต่ง เป็นเหยื่อมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมดา เป็นของมีโสกะ ปรีเทวะทุกข์โทมนัสและอุปายาส เป็นธรรมดา เป็นของมีความเศร้าหมองเป็นธรรมดา เป็นเหตุเกิดแห่งทุกข์ เป็นของดับไป เป็นของชวนให้แช่มชื่น(ซึ่งเป็นความหลอกของโลกก็อย่างยอดเยี่ยมจริงๆ) เป็นอาที่นวะ(โทษ,ผลร้าย,ความไม่ดี) เป็นนิสสรณะ(จิตรอดพ้นออกไปจากสิ่งเป็นโทษนั้นๆ,จิตละทิ้ง,จิตเลิกละ,จิตออกไปพ้น)

“อธิปัญญาสิกขา”ของพุทธที่เป็นสัมมาทิฐิ จะรู้จัก รู้แจ้งรู้จริง“สักกายะ”(คือ “ตัวตนของกิเลส”)ที่ผู้ปฏิบัติมี “ญาณ”สัมผัส“ตัวตนของมัน”ชนิดรู้จักรู้แจ้งรู้จริงอยู่ไหนที่ หลัดๆ ผู้ปฏิบัติที่มีสภาวะธรรมถึงขั้นนี้ จึงจะเป็นการพ้น “มิจฉาทิฐิ”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔ ซึ่งอธิปัญญาสิกขาที่พัฒนาเจริญขึ้นเป็น “ความรู้ยิ่ง” ที่เรียกว่า “วิชา”ข้อ ๑ คือ“วิปัสสนาญาณ”

ถ้าขั้นโสดาปัตติมรรคก็เป็นการเห็นกิเลสของตนตาม ชีตชั้นของตนหรือตาม“ศีล”ขนาดที่ผู้ปฏิบัตินั้นๆสมทาน สำหรับตนเอง หากสูงขึ้นไปก็เป็น“ตัวตนของกิเลส”(อัตตา-อาสวะ)ตามชีตชั้นหรือตาม“ศีล”ที่สูงไปตามลำดับๆ

ผู้มีวิปัสสนาญาณรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวตนของกิเลส”อยู่ หลัดๆเช่นนี้เองที่เรียกว่ามีภูมิธรรมถึงขั้น“เข้าถึงสักกาย

ทฤษฎีสัจยชน”ในระดับ“มรรค”(ยังมีเหตุผล เพราะยังไม่ถึงขั้น
ลดละกิเลสลงได้ เพียงแค่เห็นของจริง ที่เป็นปรมาตถธรรม และ
เป็นการเข้าสู่ทางที่ถูกต้องได้แล้ว) คือ การเห็นตัวตนของกิเลส
ขั้นมีญาณหรือมีวิชา ข้อที่ ๑ (ของวิชา ๘) มีใช้แค่ตรรกะ
แต่มี“นามรูปปริจเฉทญาณ” ที่เดี๋ยว (ญาณข้อ ๑ ของ
ญาณ๑๖) และจะเป็น“ญาณ”อื่นๆอีกไปจนครบ ๑๖ ญาณ

๒. ปัจจัยปริคคทญาณ คือ “อธิปัญญาสิกขา” ที่
เจริญขึ้นเป็นญาณกำหนดรู้ปัจจัยต่างๆในจิต-เจตสิก
นั้นเองว่า อย่างไรจึงชื่อว่า “นาม” เหตุใดจึงชื่อว่า “รูป”

๓. สัมมสนญาณ คือ “อธิปัญญาสิกขา” ที่เจริญขึ้น
เป็นญาณกำหนดรู้ด้วยพิจารณาเห็นนามและรูป ว่า
มันไม่เที่ยง มันไม่คงที่ มันไม่เป็นอยู่อย่างเดิมเท่าเก่า
โดยเฉพาะ“รูป”ที่เป็น“อกุศลจิต”หรือ“ตัวตนกิเลส”

ผู้ตรวจอ่านดู“วิญญาน”ใน“อรุปรมาณ”แบบพุทธนี้
ก็จะรู้จักผู้แจ้งรู้จริง“ความเป็นวิญญาน”แท้ๆ ซึ่งในขณะที่
ปัจจุบันนี้อยู่ในสภาพ“ว่างจากกิเลส”แล้ว จึงเป็นการรู้
ชนิดที่“สัมผัสของจริง คือ ธาตุวิญญานแท้ๆ”ที่เห็น
(ปลสติ)อยู่ไหนไหนสักๆ ด้วย“วิปัสสนาญาณ”(วิชา ๘)
อันเป็น“วิญญาน”จริงๆแท้ๆ ไม่ใช่จินตนาการ ไม่ใช่
การคาดคะเน ไม่ใช่การอนุมาน ไม่ใช่การดันเดาเดียดขาด

จึงรู้จักผู้แจ้งรู้จริงว่า “วิญญาน”เป็นไหน
อย่างไร จาก“ของจริง”ที่รู้จักผู้แจ้งรู้จริงอยู่หลักๆนั้นๆ

ว่าเป็นสภาพแท้ เป็นภาวะจริงของ“ความเป็น
วิญญาน” ที่ได้ปฏิบัติแบบพุทธ และที่ย้ำๆ ว่า เป็น
“วิญญาน”จริงๆแท้ๆนั้น ก็หมายความว่า มันรู้ มันเห็น
มันสัมผัสและต้องของจริงที่เป็น“จิต” เป็น“วิญญาน”
นั้นๆ ด้วยการได้รู้ได้ปฏิบัติตามทฤษฎีของพระพุทธเจ้า

ใครปฏิบัติสัมมาทฤษฎีจริง จะสามารถจับ“ตัวตน
กิเลส”ได้คำมือจริงๆ จึงรู้จักผู้แจ้งรู้จริง“ตัวตนกิเลส”ที่
แฝงปนอยู่ใน“จิตวิญญาน” เพราะเราเกิด“วิขา คือ ญาณ
ทั้ง ๘”(วิชา ๘) หรือ“อธิปัญญาสิกขาที่มีคุณภาพถึงขั้น
คุณพิเศษ(อุตตริมนุสสรธรรม)” หรือเกิด“สังขญาณ-กิจ
ญาณ-กตญาณ” และเกิด“ญาตปริญญา-ตีรณปริญญา
-ปหานปริญญา”(ปริญญา ๓)ขึ้นมาในตัวผู้ปฏิบัติจริง

จึงมีช่วงมาๆกล่าว มีใช้การเดา มีใช้ประเมินประมาณ
มีใช้อุอนุมานเอา แต่รู้จักผู้แจ้งรู้จริง สัมผัสของจริง แม้

จะเป็นนามธรรมเป็นอรูปธรรมที่ไม่มีรูปร่าง(อสรีระ) ก็
สามารถรู้จักผู้แจ้งรู้จริงได้ ด้วย“อาการ-ลึงคะ-นิมิต-
อุเทศ” เพราะอธิปัญญาสิกขาพัฒนาเจริญขึ้นจนเกิด
“นามรูปปริจเฉทญาณ-ปัจจัยปริคคทญาณ-สัมมสน
ญาณ”(ญาณ ๑๖) เป็นต้น ทั้ง“ญาณ”อื่นๆที่เกิดจริง

และได้กำจัดกิเลส(ปหาน)อย่างรู้เห็นๆด้วยฝีมือ
เราเอง ด้วยความสามารถแท้ๆ กิเลสมันเล่นเจ้าล่อ
เอาติดกับเราอย่างไร ทฤษฎีต่างๆของพระพุทธเจ้าที่ใช้
ปฏิบัติ ทั้ง“พิจารณาภายในกาย-พิจารณาเวทนาใน
เวทนา-พิจารณาจิตในจิต-พิจารณาธรรมในธรรม”(สติ
ปัญญา ๔) ทั้ง“สังวรปธาน-ปหานปธาน-ภาวนापธาน
-อนุรักษปธาน”(สัมมัปปธาน ๔) จนสามารถ“กำจัด”
(ปหาน)สิ่งที่ปรากฏ คือ กิเลส ซึ่งมันเป็น“อกุศลจิต”อยู่
ใน“จิตวิญญาน”ของเรานั่นเอง ให้มันลดลงจนคลาย
(วิราคะ)ลงไปตามลำดับ จนถึง“ดับสนิท”ปราศจากกิเลส
อย่างสะอาดสำเร็จได้จริง ตามที่ได้พากเพียรปฏิบัติมา
อย่างมีสภาวะจริง ทั้งใน“ความเป็นกิเลสหรืออกุศลจิต
ที่หยาบ-กลาง-ละเอียด” ทั้งใน“ความเป็นวิญญาน
หรือจิตแท้ๆที่หยาบ-กลาง-ละเอียด” ก็รู้จักเห็นจริง
ด้วย“วิขา ๘” ซึ่งเป็น“ญาณทัสสนะ”

จึงสามารถรู้จักผู้แจ้งเห็นจริง“ความเป็นจิต-
ความเป็นวิญญาน” อย่างเป็นวิทยาศาสตร์

ซึ่งไม่ใช่“การดับจิต”อย่างที่ผู้ยัง“มิจฉาทิฐิ” ใน
การ“ทำสมาธิ”ทั่วไปแบบดาบสฤษีที่ยังเป็นโลกีย์ทำกัน
แล้วก็หลงว่า “การดับจิต”เป็น“นิโรธ”หรือ“นิพพาน”

เพราะวิธีการปฏิบัติของผู้ยังมิจฉาทิฐิ“ทำภาวนา
สมาธิ”ก็ดี ก็ไม่สามารถเกิด“วิขา ๘”หรือเกิด“ญาณ”
ต่างๆ ตามแบบพุทธ ดังที่เอาตมาได้กล่าวถึงมาบ้างแล้ว
นั้น หรือแม้“นิโรธ”ก็ดี ที่ผู้ยังมิจฉาทิฐิทำการ“ดับจิต
ดับวิญญาน” ไม่ใช่จิตหรือวิญญานที่เป็น“ธาตุรู้”ได้
ทำหน้าที่ของมันเต็มๆ เพราะไป“ดับมัน”เสียนี้ มันก็
ไม่ได้พัฒนาขึ้นมาเป็น“อธิปัญญาสิกขา”ตามแบบพุทธ

เพราะไม่เกิด“วิขา”ไม่เกิด“ญาณ”ที่จะสามารถ
รู้จักผู้แจ้งรู้จริง“กิเลส”(สักกายะ-อิตตา-อาสวะ)สามารถรู้จัก
ผู้แจ้งรู้จริง“ตัวตนของกิเลสหยาบ-กลาง-ละเอียด”
แล้ว“ดับเฉพาะตัวตนของกิเลส”เท่านั้น ไม่ใช่ไปหลง

**“ดับจิต-ดับวิญญาณ” อันเป็น“ธาตุรู้”ที่แสนวิเศษนั้น
ไป ดังที่ผู้ยังมีจิตปฏิบัติกัน**

ดังนั้น **“อธิจิตสิกขา”** ที่พัฒนาเจริญขึ้นจนถึงขั้น **“เจโตวิมุตติ”** (จิตที่ไม่มีกิเลสแล้ว) และ **“อธิปัญญาสิกขา”** ที่พัฒนาเจริญขึ้นกระทั่งถึงขั้น **“ปัญญาวิมุตติ”** (จิตที่เกิดญาณจนเห็นแจ้งจริงในความดับของกิเลส) จึงสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง **“ความเป็นจิตเป็นวิญญาณแท้”** ชัดแม่นคมลึกกรอบถ้วนครบ ด้วยการตรวจสอบตามวิธีการของ **“อรูปฌาน ๒”** คือ **วิญญาณัญญาตณณาน** ชนิดที่เป็นวิทยาศาสตร์

ยืนยันว่า **เป็นวิทยาศาสตร์แท้** เพราะมีการพิสูจน์ที่สัมผัส“สิ่งนั้น-ของนั้น-ตัวอย่าง”(specimen)จริงๆ โดยมี “สิ่งของหรือข้อมูลสำหรับตรวจสอบพิสูจน์”(specimen) ชนิดที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงเห็นจริงสัมผัสจริง“สิ่งนั้น-ตัวอย่างที่ใช้พิสูจน์นั้น”(specimen)แท้ๆ แม้จะเป็น“นามธรรม”ละเอียดลึกซึ้งเป็น“ความว่าง”(อากาส) เป็น“วิญญาณ”เป็น“นิพพาน” ก็สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง และสำเร็จผลอย่างประจักษ์สิทธิ์ตามที่มุ่งหมาย

ความรู้ยิ่งอันพิเศษที่“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง” จนสามารถหยั่งรู้ได้ถึงขั้น“นามธรรม”ตามตัวอย่างที่กล่าวถึงมานั้น เป็นต้น เป็นความรู้ที่เจริญ“อธิปัญญาสิกขา”จากสามัญพัฒนาขึ้นเป็น **“ปัญญาระดับอารยะ”** ที่เรียกว่า **“วิชา”** คือ **“วิชา ๘”** นั่นเอง อันมี ๑.วิปัสสนาญาณ ๒.โมโนมยทธิ ๓.อิทธิวิธญาณ ๔.ทิพโสตญาณ ๕.เจโตปริยญาณ ๖.ปุพเพนิวาสานุสติญาณ ๗.จตุปปาตญาณ ๘.อาสาวัชขญาณ

ยังมีการเข้าใจผิด หรือยังมีคนที่ไม่รู้อยู่อีกมาก ว่า **ความรู้ยิ่งอันพิเศษ หรือ“วิชา ๘”** นี้ เป็นความเจริญขึ้นของ **“อธิปัญญาสิกขา”** พัฒนาสู่ **“ปัญญาอารยะ”** ชั้นพิเศษ ดังที่อาตมากล่าวนี้

ซึ่งผู้จะบรรลุพุทธธรรมได้จริงต้องมี **“วิชา ๘”** นี้ทุกคน ใครไม่มี **“วิชา ๘”** ไม่สามารถบรรลุพุทธธรรม เพราะเมื่อไม่มี **“ความรู้ยิ่งอันพิเศษ”** นี้ เริ่มแต่ **“วิปัสสนาญาณ”** เป็นข้อต้น ยิ่งสุดท้าย **“อาสาวัชขญาณ”** ขอบปลาย ถ้าไม่มี **“ตาทิพย์”** (ธรรมจักษุ) หรือ **“ญาณวิเศษ”** ดังกล่าวนี้นี้แล้วเราจะสามารถหยั่งรู้จักรู้แจ้งรู้จริงปรมาตถธรรม คือ **“จิต..เจตสิก..รูป..นิพพาน”** ว่า กิเลสเป็นอย่างนี้ อาสวะ

เป็นอย่างนี้ การปฏิบัติของเรา เราสามารถสัมผัสเข้าไปถึง **“จิต..เจตสิก”** แล้วจริงหรือ? ถ้ามี **“ตาทิพย์”** (ธรรมจักษุ) เราก็จะรู้จักรู้แจ้งเห็นจริงว่า กิเลสอยู่ในจิตมันเป็นอย่างนี้ๆ เรากำจัดมันได้ มันลดลงไปแล้วจริงๆ หรือกิเลสมันยังเหลืออยู่ เราก็รู้จักรู้แจ้งรู้จริง **“ของจริง”** ที่เป็นกิเลสในจิตก็ดี **“ของจริง”** ที่เป็นสภาวะ“ทุกข์”ก็ดี **“สมุทัย”** ก็ดี **“นิโรธ”** ก็ดี **“สัมมามรรค”** ก็ดี ธรรมทั้งหลายก็ดี เป็นเช่นไร มีของจริงที่ได้บรรลุเป็นอย่างไร เราจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงก็ต้องมี **“ความรู้ยิ่งอันพิเศษ”** คือ **“วิชา ๘”** และต้องเป็น **“อนุศาสน์ปาฏิหาริย์”** ด้วยนะ ไม่ใช่ **“วิชา ๘”** ที่เป็น **“อิทธิปาฏิหาริย์”** หรือเป็น **“อาเทศนาปาฏิหาริย์”** แน่นนอน

แต่สอนกันมาผิดๆ แล้วก็ถ่ายทอดความรู้ผิดๆนั้น ต่อๆกันมาจนถึงปัจจุบันนี้ จึงพากันหลงผิดว่า **“วิชา ๘”** เป็นความวิเศษที่ลึกลับพิสดาร อันไม่เกี่ยวกับธรรมะของพุทธ ไม่เกี่ยวกับ“ไตรสิกขา” โพลไปเข้าใจว่า **“วิชา ๘”** เป็นความวิเศษที่แปลกประหลาดมหัศจรรย์ เป็น **“อิทธิปาฏิหาริย์”** เป็น **“อาเทศนาปาฏิหาริย์”** ที่ผู้ปฏิบัติธรรมของพุทธจะมีก็ได้ ไม่มีก็ได้ และถ้าผู้ใดมี **“ปาฏิหาริย์”** แบบนี้ ก็กลายเป็นคนวิเศษไปเลย

แม้อย่างนั้น ก็ยังมีคนที่สับสน หลงเลอะไปอีกว่า ถ้าใครมี **“อิทธิปาฏิหาริย์”** หรือ **“อาเทศนาปาฏิหาริย์”** นั้นเป็นเครื่องแสดงว่า **“ผู้ที่เหาะเหินเดินน้ำดำดินได้ ผู้ที่หยั่งรู้ใจผู้อื่นได้ ผู้พยากรณ์หยั่งรู้เรื่องนั้นเรื่องนั้นล่วงหน้าได้”** เป็นต้น นี่แหละคือ ผู้บรรลุอรหันต์

ซึ่งเป็นความเข้าใจผิดถนัดทีเดียว มันออกนอก **“พุทธศาสตร์”** ไปเลยด้วยซ้ำ และมันไม่ใช่ **“อนุศาสน์ปาฏิหาริย์”** (ไม่ใช่ **“ปาฏิหาริย์ตามคำสอนของพระพุทธเจ้า”**) แน่ๆ

“อิทธิปาฏิหาริย์” และ **“อาเทศนาปาฏิหาริย์”** จะเก่งกาจอย่างไร วิเศษยอดเยี่ยมแค่ไหน ก็ไม่ใช่คุณสมบัติที่เป็นเนื้อหาของ **“พุทธธรรม”** แต่อย่างไร มันเป็นคุณสมบัติที่พระพุทธเจ้าทรงปฏิเสธและบริภาษว่า **“อิทธิปาฏิหาริย์”** และ **“อาเทศนาปาฏิหาริย์”** นี้พระองค์ทรงรังเกียจ (ชุกฺขติ) ทรงเบียดระอา (หฺรายติ) ทรงอึดอัด (อฏฺฐยติ)

ส่วน **“อนุศาสน์ปาฏิหาริย์”** นั้น มันดูเหมือนไม่แปลกประหลาดมหัศจรรย์อะไร มันแค่เป็นคนมีศีลมีธรรม

๒ [มีต่อฉบับหน้า]

ขเมซึ่ง ไทยแลนด์ ในสงคราม อาชญชน

๑. ประชาชนนับแสน ปรารถนาอาวุธ ต่อสู้อย่างสันติ อนิงสา

๒. ตำรวจ ไม่พกอาวุธ ไม่ใช้ความรุนแรง และได้ชัยชนะร่วมกับประชาชน

๓. เป็นสงคราม นวัตกรรมที่สู้กันด้วยนอกปาก และใช้มีขญาเฟ้นอาวุธ

๔. แม้ไม่ใ้ "มณาตมะ ตานธิ" แต่ใ้เป็น "มณาประชัคนั้ทง" ที่แกร่งกลั๊ ขยู่เนืออำนาจใ้ตง

ปีที่ 1 ฉบับที่ 172 วันพฤหัสบดีที่ 12 มิถุนายน พ.ศ. 2551

แฉ! 'โพธิรักษ์' ร่วมวางแผนฆ่าชาติ

• พุทธศาสนาประจำชาติผ่านโดนกวาดยกก้าน

อุดมการณ์ของพุทธนั้น
ย่อมเป็นไปเพื่อ

ประโยชน์ และความสุขแก่มหาชนเป็นอันมาก

ล้มณะชาวอโศก ออกมาร่วมชุมนุม ผิดหลักพุทธจริงหรือ?

จาก น.ส.พ. ประชาทรรศน์ วันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๕๑ ได้ไปรยข่าวหน้า ๑ ว่า สันติอโศก ตัวอันตราย ตั้งลัทธิเทียบชั้นพุทธ และการที่ออกมาชุมนุมกับพันธมิตรนั้น ถือว่าผิดหลักการพุทธศาสนาอย่างยิ่ง ดังมีสาระสำคัญต่อไปนี้

นักวิชาการเรียงหน้ากลมซ้ำ "สันติอโศก" ซึ่งแนวคิดอันตราย หวังจ้องสถาปนาลัทธิตัวเอง

เป็นศาสนาใหม่ ยกกระดับให้เสมอพระพุทธรูปศาสนา ออกมาร่วมชุมนุมกับมือบผิดหลักการศาสนาที่สอนไม่ให้เบียดเบียนผู้อื่น ช้าเป็นการสร้างความลับสนให้สังคม เผยหลายกัวนจับมือหาประโยชน์ร่วมกัน ด้านมือพันธมิตรฯ เริ่มหยอหย แนวนร่วมเริ่มป่วยระนา

การออกมาเคลื่อนไหวของกลุ่มสันติอโศกที่นำโดย นายรัก รักพงษ์ หรือโพธิรักษ์ ในการ

ชุมนุมร่วมกับกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ขับไล่วิถีบาล ยังเป็นประเด็นที่มีเสียงวิพากษ์วิจารณ์ถึงความไม่เหมาะสมไม่ควรอย่างต่อเนื่อง ทั้งความพยายามในการแต่งกาย และปฏิบัติกิจเลียนแบบพระสงฆ์ในพระพุทธศาสนา จนสร้างความเข้าใจผิดในสายตานานาชาติว่า มีพระออกมาร่วมการชุมนุม รวมไปถึงความเข้าใจผิดที่จะเกิดกับเยาวชนในเรื่องศาสนานั้น

ผศ.ดร.ศิลา ราศรี อาจารย์ประจำมหาวิทยาลัยศรีปทุม กล่าวว่า พฤติกรรมของคนกลุ่มนี้ต้องเริ่มต้นจากคำว่า กองทัพธรรม ที่นำมากล่าวอ้าง ซึ่งความหมายที่แท้จริงของกองทัพธรรม ผู้ที่ทำหน้าที่เป็นแม่ทัพ ก็คือพระพุทธเจ้า และหลักการของพระพุทธศาสนาเป็นหลักอภิงสา ที่สอนให้มนุษย์ไม่ไปเบียดเบียนผู้อื่น สังคมจะได้อยู่อย่างสงบสุข

แต่การที่กลุ่มสันติอโศกไปร่วมชุมนุมกับกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยเป็นเรื่องที่เข้ากันไม่ได้ เป็นการทำลายหลักการของพระพุทธศาสนา หลักการของสันติอโศก เป็นแบบวิหิงสา คือ การสร้างความเบียดเบียนให้ผู้อื่น สร้างความสับสนให้เกิดขึ้นภายในสังคม เป็นการกระทำที่ไม่สมควรเป็นอย่างยิ่ง และไม่มีจิตสำนึกในความเป็นพุทธศาสนิกชน

เจ้าสำนักสันติอโศก หรือ โพธิรักษ์ เป็นคนที่ชอบอวดอ้างว่าตนเองว่าเป็นพระโพธิสัตว์บำเพ็ญเพียรบารมีเพื่อที่จะมาช่วยชาวโลก และก็อ้างว่าตนเองเป็นพระอรหันต์ ซึ่งจริงๆ แล้วทั้งสองอย่างเป็นเรื่องที่ขัดแย้งกัน ซึ่งการกระทำเหล่านี้เป็นการกระทำที่ลวงโลก หลอกลวงผู้อื่นว่าตนเองนั้นเป็นคนวิเศษ

สถาปนาลัทธิเทียบพุทธศาสนา

วัตถุประสงค์ของคนกลุ่มนี้ก็เพื่อต้องการสถาปนาลัทธิของตนเองเป็นศาสนา และให้ตนเองเป็นศาสดาองค์ใหม่ ซึ่งเราไม่ควรไปยกย่องคนกลุ่มนี้ให้เทียบเท่ากับพุทธศาสนา

ซึ่งมาถึงตอนนี้ตนมองว่าเป็นหน้าที่ของชาวพุทธทุกคน และองค์กรของพระพุทธศาสนาที่จะต้องออกมาปกป้อง ไม่ว่าจะเป็นการดำเนินการทางกฎหมาย หรือจะดำเนินการทางสังคมเพื่อออกมาปกป้องพระพุทธศาสนา รวมตัวกันประท้วงให้กลุ่มสันติอโศกยุติบทบาทของตนเอง และอยากเตือนสติทุกคนว่าอย่าได้หลงเชื่อคนกลุ่มนี้ มันเป็นเรื่องที่อันตรายมาก เพราะคนส่วนใหญ่ที่ไม่เข้าใจ หรือคนต่างชาติต่างก็เข้าใจผิด ทำให้ภาพลักษณ์ที่ตั้งงามของพระพุทธศาสนาต้องเสื่อมเสีย

“ไม่ว่าจะเป็นการออกมาเดินขบวน หรือการส่งเสริมให้คนในลัทธิของตนไปประทุษร้ายผู้อื่นนั้นล้วนแต่เป็นหน้าที่ของคนที่นับถือลัทธินี้ ซึ่งมันขัดกับหลักอภิงสาของพระพุทธศาสนาของเรา”

คำชี้แจงต่อไปนี้ คงไม่สามารถทำให้ผู้ที่ไม่เข้าใจสันติอโศก เกิดความเข้าใจขึ้นมาได้ เพราะความเชื่อทางศาสนาเป็นเรื่องนามธรรมที่ตัดสินผิดถูกได้ยากยิ่งกว่าเรื่องประชาธิปไตย แต่เรื่องอะไรเป็นเผด็จการ อะไรเป็นประชาธิปไตย? คนระดับนักวิชาการและอาจารย์มหาวิทยาลัยก็ยังไม่เห็นกันไปคนละทาง แต่เรื่องทางศาสนาที่ยากกว่านั้น ก็คงต้องอาศัยหลักฐานจากพระไตรปิฎก มาพิจารณาเทียบเคียง เพื่อใช้ในการตัดสิน ก่อนอื่นมาดูกันก่อนว่า ศาสนาพุทธมีทิศทางและเป้าหมายเป็นอย่างไร? เพื่อจะได้รู้ว่าอะไรคือของจริงเป็นแก่นแท้ หรือเป็นแค่เปลือกกระพี้และของปลอม

พระไตรปิฎก เล่มที่ ๒๑ ข้อที่ ๒๕ พระพุทธเจ้าทรงได้ระบุเป้าหมายการประพุดติพรหมจรรย์เอาไว้ว่า

“พรหมจรรย์นี้เราประพุดติ มิใช่เพื่อหลอกลวงใครให้มานับถือ หรือเพื่อเรียกคนให้มาเป็นบริวาร หรือเพื่อตาสักการะและเสียงสรรเสริญเยินยอ เพื่อจะได้เป็นเจ้าลัทธิ หรือคัดค้านลัทธิอื่นให้ล้มไป หรือเพื่ออหัมมหาชน

เข้าใจว่าเราเป็นผู้วิเศษก็หาไม่ได้ แต่ที่แท้พรหมจรรย์นี้เราประพฤติเพื่อสำรวจ เพื่อสังวร เพื่อละหน่าย เพื่อคลายกำหนด เพื่อดับกิเลส เพื่อดับทุกข์สนิท เพื่อจิตจะหมดกิเลสสนิทตายอย่างไม่มีฝันเรียกว่าไม่กลับกำริบ (เจโตวิมุตติ)”

จากเหตุการณ์ชุมนุมของประชาชนในครั้งนี้อัสนมณะชาวอโศกประสงค์จะได้รับความเคารพนับถือจริงๆ แล้วพวกเขาตีกันว่าเป็นกลาง แล้วพักอยู่อย่างสบายๆ ในวัด ก็ไม่ต้องมาเสียรังวัดอะไร แลผมยังจะได้ความเคารพนับถือจากทุกภาคส่วนในสังคมอีกด้วย และเราก็รู้ดีว่าการออกมาร่วมชุมนุมกับประชาชน จะต้องถูกเล่นงานทั้งอำนาจมืดและสว่าง เช่น ไปข่มขู่ประชาชนให้เลิกใส่บาตร เป็นต้น

ที่สำคัญกว่านั้นก็คือ ความเข้าใจของคนส่วนใหญ่ในสายพุทธแบบเถรวาท จะแยกศาสนาและการเมืองออกจากกันโดยสิ้นเชิง จึงมีคำถามตามมามากมายว่า พระเข้ามายุงอะไรกับเขาด้วย ? ซึ่งการจะต้องเจอก้อนอิฐมากกว่าดอกไม้ เจอคำติฉินนินทาว่าร้ายมากกว่าเสียงสรรเสริญเยินยอ ผลกระทบด้านลบเหล่านี้สามัญชนทั่วไปก็พอประมาณได้

แต่ในภาวะที่บ้านเมืองกำลังวิกฤติเดือดร้อนแสนสาหัสอย่างนี้ เราจะคิดแต่ความสุขสบายของตนเอง แต่ปล่อยให้บ้านเมืองหายนะ ไม่กล้าเปลื้องเนื้อเปลื้องตัว เพราะกลัวว่าคนจะไม่เคารพนับถือ (รักตัวกู-ของกูมากกว่า ความเห็นแก่ผู้อื่นและสังคม) อย่างนั้นหรือ? โดยแท้จริงแล้วอุดมการณ์ของพุทธนั้น ย่อมเป็นไปเพื่อ “ประโยชน์ และความสุขแก่มหาชนเป็นอันมาก (พหูชนะ หิตายะ-พหูชนะ สุขายะ)”

ดังนั้น การอยู่สบายๆ ในวัด กับการออกมาร่วมทุกข์ยากกับพี่น้องประชาชน อะไรน่าจะเป็นไปเพื่อเสียสละ หรือเห็นแก่ตัวมากกว่ากัน? ประชาชนย่อมพิจารณากันได้ และสาเหตุสำคัญของการออกมาร่วมชุมนุมครั้งนี้ พ่อท่านสมณะ

โพธิรักษ์ ได้บรรยายช่วงท้าวตรเช้าวันที่ ๒๓ มิ.ย. ๒๕๕๑ ที่เวที หน้าท่าเนียบ มีใจความว่า...

“...นี่ขอบอกถึงสาเหตุที่ คณะสังคมชาวอโศกพากันออกมาชุมนุม ตั้งแต่อาตมาเป็นนักบวช คนก็ว่าพระมายุงเกี่ยวอะไรกับสังคม มายุงเกี่ยวอะไรกับเขา เขาจะทะเลาะกัน พระนี่แหละตัวดีที่จะต้องห้ามการทะเลาะกัน เพราะพระหรือเรียกในภาษาบาลีว่าสมณะ สมณะแปลว่าผู้สงบ เพราะฉะนั้นถ้าพาชื่อเข้าใจว่าเป็นสมณะคือผู้สงบ ก็คือเป็นนักนั่งสงบ ไปอยู่ที่ไหนๆ ก็ไปเอาแต่นั่งสงบก็ไม่ว่าไม่ว่าใคร ใครจะเป็นจะตายอย่างไร ใครจะขึ้นม้านั่งข้างอะไรก็ว่ากันไป ฉันทนเป็นสมณะฉันสงบแล้วฉันไม่รู้เรื่อง

ถ้าสมณะไม่รู้เรื่องไม่รู้ราวเลย อย่างนี้ก็เป็นสมณะเดรัจฉาน ไม่เอาถ่านไม่รู้เรื่อง สังคมเขาจะเป็นยังไง อยู่กับเขากินข้าวเขาด้วยเข้าไปด้วยนะ เขาใส่บาตรให้กิน เขาหาของดีๆ มาให้กินด้วยซ้ำ แต่เมื่อถึงคราว เขาจะตีกันตาย ฉันทนไม่เกี่ยว ฉันทนผู้สงบแล้ว ฉันทนไม่ยุ่ง นี่คือความเข้าใจผิดของสังคมนมนุษย์ชาติ ผู้สงบแล้วต้องมาช่วยให้เขาเกิดสงบ ไม่ใช่ผู้สงบก็คือผู้อยู่เฉยๆ ใครจะเป็นจะตายยังไง ... “เฉย” ! อันนี้ใช้ไม่ได้

แต่ถ้ารู้อยู่แล้วว่าอะไรผิดอะไรถูก ต้องหาทางมาช่วยกัน เหมือนเป็นผู้พิพากษา ผู้สงบแล้วก็ควรจะมาช่วยให้เกิดความสงบ เพราะฉะนั้นบอกว่สมณะมาทำไม? ก็มาช่วยให้เกิดความสงบ ฟังตรงนี้ให้ชัดๆ สมณะมาที่นี้ไม่ได้มาช่วยตีรันฟันแทง อาตมาขอบอกอย่างเปิดเผยเลยว่า อาตมาเห็นด้วยในฝ่ายพันธมิตร เห็นด้วยกับฝ่ายประชาชน นี้อยู่ในฝ่ายถูกต้อง อีกฝ่ายหนึ่งผิด อาตมาเห็นอย่างนั้นจริงๆ เพราะฉะนั้นอาตมาเข้าข้างฝ่ายประชาชน เมื่อเข้าข้างฝ่ายนี้แล้ว ก็ไม่ได้มาร่วมตีรันฟันแทงให้เกิดความรุนแรง-ไม่ใช่

หน้าที่ของสมณะ หน้าที่หลักของพระคือ มาทำให้เกิดความสงบ เราเคยได้มาทำให้เกิดความสงบ ก่อน ๑๙ กันยา ๔๙ อาตมาก็ได้พากันมาทำให้เกิดความสงบแล้ว เท่าที่เราจะสามารถ

ให้เกิดความสงบได้อย่างไร อาตมาเป็นศิลปิน เรียนมาทางศิลปะ อาตมาคิดว่า ถ้าเราจะใช้แสง เราจะใช้สีใช้เส้นใช้แสงอย่างไรให้เกิดความรุนแรง หรือใช้เส้นใช้สีใช้แสงอย่างไรให้มันเกิดความสงบ อาตมาเข้าใจ

เพราะฉะนั้นอาตมาจะเป็นคนที่จะจัดสรร สภาพที่ให้เกิด เส้นแสงสีล้น อะไรก็ตามแต่ให้มัน เกิดสิ่งที่มีมันเกิดผล กระทำให้เกิดสงบลงได้ ทำทุก วิธีทาง ไม่ใช่จะมาก่อให้เกิดความรุนแรง อาตมา ต้องเสียรางวัล เสียผู้คนที่เขาเข้าใจไม่ได้เขาก็ว่า เอา... ก็ไม่เป็นไร แต่อาตมาได้มาช่วยทำให้เกิด อดความร้อน อดความรุนแรง ให้เกิดขึ้น ให้เกิด สงบ ให้เกิดเรียบร้อยลงไปได้ นั่นคืองานที่ทำ ซึ่ง ได้ประกาศมาตั้งแต่ต้นแล้ว ตั้งแต่โน้นออกไป สนามหลวงครั้งแรก พ.ศ. ๒๕๔๙ ก็ได้ประกาศ บรรยายบอกว่า อาตมานี้มาทำหน้าที่ พยายาม รักษาให้เกิดความสงบเรียบร้อย ให้เย็น ไม่ใช่ให้ มันร้อน เขาร้อนกันเราก็ไปช่วยๆๆ นี่เป็นหน้าที่ ไม่ใช่ว่ามาช่วยรบมาช่วยตี มาช่วยให้เกิดความ ทะเลาะวิวาท หรือทำให้เกิดการรุนแรงเพิ่มขึ้น ไม่ใช่อย่างสุดขั้วเลย แต่ถูกเข้าใจผิดไปหมด

ชาวอโศกทั้งหมดนี้ ทั้งฆราวาสและสมณะขอ ยืนยันว่าเป็นพวกนักรบธรรมะ เป็นผู้ทำความสงบ ไม่ได้มาแย่งลาภ ไม่ได้มาแย่งยศ ขอยืนยันไม่ได้ มาแย่งลาภไม่ได้มาแย่งยศ ไม่ได้มาแย่งสรรเสริญ ได้สรรเสริญที่ไหนกัน ถูกด่าด้วย ไม่ได้มาแย่ง ไม่ได้มาเอาความสุข สุขอะไรทุกข์จะตายลำบาก ลำบากจะตาย ยืนยันว่าไม่ได้มาแย่งลาภแย่งยศ จะได้ยศชั้น ถึงขนาดว่า..โพธิ์รักษ์นี่อยากจะไป เป็นสังฆราชอยากจะให้เขายอมรับอย่างนั้นอย่างนี้ อาตมาว่ามาทำงานนี้ไม่ได้ต้องการที่จะต้องการ ยอมรับอะไรพวกนี้เลย... ไม่มี มาทำงาน เพราะต้องการให้เกิดความสงบ เพราะนี่มัน เกิดเหตุการณ์แล้วเราจะมาช่วยให้สงบด้วยวิธี ใดๆได้ ก็มาช่วยกัน มีรายละเอียดเยอะแยะ พูด ไม่หมดหรอก อาตมาทำเต็มที่ พาชชาวอโศกมา ทำ ทำแล้วก็เสร็จแล้วก็กลับ เหมือนอย่างคราวที่

แล้วในปี ๔๙ คราวนี้ก็เหมือนกัน ชาวอโศกก็มา ช่วยเต็มที่ **ประชาชนที่มานี้ก็ต้องขอคารวะ จริงๆ** มาเกิดมารวมกัน ต้องการพลังมวลประชาชน ให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ จะได้พิสูจน์กันจริงๆ เลยว่า ใครเป็นพลังประชาชนกันแท้จริง เขาเอา ชื่อไปตั้งเรียกพลังประชาชน แต่เสร็จแล้วเขาไป รวมพลังประชาชนด้วยวิธีการฉ้อฉล ด้วยวิธีการ สลับซับซ้อน ซี่งโกงทุจริตอย่างโน้นอย่างนี้ จน กระทั่งมีคนติดอยู่ในโรงในศาล นานาสารพัด แบบนี้ ไม่สุจริต มันเป็นพลังประชาชนที่ยังไม่จริง

เพราะฉะนั้นพลังประชาชนที่จริงอยู่ที่นี้ พลัง ประชาชนที่จริงมาที่นี้ มาแสดงออกให้ชัด เพราะ พวกที่มานี้ไม่ได้รับจ้างมาใช่ไหม? ไม่ได้ไปรับเงิน รับทองใครมาที่นี้ หรือประชาชนมาที่นี้เดียวจะ ได้เป็นรัฐมนตรีกัน ไม่ได้เอายศมาจ้าง ไม่ได้ทั้ง เอาเงินมาให้ไม่ได้มาเอาอะไรกันเลย แต่**ประชาชน มาด้วยน้ำจิตน้ำใจ มาด้วยวิญญูญาณ มาด้วย ปัญญา** เพราะฉะนั้นอันนี้คือการแจ้งความจริง ยืนยันความจริงของพลังประชาชน พลังมวลชน ที่แท้จริง จงมา มากันให้มากๆ จนกว่าจะชนะ เห็นดีเห็นน้อยหน่อย ชาวอโศกชาวอโศกที่ธรรมจะ เป็นหลักยึดพื้นที่นี้ไว้ให้ ไม่ได้พูดเล่น พูดจริง จะ เลิกเป็นคนสุดท้าย จนกว่าจะจบงานแล้วค่อยปิด กวาดเช็ดถู นี่ชัดดูพื้นถนนมาที่หนึ่งแล้วปี พ.ศ. ๔๙ ก็ย่านนี้ย่านเดิม พองานเสร็จแล้วก็ถูเช็ดให้ เรียบร้อย ก่อนกลับบ้าน คราวนี้ก็ขอยืนยันจะ เลิกเป็นคนสุดท้าย อย่างเดียวกัน...” **๓**

บรรยายธรรมะพิเศษ

● พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์

วันพฤหัสบดีที่ ๑๙ มิ.ย. ๒๕๕๑

ณ สะพานมอญวานรังสรรค์ ราชดำเนิน

● งามใบตอง นิลมณี-จันทนา แก้วชนะ/ ถอดไฟล์เสียง

ความเป็นกลางต้องเข้าข้างคนดี ให้นำหนักทางคนดี
แต่เข้าใจกันผิดว่าความเป็นกลางก็คืออยู่เฉยๆ
ใครจะถูกจะผิดก็บอกใครไม่ได้ ใครถูกฉันก็เฉย ใครผิดฉันก็เฉย
เพราะเข้าใจว่าถ้าเข้าข้างใครคือไม่กลาง
บ้านเมืองถึงได้อิมครีม เตือดร้อน

เป็นกลาง...อย่างพุทธ

จริยธรรมท่านผู้ฟังทุกๆ คน ทั้งผู้ฟังที่นั่งอยู่
๖ ณ ที่นี้ ที่ตั้งชื่อว่า มหาวิทยาลัยราชดำเนิน นี้
และทั้งผู้ที่นั่งฟังอยู่ทางบ้าน อาตมามีเวลาตอน
แรกประมาณ ๒ ชั่วโมงต่อรอบไปต่อรอบมากก็ได้
ได้ชั่วโมงสี่สิบนาที เอาเข้าจริงเหลือเวลาอยู่แค่
ชั่วโมงห้านาทีสิบนาที ก็ไม่เป็นไร

เหตุการณ์ของสังคมประเทศชาติ โดยเฉพาะ
ในวินาทีนี้ เป็นเหตุการณ์ที่**วิกฤติ** ทุกคนคงจะ
เข้าใจดี เหตุการณ์วิกฤติเริ่มเข้ามา ยิ่ง
เคี้ยวชั้นเข้ามามากเท่าไรยิ่งเห็นเลยว่าลายมันออก
มันแสดงออกทุกขณะทุกวินาที ยิ่งเคี้ยวชั้น
ยิ่งบีบคั้น ยังมีสิ่งจริงปรากฏ คือพวกเราเปิดเวที

ที่นี่เป็นเวทีที่ขยายความจริงเปิดเผยความจริง
เปิดเผยความรู้ที่แท้จริงออกไปสู่มนุษยชาติ
ความจริงก็ปรากฏขึ้นเรื่อยๆ คนเรารักความจริง
และความจริงก็เป็นสิ่งที่ดี ที่มนุษย์ทุกคนไม่ควร
จะขบถต่อความจริง คนโง่ คนอวิชชาหรือคนที่ไม่
มีภูมิปัญญาเพียงพอ หรือมีภูมิปัญญาแต่เป็น
ภูมิปัญญาแบบโมหะ คือเป็นพวกหลงผิด เห็น
กงจักรเป็นดอกบัว เห็นผิดเป็นถูก เห็นชั่วเป็นดี
นั่นคือคนที่มีจริตโมหะ เป็นคนโมหจริต ซึ่งมีอยู่
เยอะ ขึ้นไปปกครองบริหารบ้านเมือง ได้โอกาส
ช่องทางที่จะทำมาหากิน ก็เลยยิ่งหลงผิด ยิ่ง
โมหะหนักขึ้นหลงผิดไปในทิศทางที่ตนเองยังมีกิเลส

คือ โลก โกรธ หลง เป็นกิเลสที่ต้องการได้มาให้แก่ตัวเอง เป็นกิเลสที่จะชำระความแค้นสะใจในความไม่ชอบใจอะไรต่างๆ เขาก็จะปฏิบัติ ประพฤติ ซึ่งความประพฤติเหล่านั้นแสดงออกให้เราเห็นได้ ยิ่งเห็นชัดขึ้น ยิ่งเคียวขันบีบคั้นเข้าไปมากๆ แสดงความจริงเปิดเผยความจริงออกมาเท่าไร เขาจนแค้น หรือจนทาง ก็ยิ่งแสดงอาการดิ้นรน เตือดร้อนแล้วก็ตอบโต้ ยิ่งกระทำในสิ่งไม่เหมาะสมไม่ควร ให้เห็นๆ ไม่ต้องอะไรมากหรอก แค่เรากดดันก็จะไม่ให้ทำการเพื่อที่จะเสียเปรียบกรณีจะเสียแผ่นดิน เสียแผ่นดินที่เขาพระวิหาร อย่างที่เกิดอยู่ขณะนี้ ซึ่งถ้าเกิดการชะลอ ตัวเองมีสิทธิ์มีหน้าที่ จะชะลอไปหน่อย มีเสียงทักท้วงว่าเอ๊ะ ไม่ชอบมาพากล ชะลอไปก่อนเถอะ อย่าเพิ่งไปรีบเซ็นสัญญา อย่าเพิ่งไปรีบทำเลย แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้น เขากลับรีบเซ็นสัญญาต่างๆ ที่นอกเวลามันสื่อให้เห็นความดิ้น เตือดร้อนพล่านเพื่อที่จะทำให้สำเร็จ จะต้องเผด็จศึกตามความต้องการของตนเอง ที่ชัดเจนที่สุด

เพราะว่าไม่มีเหตุผลอะไรเลยที่จะชะลอไม่ได้เพื่อประเทศชาติ เพื่อความถูกต้องที่จริง เอ๊ะมันอาจจะผิดพลาดได้นะ เป็นต้น ไม่ต้องประมาทและไม่เห็นจะต้องรีบร้อนถึงขนาดนั้น แต่เหตุใดเขาถึงรีบร้อน นี่เป็นข้อบ่งชี้ชัดเจนว่าต้องมีอะไรซ่อนแฝงอยู่เบื้องหลังแน่นอนที่สุด

เอาละ อาตมาต้องการจะพูดถึง**สองประเด็น**หลัก **ประเด็นที่หนึ่งคือความเป็นกลาง** กับ **ประเด็นที่สองคือเรื่องการเมือง** ก็จะเริ่มต้นพูดถึงความเป็นกลางก่อน

คนเราเข้าใจเรื่องความเป็นกลางผิดพลาดมามาก **ความเป็นกลางของปราชญ์เอก** เราเป็นเมืองพุทธเราเป็นลูกศิษย์พระพุทธเจ้า เราก็ต้องพยายามศึกษาคุณธรรมหรือลักษณะธรรมแบบของพระพุทธเจ้าให้ชัดๆ

ความเป็นกลางของพระพุทธเจ้านั้น มันมีความกลางอยู่สองชนิดใหญ่ๆ

ชนิดหนึ่งคือจิตเป็นกลาง จิตเป็นกลางนี้

หมายความว่าจิตไม่ลำเอียงไปข้างไหนเลย ไม่ลำเอียงไปในฉันทาคติ โทสาคติ โมหาคติ และภยาคติ ไม่ลำเอียงไปข้างไหนเลย นั่นคือจิตเป็นกลางของคนที่เป็นกลาง นั่นหนึ่ง

สอง ความเป็นกลางต้องเข้าข้างคนดี ความเป็นกลางต้องเป็นผู้มีปัญญา คนที่เป็นกลางต้องเป็นคนที่มีปัญญา เช่น ผู้พิพากษา เช่น กรรมการตัดสินฟุตบอล หรือกรรมการตัดสินอะไรก็ได้ คนเป็นกลางตัดสินอยู่ในสนาม เป็นต้น **กรรมการที่ตัดสิน จะต้องทำใจไม่ให้มีอคติ กรรมการทุกคน ผู้พิพากษาทุกคน ต้องทำใจไม่ให้มีอคติ** แม้จะมีกิเลสก็ต้องพยายาม ยิ่งคนที่ไม่มีกิเลส คนที่ไม่มีกิเลสคือคนไม่มีอคติแน่นอน

แต่คนเรายังไม่หมดกิเลสได้ง่ายๆ ก็จะต้องยึดตรงที่ว่าต้องไม่ลำเอียง ลำเอียงเพราะรัก ลำเอียงเพราะชัง ลำเอียงเพราะโมหะ เพราะหลงเลอะๆ เทอะๆ ก็ต้องพยายามทำปัญญาให้ชัดแจ้ง ทำปัญญาให้มากที่สุดเท่าที่จะมีภูมิปัญญาเท่าที่เราโง่ เราโง่เท่าไร เราก็ต้องทำให้มันสูงสุดเท่าที่เราจะมีภูมิปัญญา

คนเราก็มีภูมิปัญญาเท่าที่เรโง่งนั่นแหละ หรือว่าเราก็ฉลาดเท่าที่เรโง่งของทุกคน

และคนเป็นกลางต้องไม่กลัว ภยาคติคือลำเอียงเพราะกลัว ลำเอียงเพราะเข้าใจผิด ลำเอียงเพราะโกรธอะไรก็แล้วแต่ ลำเอียงเพราะกลัว ชี้กลัว กลัวมันจะยังโง่ง กลัวมันจะยังงี่หรือเข้าใจผิด

อีกประเด็นที่**เข้าใจผิดสำคัญที่สุดก็คือประเด็นเข้าใจว่าความเป็นกลางคืออยู่เฉยๆ** แม้เราจะมีปัญญารู้ชัดเจนเลยว่าอันนี้ถูก อันนี้ผิด เช่นเป็นกรรมการฟุตบอล รู้ว่าอันนี้ถูก อันนี้ผิด คนทำผิดในสนามก็ไม่ชี้ ไม่ตัดสิน ไม่บอก ผิดก็ผิดไปฉนั้นเป็นกลาง บ้าเหวอ คนเป็นกลาง เป็นผู้พิพากษาเป็นกลาง ไม่ชี้ ตัดสินคนนี้ผิด จะต้องให้ผิด ต้องเข้าคุก ต้องประหารชีวิต ไม่ได้-บาป ตัดสินไม่ได้ต้องอยู่กลางๆ รู้ผิดรู้ถูกแล้วก็จบ ความเป็นกลางมีหรืออย่างนั้น โดยพฤติกรรมของความเป็น

มนุษย์ หนึ่ง จะต้องไม่ลำเอียง จิตของผู้ตัดสิน หรือผู้ที่เป็นกลางนั้นจะต้องไม่ลำเอียง สอง ต้องเป็นผู้ซึ่งถูกชี้ผิด ยิ่งเป็นคนที่ได้รับความยอมรับของสังคม เป็นคนที่มีอำนาจ เช่น กรรมการ ผู้พิพากษา ผู้ที่บริหารประเทศ หรือผู้ที่เป็นใหญ่ปกครองบริหารประเทศ เป็นตัวอย่างของประเทศของส่วนรวม ของส่วนใหญ่ของสังคมยังต้องชี้ นำ ยังต้องบอกเลยว่าอันนี้ผิดอย่าทำ ต้องเข้าข้างคน ถูก สิ่งที่ผิดต้องหยุด ต้องดำเนินสิ่งที่ถูก นี่เป็นคน เป็นกลาง

พระพุทธเจ้าตรัสว่านิคคัมเท นิคคหารทัง ปัคคัมเท ปัคคหารทัง ต้องข่มคนผิด ต้องดำเนินคนผิด ต้องกำราบคนผิด นิคคัมเท นิคคหารทัง ปัคคัมเท ปัคคหารทัง ต้องยกคนถูก ต้องชูคนถูก ต้องเชิดคนถูก ต้องเข้าข้างคนถูก นี่คือความเป็นกลางตามภูมิของพระพุทธเจ้า

แต่มาเข้าใจกันผิดว่าความเป็นกลางก็คืออยู่เฉยๆ ใครจะถูกจะผิดก็บอกใครไม่ได้ ใครถูกฉันก็เฉย ใครผิดฉันก็เฉย บ้านเมืองถึงได้อึมครึม บ้านเมืองถึงได้เดือดร้อน ตัดสินอะไรก็ไม่ได้ คนรู้จักไม่บอก คนมีอำนาจก็ไม่ทำ ปลอ่ยให้มันอึมครึมอยู่อย่างนั้น แล้วจะเอาอย่างไร เหมือนอย่างกับขณะนี้ แล้วจะจบลงอย่างไร แล้วใครจะช่วยมาตัดสินว่าผิดว่าถูก จะทำอย่างไรชุมนุมกันไปแล้วไปจบตรงไหน นี่คือความเข้าใจลัทธิธรรมไม่ได้

ถ้าผู้ที่ยิ่งได้รับความเคารพนับถือ เป็นที่ยอมรับของสังคม เข้าข้างฝ่ายใด คนนั้นเข้าข้างฝ่ายใดฝ่ายนั้นมีน้ำหนักไหม? มีแน่นอนเลย คนที่มีภูมิปัญญาคนที่มีฐานะทางสังคมมาเข้าข้างความถูกเพราะว่าผู้ที่มีปัญญา หรือว่าผู้ที่มีฐานะทางสังคมก็ย่อมเป็นคนมีภูมิปัญญา เป็นคนที่รู้จักดี รู้จักชั่ว เป็นผู้รู้จักผิด รู้จักถูก รู้จักสิ่งควร สิ่งไม่ควร ก็ต้องเข้าข้าง ให้น้ำหนักทางคนดี ประกาศตัว แต่เพราะภยากติ เพราะเข้าใจผิด หนึ่ง กลัวกลัวจะเสีย แหม ถ้าเราไปเข้าข้างคนนี้...เข้าข้างคนนี้จะเสีย เสียเพราะอะไร เพราะเชื่อว่าความเป็นกลางนั้นคืออยู่กลางๆ คนถูกก็อย่าไปเข้าข้าง

คนผิดก็อย่าไปเข้าข้าง ถ้าเข้าข้างข้างไหนคือมันไม่กลาง สมานฉันท์ต้องเอาดีเอาชั่วววกกันหารกัน ครั้งหนึ่ง ความเป็นกลางคือสองหารง่ายๆ ความเป็นกลางคือต้องอยู่เฉยๆ นี่คือความเข้าใจผิด นี่คือมิจฉาทีลฐิ

ขณะนี้เหตุการณ์บ้านเมืองสังคมประเทศไทย ทุกคนก็คงจะเห็นชัดอยู่แล้วว่ามันกำลังแยกฝ่าย ชัดเจนอยู่แล้ว แล้วฝ่ายไหนผิดแน่ แล้วฝ่ายไหนถูกแน่ ใช่ไหม? ขณะนี้กำลังอยู่ในระหว่างต้องการความจริงออกมาเลยว่า แล้วฝ่ายไหนละ ถูกแน่ ฝ่ายไหนละผิดแน่ นี่คือความคับข้องใจของคนขณะนี้

คนเหล่านั้นที่ตัดสินไม่ได้ว่าอันไหนผิดแน่ อันไหนถูกแน่ ก็ต้องอาศัยตุลาการ ตุลาการก็ถูกกดดัน ตุลาการก็ถูกแก้ง ถูกอะไรต่ออะไรก็เลยซ้ำไม่คอยจะไปถึงไหน ทำอะไรก็ถูกแก้ง ไม่ได้รับความร่วมมือ ถูกกดดัน ขอร้องที่ต้องกล่าวว่า หรืออาจจะถูกจ้งอะไรก็แล้วแต่ นี่ขอร้องต้องกล่าวอย่างนี้ อาจจะไม่มีก็ได้นะ แต่ว่าอาตมาก็พูดทิ้งไว้ ก็เลยกลายเป็นเรื่องที่ยังไม่รอด

ขณะนี้เหตุการณ์บ้านเมืองอาศัยอำนาจตุลาการ หรือผู้เป็นกลางหรือผู้พิพากษาอย่างที่อาตมา กล่าวแต่ต้นอย่างมากที่สุด

อาตมาจะเล่าเป็นรูปธรรมเป็นเรื่องราวให้ฟังง่ายๆ ว่า ในบ้านเมืองก็เหมือนในบ้านในครอบครัว สมมุติให้สั้น ให้ย่อเข้ามามีครอบครัวที่มีแม่ มีลูก สองคน สมมุติลูกสองคนนี้ คนหนึ่งทำผิด อีกคนหนึ่งทำถูก ผู้เป็นแม่จะทำอย่างไร ผู้เป็นแม่รู้แล้ว มีปัญญา รู้แล้วว่า เอ้อ..ลูกคนนี้ถูก ลูกคนนี้ผิด สมมุติว่าลูกคนโตนั้นผิด ลูกคนเล็กถูก พ่อแม่ก็จะต้องค่อยๆ อธิบาย แล้วจะต้องยืนยันตัดสินบอกให้ลูกคนเล็ก ลูกคนโต รู้ว่าลูกคนโตผิดนะ ลูกคนเล็กถูกนะ แม่เราเป็นพี่แต่เราผิดนะ จะต้องบอกให้รู้ทั้งสองคน ต้องอธิบายต้องประกาศให้ลูกสองคนนั้นรู้ว่าอะไรผิดอะไรถูกไม่ใช่ว่าอึมครึมเป็นกลาง ไม่เข้าข้างใคร ไม่บอกลูกคนโตก็ไม่บอก ลูกคนเล็กก็ไม่บอก ใครผิดใครถูกไม่บอก ประเดี๋ยวจะ

ไม่เป็นกลาง ไม่ใช่ ต้องบอกให้เข้าใจ แล้วสอนให้รู้ว่าอะไรผิด ผิดอย่างไร ถูกอย่างไร ใครควรได้รับโทษ การบอกว่าที่ผิด ผิดอย่างนั้นผิดอย่างนี้ ควรได้รับโทษ ช้อนลงไปอีก น้องก็ต้องเคารพที่แม่พี่จะเป็นคนผิด นี่เป็นความซอมนของมารยาทสังคม ของวัฒนธรรมสังคม ก็จึงรู้ว่าด้วยวิญญูมมันก็มีความเคารพกัน ต้องมีความเคารพในวิญญูมด้วย พี่ก็ต้องยอมรับ

แต่ต้องพยายามอธิบายหรือตัดลีน หรือชี้ชัดเจนนว่าที่ผิดอย่างไร ผิดแล้วควรรับโทษอย่างไร แล้วก็บอกให้น้องว่าเอ้าน้องถูก น้องชนะ ต้องให้น้อง ต้องประพฤติ ต้องกระทำตามที่น้องว่า แต่น้องต้องเคารพพี่นะ แม่ก็ต้องอธิบาย ให้เข้าใจว่าพี่คือพี่ พี่ผิดได้ แม่ก็ผิดได้ ไม่มีใครไม่ผิด ไม่มีใครไม่บกพร่องในโลก พระปฏิมายังมีราคิน แม้แต่รูปปั้นพระพุทธรเจ้า ก็ยังถูกตำหนิได้ ยังมีส่วนบกพร่องได้อะไรอย่างนี้เป็นต้น

เราจะต้องยอมรับความจริงว่าอะไรผิด อะไรถูก แล้วก็ต้องเลิกเสียสิ่งที่ผิด ทำปัญหาให้แจ้งในสิ่งที่ผิด แล้วก็ต้องแก้ไขปรับปรุงสิ่งที่ผิดนั้น นี่เป็นเรื่องความเป็นกลาง

ทีนี้ขออธิบายผลสม ยังไม่ถึงบทที่จะพูดถึงเรื่องการเมืองหรือกณะ แต่ก็ขอขยายไปถึงการเมือง การเมืองนั้นเป็นเรื่องที่ไม่ใช่แต่เพียงครอบครัว ไม่ใช่เรื่องพ่อแม่ลูกเท่านั้น การเมืองต้องเป็นสิ่งที่มองกว้างไปถึงประชาชนพลเมือง เพราะฉะนั้น ความถูก ความผิด ความจริงก็ต้องขยายผลไปถึงประชาชน นั่นหนึ่ง

สอง ความไม่เห็นแก่ตัวแคบๆ เห็นแก่ตัว ไม่ใช่การเมือง เห็นแก่ครอบครัวไม่ใช่การเมือง ผลประโยชน์ต้องไม่ใช่เพื่อตัว ผลประโยชน์ต้องไม่ใช่เพื่อครอบครัว เห็นแก่หมู่พวกก็ไม่ใช่การเมือง เห็นแก่พรรค พรรค ก. พรรค ข. พรรคอะไรก็แล้วแต่ พรรคการเมืองเขาไปจดทะเบียนพรรคอะไรพรรคกันอยู่เห็นแก่พรรคก็ไม่ใช่อิสระเสรีภาพ มีวิปไปบังคับกำหนดว่าจะต้องออกเสียงร่วมกันหมดนะ ต้องบังคับแบบนี้ละ ผิดหมดเลยไม่ใช่

ประชาธิปไตย ไม่ใช่อิสระเสรีภาพ ไม่ใช่เลย

เพราะฉะนั้นการเมืองจึงไม่ใช่เรื่องเห็นแก่ตัว ไม่ใช่เรื่องเห็นแก่ครอบครัว ไม่ใช่เรื่องเห็นแก่หมู่พวก ไม่ใช่เรื่องเห็นแก่พรรค แต่เป็นเรื่องที่ต้องเห็นแก่ประชาชนทั้งมวลทำเพื่อประโยชน์คนทั้งมวลตามพระพุทธรเจ้าท่านตรัสไว้แล้วว่า พุทธชนิตายะ ต้องเป็นประโยชน์แก่มวลชน เป็นประโยชน์แก่มวลมนุษยชาติ นั่นคือการเมือง

คนจะทำงานการเมืองจึงต้องลดความเห็นแก่ตัวให้ได้ ต้องไม่มีความเห็นแก่ตัวจริงๆ แล้วจะมาทำงานการเมือง จะทำงานการเมืองเป็นครั้งคราวก็ตาม คำว่างานการเมืองต้องเป็นงานที่มีคุณธรรม เป็นการเมืองที่เป็นกุศล เป็นการเมืองที่ไม่เห็นแก่ตัว เป็นการเมืองที่เสียสละเพื่อประชาชน เพื่อผู้อื่นทั้งหมด

คำว่าการเมืองต้องเป็นงานที่ไม่เห็นแก่ตัว ไม่เห็นแก่หมู่ไม่เห็นแก่พรรค ไม่เห็นแก่ครอบครัว ไม่เห็นแก่ทรัพย์สินสฤงคารบ้านช่อง เรือนชานที่จะเป็นผลได้เป็นผลประโยชน์ ต้องเห็นแก่ความสุขของมวลมนุษยชาติ เป็นพุทธชนสุชายะ นั่นคืองานการเมือง

หันกลับเข้ามาสู่เรื่องความเป็นกลางอีกทีหนึ่ง อีกนิดหน่อย ความเป็นกลางนี้เป็นเรื่องยิ่งใหญ่ของมนุษยชาติ โดยเฉพาะมนุษยชาติเป็นสัตว์โง่งง เป็นเรื่องของสังคมมนุษยชาติคือคนที่อยู่ร่วมกันเป็นหมู่เป็นมวล ไม่ใช่สัตว์ปัสคเดียว หรือไม่ใช่ปัสคอยู่แต่ครอบครัวของตัวเองเท่านั้น ไม่ใช่เป็นสัตว์โง่งงของยีนยัน เป็นสัตว์โง่งงที่ใหญ่ที่สุดด้วยซ้ำในโลก มนุษยชาติ คนเป็นสัตว์โง่งง เพราะฉะนั้นจะต้องทำงานหรือว่าจะต้องอยู่ มีชีวิตอยู่กับสังคมกับงาน จะต้องเป็นงานเพื่อมวลมนุษยชาติ ตามความตรัสรู้ของพระพุทธรเจ้า พุทธชนิตายะ พุทธชนสุชายะ โลกานุกัมปายะ ความเป็นกลางจึงเป็นเป็นกลางที่ไม่เข้าข้างตัวเอง ไม่เข้าข้างครอบครัว ไม่เข้าข้างหมู่พวก ไม่เข้าข้างพรรค แม้พรรคการเมืองของตนเอง ต้องเข้าข้างมวลมนุษยชาติ นี่คือความเป็นกลางต้องเข้า

ข้างมวลงมนุษยชาติ คนที่จะมาเป็นนักการเมือง ต้องมีปัญญาต้องมีความเฉลียวฉลาดที่จะรู้มวลชน รู้เรื่องความถูกต้องความผิดถูก ความควรไม่ควร อะไรของสังคมมนุษยชาติ ต้องมีภูมิปัญญามาทำงานการเมือง แม้คนไม่มีภูมิปัญญาถ้าเขาทำงานอะไรก็แล้วแต่ ทำงานเพื่อเสียสละ ทำงานเพื่อมวลมนุษย ทำงานเพื่อคนอื่น คนนั้นก็คือนักการเมืองแล้ว มีความเป็นกลาง ถ้าใจเขาไม่ลำเอียงไม่เห็นแก่ตัว ถ้าคนไม่เห็นแก่ตัวเขาก็ต้องพึ่งตนเองรอด นี่เป็นสำคัญ

คนที่ไม่เห็นแก่ตัวก็ต้องพึ่งตนเองทำงานทำการ มีสมรรถภาพมีความสามารถ มีความรู้ที่จะสร้างสรรคอะไรเพื่อที่ตัวเองจะได้อาศัยกินอาศัยใช้พอตัว คุ่มตัว เหลือ แล้วก็แจกจ่ายให้แก่คนอื่น เพื่อแผ่ให้แก่คนอื่น โลกานุกัมปายะ ช่วยเหลือเพื่อพ่ายคนอื่นหรือสังคหะ หรือเกื้อกูลช่วยเหลือแจกจ่ายหรือทานหรือบริจาค ให้ บริจาคหรือทาน หรือสังคหะหรือสงเคราะห์เกื้อกูลเพื่อผู้อื่น คนที่ให้ผู้อื่น คนที่เกื้อกูลผู้อื่น คนที่ช่วยเหลือผู้อื่นเป็นคนดี ทุกคนรู้ดี เป็นคนมีประโยชน์ต่อสังคม คนใดที่ทำงานก็ดี เอาแต่ผลประโยชน์มาให้แก่ตัวเอง เอากำไรมาให้แก่ตัวเอง เอาแต่เปรียบได้แต่เปรียบ เอาแต่เอาเปรียบ คนนั้นไม่ใช่ นักการเมืองและไม่ใช่คนที่มีคุณค่าไม่ใช่คนดี ในระบบทุนนิยมที่เขาปฏิบัติกันอยู่ทุกวันนี้ โดยเฉพาะอุดมคติของเขาที่บอกว่า **จะต้องกำไรมากที่สุดเท่าที่จะเอาได้** จะต้องได้มากที่สุด กำไรมากที่สุดที่จะเอาได้ ที่เขาใช้ภาษาฝรั่งว่าแมกซีไมซ์ โพรฟิต (Maximize Profit) จะต้องได้มาให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ Maximize มากเท่าไรก็กอบโกยเอาให้ได้ หากทางที่จะเอาเปรียบให้ได้ ให้มากๆ ที่สุด นั่นคือหัวใจหรือว่าคืออุดมคติที่สูงสุดของทุนนิยม โลกทั้งโลกมันถึงเดือดร้อนทุกวันนี้

มันควรจะเป็นอย่างมินิมัซ (Minimize) ถ้าจะว่าแล้วนะ **ต้องได้น้อยที่สุดหรือไม่เอาเลยมาให้แก่ตน** นั่นสุดยอดแห่งอุดมคติ นั่นคือสุดยอดแห่งอุดมคติ ที่มนุษย์ควรทำ อาตมาจึงได้พยายามที่

จะประกาศหรือเอาหลักธรรมของพระพุทธเจ้ามาเผยแผ่ว่าจะต้องมาเป็นคนมีก้น้อย อาตมาแปลคำว่า**มีก้น้อย**นี้ว่า**กล้าจน** ให้มีก้น้อยหรือกล้าจน และสร้างสรรคให้มากๆ สร้างสรรคมากๆ แล้วก็เอาไว้แต่น้อยหรือให้ฟรีให้ได้ ตัวเองพึ่งตัวเองให้รอด หัดตนเองอย่าไปพุ่มเพื่อยสุรุษสุร่าย อย่าไปกินมากใช้มาก หลงโลกเขามอมเมาครอบงำเขาโฆษณาทางวิทยุทางโทรทัศน์ทางอะไรก็แล้วแต่ ไอ้ไออันนั้นก็น่าได้หุรหุราฟูฟาสวยงามวิเศษวิเสสดี อะไรต่างๆ นานา เสร็จแล้วก็อยากได้ นี่คือถูกเขาครอบงำทางความคิด ถูกเขามอมเมาเอาแบบนั้นก็โง่ เป็นคนโง่อยู่ในสังคม เสร็จแล้วก็ไปหลงซื้อหลงหาหลงจ่าย หลงลมเขา เขามอมเมา แล้วก็หลงลมเขาเป็น**ทาสทุนนิยม** บริโภคนิยม มันก็ไม่พอได้เท่าไรๆ ก็ไม่พอ เมื่อไม่พอก็ต้องโลภมาๆ กอบโกยมา หากทางเอาเปรียบมาให้ได้ นี่เป็นเหตุเป็นปัจจัยของชีวิตของคน **คนที่หลงทิศหลงทางอยู่ในทางทุนนิยมบริโภคนิยมก็จะเป็นอย่างนี้อยู่ไปอีกนานเท่านั้น แล้วก็เดือดร้อนอย่างนี้อยู่อีกนิรันดร์กาล**

ต้องหันทิศมาสู่แบบอย่างพระพุทธเจ้าท่านสอน เป็นคนมากกล้าจนเป็นคนที่มีมากน้อย **มาใช้เศรษฐกิจพอเพียงของในหลวงที่ประทานทฤษฎีหลักอันใหญ่นี้ให้แล้ว** แต่คนไทยก็ไม่นำพาหรือไม่ศึกษาและไม่ปฏิบัติ เมื่อไม่ปฏิบัติขอยืนยันว่าล้มเหลว ไปไม่รอด ประเทศไทยนี้บุญนักบุญหนาที่มีในหลวงมีพระปรีชาญาณขนาดนี้ แล้วก็พระราชทานทฤษฎีหลักให้แก่สังคมมนุษยชาติแล้วขนาดชาวโลกขนาดสหประชาชาติยังขานรับเลย ทฤษฎีเศรษฐกิจพอเพียงนี้ แต่คนไทยยังมั่งงุมมะงาหราอยู่

ถ้าศึกษาศาสนาพุทธอย่างถูกต้อง จะรู้ชีวิตว่าชีวิตไม่มีกิเลส ชีวิตลดกิเลส ชีวิตไม่ลำเอียง ชีวิตเป็นคนมีความเป็นกลาง เป็นกลางคือเข้าข้างคนดี ส่งเสริมคนที่ควรส่งเสริม สนับสนุนคนที่ควรสนับสนุน อุปถัมภ์ค้ำชูคนที่ควรอุปถัมภ์ค้ำชูอย่างแท้จริง

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

จากหนังสือ “สรรพสาระสำหรับผู้แสวงหา”
โดย ส.ศิวัรักษ์

● ตอนจบ

จะเป็นสิ่งที่มหัศจรรย์
เมืองไทยเป็นเมืองหนึ่ง
ซึ่งจะนำในภูมิภาคนี้
ที่ผมพูดนะไม่ใช่เป็นการฝันหวาน
แต่ผมพูดจากที่ผมมีประสบการณ์พอสมควร
อย่างที่พระพุทธเจ้าตรัสว่าเราต้องหาเหตุแห่งทุกข์
เมื่อเราหาเหตุแห่งทุกข์ได้แล้ว
เราก็จะมองหา นิโรธ คือดับทุกข์
ดับทุกข์คือขบวนการประชาชน
แต่ขบวนการประชาชนนั้น
จะต้องเดินตามพระอริยมรรค

วิพากษ์บริโภคนิยม/ สัญลักษณ์ ศิวรักษ์ ปัญญาชนสยาม...คนสุดท้าย?

มุ ม มองต่อประเด็นที่ผู้นำออกมากล่าวถึง
การถอนรากถอนโคนบุคคลสองสัญชาติ

ก็พูดได้...แต่มันมีจริงรีเปลาถอนรากถอนโคน
หมดคืออะไร ก็ถอนตัวเขาเองสิครับ(หัวเราะ)
มันอยู่ที่คุณตีประเด็นนะครับ คนอังกฤษนะมี
สัญชาติอื่นได้ คนแคนนาดาเดียนก็มีสัญชาติอื่นได้
คนอเมริกันอ้างว่ามีไม่ได้ แต่คนอเมริกันที่มี
อำนาจก็มี ๒ สัญชาติ

มันเป็นของสมมุติทั้งนั้นเลยนะครับเรื่อง
สัญชาตินี้ แต่ก่อนมันก็ไม่มี มันเพิ่งมีเมื่อหลังจาก
นโปเลียนขึ้นมาแล้วนี่เอง ไอ้ประเทศชาตินี่ก็
เหมือนกัน ความจริงก็ไม่มี เราต้องเข้าใจสิครับ
เพราะถ้าเราไม่เข้าใจแล้วมันก็มายึดติด เนี่ย...
ประเทศไทยรวมเลือดเนื้อชาติเชื้อไทย เป็นคำ
โกหกต่อแหละครับ! มันมีที่ไหนชาติเชื้อไทย ผม
นี่ชาติเชื้อเล็ก...ในหลวงก็ชาติเชื่อมอญ บางคนก็

ชาติเชื้อแขก มันปนกันทั้งนั้นแหละมนุษย์ แล้ว
บอกประเทศไทยรวมเลือดเนื้อชาติเชื้อไทย มัน
เป็นไปไม่ได้หรอก

คือเราหลอกตัวเองจนเราเชื่อสิ่งที่เราหลอก
และไอ้เรื่องเชื้อชาตินั้นเป็นไปสมัยฮิตเลอร์ซึ่ง
บอกว่า เชื้อชาติเรามากกว่าเชื้อชาติอื่น ไอ้สัญชาติ
ก็เหมือนกัน กำหนดขึ้นมาเรียกกันเอง มันให้ทั้ง
คุณและโทษทั้งนั้นแหละ อย่างชื่อผมแหละ ชื่อ
สัญลักษณ์ ศิวรักษ์ มันให้ทั้งคุณและโทษ ถ้าผมไป
หลงชื่อผมวิเศษมันก็บ้า! มันก็มีประโยชน์แค่คน
เอาไว้เรียกผมเท่านั้นเอง อย่าไปหลง ใช้สติ ใช้
ปัญญา

เมื่อไทยเปิดเขตการค้าเสรี

ปัญหาการเปิดเสรีนะครับ ขึ้นอยู่กับว่า ถ้า
เวลาให้เสรีแต่คุณกับผมไม่เท่ากัน เสรีก็คือคุณก็

เอาเปรียบผม คุณมือยาวคุณก็สาวเอาๆ เพราะฉะนั้นการเปิดเสรีมันต้องปกป้องคนด้อยโอกาสอย่าให้คนที่มั่งคั่งเอาเปรียบคนที่ด้อยกำลัง เหมือนกับประชาธิปไตยก็เหมือนกัน ประชาธิปไตยเราฟังเสียงคนข้างมาก แต่คนข้างมากต้องไม่เอาเปรียบเสียงคนข้างน้อย พวกมุสลิมมลายูเป็นคนข้างน้อย ต้องให้เกียรติเขาให้มากที่สุด ผมเป็นคนถือพุทธ พวกคริสต์มีจำนวนน้อยมากเลย ผมต้องออกไปเอื้ออาทรคนถือคริสต์เขา

การหลังไหลของวัฒนธรรมภายนอกที่เข้ามาทำให้วัฒนธรรมดั้งเดิมของเราเปลี่ยนแปลง มองว่าเป็นความสูญเสียหรือเป็นธรรมชาติ

วัฒนธรรมมันเปลี่ยนแปลงไปเรื่อยๆ ครับ ไม่มีที่ไหนจะรักษาวัฒนธรรมสมัยหินเอาไว้ได้ครับ หินเก่าเปลี่ยนเป็นหินใหม่ หินใหม่เปลี่ยนเป็นหินกลาง แต่ปัญหาของการเปลี่ยน...แน่นอนครับ บางอย่างมันสูญเสีย บางอย่างมันได้ขึ้นมา

เราต้องซึ้งใจนะครับ เวลานี้มีคนบอกว่าจะกลับไปวัฒนธรรมไทยสมัยโบราณ เป็นไปไม่ได้ครับ จะนั่งเปิบข้าว...เป็นไปไม่ได้ แต่ถ้าจะกลับไปนั่งเปิบข้าว ก็ไม่เสียหาย แค่อ่านไปนึกว่าเปิบข้าวมันเลวร้ายกว่ากินช้อนล่อม เขามีสิทธิที่จะเปิบ ภาคอีสานเขายังกินข้าวเหนียวด้วยมืออยู่ ข้าวเหนียวต้องกินด้วยมือ ถ้าไม่กินมือ ไม่ปั้น มันไม่อร่อย ต้องเข้าใจอันนี้ ผมว่ามันมีความหลากหลายทางวัฒนธรรม

เจ้าคุณอนุমানราชธนท่านเป็นนักเขียนมีชื่อเสียง โสภาคท่านเป็นนายกราชบัณฑิตยสถาน เวลาอยู่บ้านท่านกินตะเกียบ ท่านบอกเพื่อจะรักษากำพืดเดิมไว้ (หัวเราะ) คุณทวดท่านเป็นเจ๊กผมนี่...ปู่เป็นเจ๊กนะ เจ้าคุณอนุมานฯ ท่านอยากรักษากำพืดเดิมไว้ เลยกินตะเกียบอยู่ที่บ้าน แต่แน่นอนท่านเป็นขุนนาง ท่านจะไปกินตะเกียบในวังราชการก็ไม่ได้

อาจารย์ให้นิยามคำว่า ‘อารยธรรม’ อย่างไร

อารยธรรมต้องตีประเด็นให้ชัดเจนครับ

ธรรมะที่เป็นอารยะ ธรรมะที่เจริญอกงาม เวลาที่เราไปเข้าใจเป็นฝรั่งไป ร.๕ เอาคำนี้มาใช้เป็นคนแรกเลย ศิวิลซ์ ท่านตั้งชื่อลูกสาวท่านเลย กลายเป็นว่าอะไรที่เป็นของฝรั่งเป็นของดี อันตรายนะ เพราะอารยธรรมมันเป็นความคิดแบบฝรั่ง มันมาจากคำว่า civilize คำนี้มาจากภาษาละติน แปลว่า การอยู่เมือง

กล่าวกันว่าพระเจ้าอ็อกัสตัส จักรพรรดิองค์แรกของโรม เมื่อเสวยราชย์โรมเต็มไปด้วยอิฐ เมื่อท่านสวรรคต โรมเต็มไปด้วยหินอ่อน นั่นเป็นอารยธรรมแบบตะวันตก เน้นที่วัตถุ ราชการที่ ๕ ท่านเอาอย่าง เห็นไหมครับ ก่อนสวรรคตท่านสร้างวัดเบญจมบพิตรฯ ด้วยหินอ่อน สร้างพระที่นั่งอนันตสมาคมด้วยหินอ่อน คือเดินตามฝรั่ง

แต่อารยธรรมแบบตะวันออกตรงกันข้ามเลยนะครับ เราไม่ได้เน้นที่เมือง เราเน้นที่ป่า รพินทรนารถ ฐาปุร บอกเลยคำตอบของเราอยู่ที่ป่า พระพุทธเจ้าเสด็จออกป่าถึง ๖ ปี แสวงหาโมกษธรรม ป่าเป็นธรรมชาติครับ ต้นไม้มันเกิดแล้วตาย ตายแล้วเกิด เราเรียนจากต้นไม้ เรียนจากป่า ตอนนี้เมืองไทยมันแย่งเพราะว่าเมืองไทยเต็มไปด้วยป่าคอนกรีต ผมว่าต้องกลับไปหาวัฒนธรรมป่า

วัดแต่ก่อนนี้ในกรุงเทพฯ มันต้องมีวัดป่า พระเจ้าแผ่นดินสมัยก่อนนี้บวชวัดป่านะครับ วัดราชาธิวาส เรียกวัดสมอราย พระเจ้าแผ่นดินเสด็จไปบวช เมื่อออกพรรษาหลังพระเจ้าแผ่นดินสึกแล้วพระเจ้าแผ่นดินจะเสด็จไปถวายผ้าพระกฐิน ส่งกรมวังไปตรวจ มันว่าต้องตัดกิ่งไม้เลาะกิ่งไม้ เพราะว่าต้องเสด็จพระราชดำเนินโดยพระราชยาน มีบังสุรย์ บังแทรก เจ้าอาวาสบอกว่า “ที่นี้วัดป่าตัดไม้ไม่ได้!” ไ้อ้พวกกรมวังบอกว่าพระเจ้าแผ่นดินจะเสด็จมาถวายผ้าพระกฐิน เจ้าอาวาสท่านบอกว่า “จะเสด็จก็เสด็จ มิเสด็จก็มีเสด็จ แต่วัดนี้...ตัดต้นไม้ไม่ได้” พวกนั้นกลับไปกราบบังคมทูล พระเจ้าแผ่นดินท่านบอก “อย่าไปตัดของท่านเป็นอันขาดเลยนะ! ข้าเดินไปได้” ความเคารพมันอยู่ตรงนี้นะครับ เคารพครูบาอาจารย์

เคารพวัด เตียนนี้ไม่มีแล้ว ลานวัดกลายเป็นลานจอดรถไปหมดแล้ว เสรีเลย อารยธรรมเราถูกถอนรากถอนโคน

เมืองไทยในสายตาของประชาคมโลกตอนนี้เป็นอย่างไรบ้าง

คือมันอยู่ใครมองใครนะครับ อย่างจีนเขาก็มองเราว่าเป็นประเทศที่น่ารัก ติดตามเขาทุกอย่าง ถ้าคุณอ่านสามก๊ก จะเห็นเลยว่าเราเป็นเมืองฮวนเมืองหนึ่ง เขาก็คุมเราได้ทุกทางเลย เขาไม่ยอมให้ทะเลลามะมาเมืองไทย เราก็ก้มอะไรเขาทั้งหมดแหละ สมเด็จพระเทพาก็เสด็จเมืองจีนตลอดเวลา กลับมาก็เขียนเชียร์เมืองจีน หลับหูหลับตาเชียร์ คนก็ซื้อ นีโงรักเจ้า ก็เลยถูกเขาหลอกมาเป็นทอดๆ

ทักษิณก็เหมือนกัน ไปเมืองจีนก็เคารพนบถนอบทุกอย่าง ไปอเมริกาก็เหมือนกัน เขาเข้าใจว่าการเดินตามอภิมหาอำนาจเป็นของวิเศษ อารยธรรมคือการเดินตามผู้นำที่ยิ่งใหญ่ จีน อเมริกัน แจ็กเขาก็ชอบให้เราเป็นอาตี๋คนหนึ่ง ก็ไม่เป็นไร

ทำนายอนาคตประเทศไทยแบบ “ฟันธง”

ผมเห็นว่าเมืองไทย...พูดกันอย่างไม่เกรงใจเลยนะ เมืองไทยเป็นเมืองที่มีอนาคตน่าสนใจมาก อนาคตของไทยจะเป็นอนาคตที่แหวกไปจากกระแสหลักทั้งหมด เหมือนเมื่อ ๒๔๗๕ เราสามารถเลิกสมบูรณาญาสิทธิราชย์ได้ โดยรักษาสถาบันพระมหากษัตริย์ไว้ในรัฐธรรมนูญ สามารถตั้งมหาวิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์และการเมือง เปิดให้คนยากจนมาเรียนรู้เท่ากับผู้ร่ำรวยมากดีทั้งหลาย จุดประสงค์เปิดให้ผู้ร่ำรวยมากดีเรียนเท่านั้น

ธรรมศาสตร์สามารถทำให้ชาวบ้านมาเป็นผู้แทนราษฎร มานำขบวนการเสรีไทย คุณเตียงสิริขันธ์ ได้รับเลือกให้เป็นประธานสมัชชาเอเชียอาคเนย์ นี่ชาวบ้านธรรมดาเลย ครูประชาบาลเช่นเดียวกับตอนนี้ ระบบการศึกษา น่าเสียดายเป็นเรื่องล้าสมัยมองทั้งหมด ระบบราชการรับใช้

เฉพาะราชการ ไม่รับใช้ราษฎร ระบบการเมืองก็รับใช้การเมือง รับใช้ทุน

เพราะฉะนั้นผมว่าภายในไม่ช้า ขบวนการราษฎรจะกลับมาเป็นใหญ่ นอกเหนือระบบการเมือง นอกเหนือระบบราชการ ผมว่ามันจะเป็นเรื่องใหญ่ และการแหวกแนวนี้ไม่ใช่แหวกแนวอย่างถูกลู่ถูก แต่เป็นขบวนการแหวกแนวจากหลายประเทศอย่างที่เกิดสมัชชาคนจนในเมืองไทย มันมีทั้งที่เม็กซิโก ที่บราซิล มันมีที่ไหนต่อที่ไหน ตอนนี้ผมว่ามันโยงโยงกัน

สมัยโบราณจะมีเฉพาะพวกกษัตริย์โยงโยงกัน หนังสือพิมพ์โยงโยงกัน ตอนนี้ราษฎรก็โยงโยงกันได้แล้ว เป็นนิมิตหมายที่ดี แม้กระทั่งเพื่อนบ้านของเรา พวกนักธุรกิจการค้า นักการเมืองก็เอาเปรียบเขา เขาเผาสถานทูตเราที่เขมรนะครับ ลาว พม่า คนข้างล่างเขาติดต่อกันนะ พระที่ลาว ที่พม่า สัมพันธ์กัน ผมว่าน่าสนใจ อีกนัยหนึ่งถ้าพูดภาษาฝรั่งก็คือ civic society สังคมซึ่งมีแกนที่ประชาชนเป็นใหญ่

ผมว่ามันจะเป็นสิ่งที่มหัศจรรย์ และผมว่าเมืองไทยเป็นเมืองหนึ่ง ซึ่งจะนำในภูมิภาคนี้ หวังว่าที่ผมพูดนะไม่ใช่เป็นการฝันหวาน แต่ผมพูดจากที่ผมมีประสบการณ์พอสมควร อย่างที่พระพุทธเจ้าตรัสว่าเราต้องหาเหตุแห่งทุกข์ สมุทัยเมื่อเราหาเหตุแห่งทุกข์ได้แล้ว เราก็มองหาหนิโรธคือตัวดับทุกข์ ตัวดับทุกข์คือขบวนการประชาชน แต่ขบวนการประชาชนนั้นจะต้องเดินตามพระอรหันต์ กล่าวคือต้องเป็นไปโดยสันติวิธี ประชาชนก็ต้องเริ่ม ฝึกไม่เกลียดคนที่กดขี่ข่มเหงเรา แต่เราต้องทำลายโครงสร้างทางอารยธรรมปลอมให้หมดไป

เกลียดทักษิณไม่มีประโยชน์ครับ เกลียดสิ่งที่ทักษิณเป็นตัวแทนคืออำนาจ และวิธีที่ฉ้อฉลรังเกียจสิ่งเหล่านี้ ผมว่าประชาชนจะสามารถแยกแยะได้ แล้วมันจะเดินไปสู่หนทางที่ประเสริฐ และผมหวังว่าสิ่งเหล่านี้คงจะเกิดขึ้นภายในอายุผม ถ้าไม่อายุผมก็อายุคุณ **๓**

คอลัมน์ : SPECIAL INTERVIEW

นิตยสาร HI-CLASS ฉบับที่ ๒๔๒ เดือนตุลาคม ๒๕๔๘

>>ต่อจากฉบับที่ ๒๐๕<<

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร?
เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา
ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

“ฉาน”ของพุทธเป็นคุณวิเศษของจิต
ที่มีอยู่ในความประพฤติสามัญประจำวันปกติ
และเป็นอยู่ในพฤติกรรมธรรมตาๆประจำชีวิตคนปกติ
ยืนเดินนั่งนอน อยู่ในทุกอิริยาบถ
ไม่ใช่“ฉาน”ที่ได้แต่แค่ขณะอยู่ในอาการนั่งหลับตา
เข้าฌานเท่านั้น

ใ ฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า **“ลูกพระรัตนตรัย”** ๑๘ ม.๑๐ ต.เขาย้ายสน อ.เขาย้ายสน จ.พัทลุง ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น และยาวนานมาจนปานนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่อาตมาตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อจะ
ให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้ง
เกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้รู้แจ้งกัน เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น
“ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ” มานานแสนนานแล้ว อาตมาพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย
ดังนั้น แค่คำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร?** เท่านั้น การตอบ
จึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และ
ยังจะได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้ก็จงนำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ**“ลูกพระรัตนตรัย”** กิ
ติ ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วง
ท้าย และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

[สำหรับปัญหาของ**“ลูกพระรัตนตรัย”** นอกจากข้อ ๑ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ตอบไปด้วย
กระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะตอบต่อจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหาข้อที่ ๙. มีว่าขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยก
ชั้นนักรการเมืองที่ควรจะเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรง
เกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก
ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้

ถ้าเข้าใจที่อาตมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณ
มาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า **นักรการเมือง ก็คือ
“ผู้ที่จะเข้าไปเสียสละ”**ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ
ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข
เป็นอันขาด

**นักรการเมือง คือ คนที่อยู่ใน“ฐานะนักบริหาร”
อันเป็น“ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒”** ของสังคม(ขั้นที่ ๑
คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรีได้รับการเคารพนับถือ
เทียบเท่า“อารยชนชั้นอนาคามี” จึงต้องมีคุณภาพ
เพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ

**“นักรการเมือง”ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา
“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลภียสุข”**จากงานการเมืองอยู่ **จึง
ไม่ใช่ชั้นนักรการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการ
เมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,
โลภียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะ มากขึ้นๆ เท่าใด
ผู้นั้น ก็คือผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักรการเมือง และ
ยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆ ด้วย เท่านั้น**

**ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงาน
การเมืองแสวงหา“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลภียสุข”ด้วยโลภะ
ด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด กระทั่งไม่มี
เลยได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็นนักร
การเมือง และยอมทำลายการเมืองน้อยลงๆ
ด้วย เท่านั้น หรือคือผู้เป็นนักรการเมืองที่
แท้จริงยิ่งขั้นเท่านั้น**

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ” นั้น จะเป็นสังคมที่มี
ความเข้าใจใน**“ฐานะแห่งบุคคล”**เป็นอย่างดีก็เพราะประชากร
มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมใน**ความระลึกถึงกัน-ความรักกัน
-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาท
กัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในสาราณียธรรม)**นี้แล จึงเป็น
สังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา
และปัญญาที่เข้าใจในสัจจะ ว่า **“ฐานะแห่งบุคคล”**ที่มี
ความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน**“สมมุติสัจจะ”**
และทั้งในด้าน**“ปรมาตถสัจจะ”**

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑.ฐานะนักบวช
๒.ฐานะนักบริหาร ๓.ฐานะนักบริการ ๔.ฐานะนักผลิต

๑. ผู้มี**“ฐานะนักบวช”** ฐานะนี้ถือว่า เป็น**“ฐานะ”**ที่
สูงสุดของสังคม ผู้อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบ
ไหว้บูชากันทีเดียว เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มี
ความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเกิดทุน เป็น
หลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคม
แท้ เพราะเป็น**“สรณะ”**หนึ่งของ**พระไตรรัตน์** อันเป็น
“ที่พึ่ง”สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด
บรรลุนิพพานนามธรรมกันได้ถึงขั้น**“อรหนต์”**จริง ก็ยิ่ง
เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไตรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษแท้จริง
ดังนั้น **“ฐานะ”**นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดใ
ประดา**“ฐานะแห่งบุคคล”**ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้องมีความ**“สิ่งที่เป็นจริง
อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด”**
ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า**“ปรมาตถสัจจะ”**

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย**“ฐานะนักบวช”**ยังไม่จบ ได้ขยาย
ให้เห็นคุณลักษณะแห่งความเป็น**“นักบวช”** ซึ่งประกอบไปด้วย
“วรรณะ ๙” เพ็งอธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปที่ลักษณะที่ ๘
“การไม่สะสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง**“มิจฉาทิฎฐิ-สัมมาทิฎฐิ”**
อันเป็นจุดสำคัญของ**“การจะได้เกิดสู่‘ปรโลก’เป็นอารยบุคคล”**
ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระพุทธเจ้าตรัสหลักการของ**“ความเป็นมิจฉา
ทิฎฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฎฐิ ๑๐”**ไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษา
หลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี**“สัมมาทิฎฐิ”** ที่
จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น**“อารยชน”** หรือไม่มีประธาน
ที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่**“โลกุตระภูมิ”** ได้นั้น
“มิจฉาทิฎฐิ ๑๐ และสัมมาทิฎฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้

๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล(อรรถิ ทินนัง) หมายความว่า ผู้นั้นต้องมี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ**(ทิฏฐิ)ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ**“มีผลแน่”** โดยเฉพาะ**“ผลที่เป็น”โลกุตรธรรม** ส่วนผู้ที่มี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ**(ทิฏฐิ) ว่า **ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล** (นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน”ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรหรอก ผู้นั้นก็คือ**“มิจฉาทิฏฐิ”**ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะมี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ** ว่า **ทานที่ให้แล้ว มีผล** ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น**“มิจฉาผล”** ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควร ทำ ทำทานอย่างนี้เป็น**“สัมมาผล”**ได้บุญ หรือผลดี สมควร ทำให้ยิ่ง เป็นต้น โดยเฉพาะ**“ทำทาน”**อย่างจริงจังจะเป็น**“ผล”**สู่นิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มี**ความเห็นหรือความเห็น**(ทิฏฐิ) ที่ถูกต้องดีงาม

[แล้วอาตมาก็ได้อธิบาย**“ทาน”**ที่เป็นบาป และ**“ทาน”**ที่เป็นบุญ ไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษาให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ**“ทำทาน”**กัน ได้**“บาป”** ตลอดกาลนาน

เรื่อง**“ทาน”**นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง**“สัมมาทิฏฐิ”**ก็จะรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า **“ทาน”**หรือ**“การเสียสละ**แก่กันและกัน**”**นี้แหละคือ พุทธกรรมอันวิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคัมมนุษย์ เพราะเป็นทั้ง**“ประโยชน์”**แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง**“มรรคผล”** สู่นิพพานจริงๆ ส่วน**“ทาน”**ที่ทำกันอยู่ในสังคัมของ**“ทุนนิยม”**นั้น จะต่างกับ**“ทาน”**ในสังคัมของ**“บุญนิยม”** เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น**“โลกุตร”**ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก**“ประโยชน์”**ขั้นสูงขั้น คือ**“สัมปรายิกัตถะ”**ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพียงไปเป็นแบบ**“เทวนิยม”**เพราะเข้าใจเรื่อง**“ศรัทธาและศีล”**ไม่**“สัมมาทิฏฐิ”**ซึ่งอาตมาก็กำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น**“อเทวนิยม”** โดยเฉพาะเรื่อง**“ศีล”**ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิดและปฏิบัติยัง**“ไม่สัมมา”** เพราะแยก**“ศีล”** แยก**“สมาธิ”** แยก**“ปัญญา”**เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มี**“มรรคผล”**เข้าถึง**“ไตรลักษณ์”**อย่างเป็นทางการ**“ปรมาตถธรรม”**

การปฏิบัติไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน**“มิจฉาทิฏฐิสสูตร-ลักกายทิฏฐิสสูตร-อิตตานุทิฏฐิสสูตร”** ซึ่งต้องมี**“สัมผัส”**เป็นปัจจัย และต้องมี**“องค์รวม”**ของทวาร ๖ -อายตนะนอกและใน ทั้ง ๑๒ -

วิญญาณ ๖ -สัมผัส ๖” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง**“เวทนาในเวทนา”**ละเอียดทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ **“โดยความเป็นอนัตตา”**(อนัตตโต) **ชนิดที่มี**“ความไม่มีตัวตนของกิเลส”**** อันเรียกว่า **“อนัตตา”**นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ**“รู้”**(ซาหติ)**“เห็น”**(ปัญสตี)อย่างสัมผัสอยู่หลายๆ เป็นปัจจุบันนั้นเทียว

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ**“ศีล”** จนกระทั่งนำพาให้เกิด**“สัมมาสมาธิ”**และเกิด**“ปัญญา”** ชนิดมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกันทั้ง**“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”**อย่างเป็นทางการ**“องค์รวม”**ไปแล้ว และเมื่อมีผลของการปฏิบัติ**“ศีล”** ก็ย่อมเกิด**“ศรัทธา”** และ**“ศรัทธา”**ก็มีความเจริญตามองค์ธรรมอื่นๆบริบูรณ์ด้วย**“องค์ธรรม”**นั้นๆเป็นลำดับๆถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาตมาได้อธิบายถึงผู้มี**“วิชา ๙”** ที่สามารถ**“รู้”**“ปรโลก” หรือ**“โลกหน้า”** แบบพุทธ เจริญอ่านต่อได้]

“ประโยชน์”(อตัละ)ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลสได้อย่างถูกตัวถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น**“สุข”** ก็เป็น**“สุขพิเศษ”**(อุปสมสุข) ถ้าเป็น**“กุศล”**ก็เป็น**“โลกุตรกุศล”**ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการ**“ลิ้ม”**“ทุกขอาริยสัง” เป็น**“บรมประโยชน์”**ขั้นสุดตมัตถะ” หรือ**“ประโยชน์”**ขั้นบรรลุนิพพาน เป็น**“อรหันต์”** จึงจะเป็นผู้มี**“สุขชนิดบรมสุข”** (ปรมสุขขัง)

[เราได้อธิบายกันมาเรื่องจนถึง**“อริชา ๘”** และกำลังจะได้สาธยายถึง**“ปฏิจจสมุปบาท ๑๒”** อันมีสาเหตุต้นตอมาจาก**“อริชา”** ซึ่งเราจะได้อีกข้อความซับซ้อนของมันสู่กันฟังต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุจริง และยืนยันจากผู้บรรลุจริง จึงก่อความเสียหายเรื่อยมา

[เรากำลังพูดถึงความเป็น**“ปรโลก”** อันก็คือ **“สัมปรายภพ”** ซึ่งตามทิฏฐิ**“เทวนิยม”**นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่ปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เผลอ ยังเข้าใจ**“ปรโลก”**เหมือนที่เทวนิยมเขายึดถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิฏฐิ**“อเทวนิยม”** นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด**“ไม่สัมมาทิฏฐิ”**(มิจฉาทิฏฐิ) แต่เรื่อง**“ปรโลก”**เรื่องเตี้ยนี้ ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด**“สัมปรายิกัตถะ”**ประโยชน์ย่อมผิดไป ไม่มีมรรคผลเด็ดขาด]

ขอยืนยันว่า พุทธนั้นเป็นศาสนาที่พระพุทธเจ้าทรงนิยาม**ความเป็น**“อาริยะ”****จะต้องมีคุณธรรมเข้าขั้น**โลกุตรสังขะ** จึงจะเป็น**มรรคผล**ของศาสนาพุทธ **ไม่ใช่เอาแค่โลกียะเป็นมรรคผล** และมรรคผลนั้นก็เกิดจากการปฏิบัติที่**ถึงพร้อมด้วย**

วิชาและจรณะ

ถึงพร้อมอย่างไร “จรณะ”ที่เกิด“วิชา”นั้นเป็นอย่างไร ก็มีหลักฐานที่ยืนยันความจริงเหล่านี้ ดังเช่น ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๖๒ ก็ชัดเจนยิ่ง อาตมาว่าใครๆก็น่าจะลองอ่านคำตรัสของพระพุทธเจ้าเต็มๆครบๆดูบ้าง แม้จะยาวหน่อย ก็พยายามอ่านดูบ้างก็แล้วกัน จะได้เห็นกันกระจ่างแจ่มแจ้ง ว่า อะไรเป็นอย่างไรรกันแท้

[ผู้สนใจเปิดกลับไปอ่านจากฉบับที่ผ่านมา ซึ่งได้พิมพ์ไปแล้ว]

“จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล” ที่ระบุไว้นั้น จึงเป็น “พุทธธรรมนุญ” หรือ ข้อกำหนดเป็นกฎหมายหลัก ที่ศาสนาพุทธใช้เพื่อบริหารจัดการองค์กรพุทธให้อยู่ในความเป็นพุทธ

เมื่อได้อ่าน “จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล” แล้ว ก็จะได้เห็นได้ชัดๆว่าศาสนาพุทธตามที่พระพุทธเจ้าทรงสร้างขึ้นมา นั้น “เว้นขาด”อะไรบ้าง หรือไม่มีสิ่ง-ไม่มีเรื่องอะไรบ้างแล้วคุณจะได้ “งง!” แทบจะไม่อยากจะทำเลยก็เลย เพราะทั้งสิ่งทั้งเรื่องทีพระพุทธองค์ให้ “เว้นขาด” นั้น ในยุค ๒๕๐๐ กว่าปีโน้น พุทธยุคต้นก็ “เว้นขาด” ได้จริง ไม่มีในวงการพุทธ เป็นศาสนาพุทธ “อเทวนิยม” งดงามบริสุทธิ์ แต่ปัจจุบันนี้สิ่งและเรื่องที่ทรงให้ “เว้นขาด” ทั้งหลายกลับมีกันเต็มวงการศาสนาพุทธ ความเป็นพุทธจึงไร้คุณค่าต่อสังคม “ศรัทธา” ก็ยังไม่บริบูรณ์ด้วยองค์กรธรรมข้อต่างๆตามพระอนุสาสนี ประโยชน์อันเป็นอาริยะก็ไม่เกิดกับสังคม

[เรากำลังอธิบายขยายความลึกกว้างอยู่ในเรื่อง “ศรัทธา ๑๐” ข้อที่ ๘ คือ “อยู่ป่าเป็นวัตร” ได้ชี้ให้เห็นเกี่ยวกับคำว่า ปา กับศาสนาพุทธละเอียดยิ่งขึ้น]

จากคำตรัสนี้เอง ย่อมเป็นการไขแจ้งให้รู้เห็นสำคัญอย่างหนึ่งของ **วิถีสอน** พระพุทธเจ้าทรงมีบุพเพนิวาสานุสติญาณอันเยี่ยมยอด(เรื่องราวชีวิตในชาติก่อนๆของพระองค์) จึงทรงรำลึกถึงบุรพกรรมของพระองค์ได้เป็นอันมาก เมื่อพระองค์ทรงนำมาเล่าให้ฟัง เราก็ได้เข้าใจกรรมและวิบากกรรม และพลอยได้เข้าใจใจนัยแฝง และนัยสำคัญของอะไรต่ออะไรได้อีกมากมาย

เพราะพระองค์ทรงนั่งรำลึกบุพเพนิวาสานุสติญาณ ได้ต้นโพธิ์ ในวันที่ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ นั้นแล (วันวิสาขบูชา)

พระองค์ก็จึงแจ้งชัดว่า “มรรคองค์ ๘” ปฏิบัติอย่างไร และมีอะไรต่ออะไรอีกมากมาย ที่เป็น **คุณธรรม-คุณวิเศษ-คุณลักษณะแห่ง “ความเป็นศาสนาพุทธ”**

และผู้ใดที่แม้จะปฏิบัติธรรมให้เคร่งครัดเอาจริงจัง ยิ่งยอดปานใด ถ้าคนผู้นั้นมีความเห็นหรือมีความเข้าใจว่า **การปฏิบัติธรรมของพุทธที่จะได้ผลนิพพานนั้น ต้องปฏิบัติ การนั่ง “สมาธิ” (ที่ปฏิบัติกันทั่วไป) “เป็นการปฏิบัติอย่างเอก” “ความเป็นสงฆ์หรือเป็นสมณะ”** ตามลัทธิจะนั้น ไม่ได้

หมายเอาแค่การผ่านพิธีบวชแล้วได้เครื่องนุ่งห่มเป็นพระเท่านั้น แต่หมายเอา..เนื้อแท้ของคุณธรรมภายในจิตที่มี “ญาณ ๓”จริง สามารถรู้แจ้งรู้จริง “ของจริงหรือสภาวะจริง”ในตอนที่ได้ปฏิบัติผ่าน “สังข” (ความจริง คือ อริยสัจ ๔) “กิจ” (สิ่งที่ควรทำ) กระทั่งได้กระทำจนบรรลุมรรคผลถึงขั้นมี

สัดส่วนที่นับได้ว่า **พ้นสังโยชน์** ตามที่อาตมาได้อธิบายมาในตอนที่สาธยายมาถึงตรงนี้ ก็กำลังผ่าน “สังโยชน์ ๒” เพราะฉะนั้น **ผู้ไม่มี “อธิปัญญาสิกขา” ถึงขั้นถึงขีด** ดังกล่าวมานี้ ก็คือผู้ที่ยังไม่มี **“ภาวนามยปัญญา” ยังไม่รู้จัก** รู้แจ้งรู้จริง “ของจริง” ตามความเป็นจริง

จึงไม่สามารถได้เรียนรู้หยั่งรู้ “สังข” (ความจริง ซึ่งก็คือ อริยสัจ ๔) **ไม่สามารถได้เรียนรู้หยั่งรู้ “กิจ” (สิ่งที่ควรทำ) และแน่นอนไม่สามารถได้เรียนรู้หยั่งรู้ “กต” (สิ่งที่ทำแล้วเสร็จ ถึงขั้นจบกิจ) ของตนที่เกิดที่เป็นได้ แขนงนอนที่สุด**

นั่นก็คือ **ไม่มีปัจจัยตั้ง เวทิตัพโพ วิทยุทธิ** (ไม่มีธรรมะที่ตนรู้ได้เฉพาะตน ผู้อื่นไม่อาจจะรู้ร่วมได้)

การมี “ภูมิรู้” ขึ้น “ญาณ” ดังที่เรากำลังกล่าวถึงกันอยู่นี้เป็น **“อธิปัญญาสิกขา”** ที่เจริญขึ้นถึงขีดสำคัญ เป็นปัญญาที่สามารถ “สัมผัสรู้นามธรรม” ที่เป็นจิต-เป็นเจตสิก เหนือสามัญปุถุชน เพราะปุถุชนหรือแม้กัลยาณชนก็ยังไม่มีความรู้ลักษณะนี้ ซึ่งเป็น **อธิปัญญาสิกขา** ที่ผู้เรียนรู้และปฏิบัติมีประสิทธิภาพถึงขั้น **ภาวนามยปัญญา** เจริญขึ้นจาก **ภาวนามยปัญญา** ชนิดที่สามัญปุถุชนหรือแม้แต่กัลยาณชน ไม่มี “ปัญญา” ชนิดนี้

เพราะ **ปุถุชนก็ดีกัลยาณชนก็ดี** ที่ยังไม่สัมผัสภูมิรู้ในคำสอนของพระพุทธเจ้าชัดเจนแม่นยำจนคมถูกถ้วน ก็จะไม่สามารถปฏิบัติบรรลุมรรคตามที่ได้สาธยายมานี้

ผู้ปฏิบัติบรรลุลหรรณตามที่อาตมาสาธยายนี้เรียกว่า **อาริยชน**

ส่วนผู้ยังไม่สามารถมี“ภูมิธรรม”หรือมี“ธาตุรู้”ที่สามารถหยั่งรู้“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”ตามที่มันมีมันเป็นอยู่จริง ชนิดที่สัมผัส“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”นั้นๆในตนเองอย่างรู้จักรู้แจ้งรู้จริง เพราะยังไม่มี **“สังจญาณ-กิจจญาณ-กตญาณ”**แม้ระดับต้น เป็นโสดาบัน

นั่นคือ ยังไม่มี“ความเป็นพุทธ-ความเป็นอาริยธรรม”ในระดับ“**พหุสังโยชน**” ข้อที่ ๓ ได้ จึงยังไม่เข้าเขตเป็น **“สงฆ์”สาวกของพุทธ** หรือเป็น“**สมณะ**”ที่ ๑ คือ“**อาริยสงฆ์**”กันแท้ๆ ตามปรมาตถสังข

แต่ตอนนี่เรากำลังอธิบายว่าเริ่มมี“**ความเป็นพุทธ-ความเป็นธรรม**” แค่นั้นนับว่า“**พหุสังโยชน**” เพราะ“**พหุสังโยชน**”คือ“**พหุสังโยชน**”และ“**วิจิกิจฉาสังโยชน**” แต่ยังไม่“**พหุสังโยชน**” ยังไม่“**พหุสังโยชน**”ข้อที่ ๓” ก็ยังไม่นับเป็น“**อาริยสงฆ์**” หรือยังไม่นับเป็น“**สงฆ์**”สาวกของพุทธ เพราะยังได้แค่เห็น“ความไม่เที่ยง”แต่เป็นความไม่เที่ยงที่“กิเลส”คือ“**สักกายะ**”ของเรา มันโตขึ้น-มากขึ้น-หนาขึ้น มัน“**ปฏฺ**” มันไม่ได้ลดลง ไม่ได้จางคลายลงเป็น“**วิราคะ**”

ซัดๆก็คือ ผู้มีภูมิธรรมถึงขณะนี้ คือพหุสังโยชน และพหุวิจิกิจฉาแล้วนี้ ต่อให้มีภูมิรู้ใน“**ทุกขอาริยสัง**”แล้ว เข้าใจว่า“**สักกายะ**”นั้นเป็น“**ตัวเหตุแห่งทุกข์**”(สมุทัยอาริยสัง)แล้ว จนพหุวิจิกิจฉาแล้ว แต่ทว่ายังไม่สามารถปฏิบัติตาม“**ศีล**”ตาม“**พรต**”จนกระทั่ง“**พหุสังโยชน**” (สังโยชน ข้อที่ ๓) เพราะลด“**สักกายะ**”ที่เป็นตัวกิเลสให้มัน“**ลดลง-จางคลายลงหรือดับสนิท**”ยังไม่ได้ ซึ่งเป็น“**การเห็นความไม่เที่ยง(อนิจจัง)**”ที่เป็นขั้นปรมาตถธรรม

กล่าวคือ **เห็นชนิดสัมผัส ความจริงที่เดียว และเป็น “ความจริง”ที่เป็นนามธรรม** ได้แก่ **จิต เจตสิก รูปที่เป็น “รูปจิต-อรุณจิต”** ไม่ใช่แค่ตรรกะ หรือแค่สุดมยปัญญา-จินตามยปัญญา แต่รู้แจ้งชัดเจนสุดๆลึกซึ้งสุดปานใดในความรู้นั้น

แต่...เป็น“**ภาวนามยปัญญา**” คือปัญญาที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงสภาวะนั้นๆ ซึ่งสัมผัสความจริงอยู่ลึกๆว่า **กิเลส มันไม่เที่ยง-มันไม่คงที่-มันไม่เท่าเดิม มันโตมันหนาขึ้นๆ**

มันยังไม่จางคลายลงๆๆ- แต่มันก็“อนิจจัง”คือไม่เที่ยง จึงยังไม่มี“เนื้อแท้ของการเดินทางเข้าสู่โลกใหม่คือ “โลกุตระ” เพราะยังไม่“**สังจญาณ-กิจจญาณ**”ที่สามารถรู้แจ้งเห็นจริง“**ความไม่เที่ยงที่เป็นความจางคลายหรือค่อยลง-เล็กลงๆของกิเลส(วิราคะ)**” จึงยังไม่นับว่าเป็น“**อาริยบุคคล**” หรือไม่เริ่มก้าวเข้าไปสู่“**กระแสของความเป็นอาริยะ**”ไปตามลำดับที่ลดล้าง“**สักกายะ**”ตัวนั้นลงไปได้จริง จึงยังไม่มี“**ความเป็นสงฆ์หรือสมณะ**”แท้ด้วยเหตุฉะนั้น **เมื่อไม่มี“อริปัญญาลิกขา”ที่เป็น“สังจญาณ-กิจจญาณ-กตญาณ”** ก็เป็นผู้ไม่มี“**วิชา ๘**”นั่นเอง

กล่าวคือ ไม่มี“**อริปัญญาลิกขา**”ที่เป็น“**ปรมาตถธรรม**”ซึ่งเริ่มต้นตั้งแต่ขั้นแรก ได้แก่ “**อริปัญญา**”หรือ“**ความรู้ขั้นญาณ**”ที่เกิดในจิตวิญญาณของผู้ปฏิบัติก้าวหน้าพัฒนาขึ้นไปจากเดิม เพราะ“**ไตรสิกขา**”เจริญขึ้น โดยเฉพาะ“**อริปัญญาลิกขา**”ตั้งแต่รู้ร่วมไปกับ“**ฆาน ๘**”(ในจรณะ ข้อที่ ๑๒-๑๕)

อาตมาจึงขอเรียก“**อริปัญญา**”ตัวนี้ ตัวที่ทำงานรู้ปรมาตถธรรมในฆานนี้แหละ ว่า“**วิชา**”ด้วย เพราะมันเป็นความรู้พิเศษไปจากสามัญแล้ว มันสามารถรู้เรื่องของ“**จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน**” รู้“**ตัวตนกิเลส(สักกายะ)**”และรู้การกำจัดกิเลส(พหุ)ให้ลดละจางคลาย(วิราคะ)ลงได้ทีเดียว

ถ้าจะกล่าวถึง “**ความรู้**”ชนิดนี้เป็น“**ความรู้ในเรื่องของปรมาตถสังขหรือเรื่องของอภิธรรม**” ก็ถูกต้องที่สุดแล้ว ใช่ไหม? และจะเรียก“**ความรู้**”ชนิดนี้ ว่า เป็น“**วิปัสสนาญาณ**”ก็แท้จริงอยู่แล้ว เพราะความรู้ชนิดนี้คือความรู้ที่สัมผัสรู้(ขนาด)สัมผัสเห็น(บัสสติ) ปรมาตถธรรมนั้นๆ อันเป็น“**จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน**”กันจริงๆ

ส่วนการปฏิบัติของผู้ที่ยังมีมัจฉาทิฏฐิอยู่ จะยังไม่มี“**อริปัญญาลิกขา**”ที่สามารถสัมผัสรู้สัมผัสเห็นปรมาตถธรรมตามที่อธิบายมานี้

เพราะส่วนมากของการปฏิบัติตามลัทธิที่หนึ่งหลับตา“**ทำสมาธิ**”แบบฤๅษีดาบสซึ่งมีมาแต่ปุพพกาลนั้น เขาก็จะอธิบายความหมายของ“**วิปัสสนา**”ในแบบของเขา **ที่ยังไม่มี**ความชัดเจนแจ่มแจ้งของ“**จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน**” จึงยังงมงายคลุ้ม อธิบาย“**จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน**”ให้ละเอียดแม่นยำ ตรง คม ชัด ลึก ถ้วน รอบ ครบ ไม่ได้ เพราะไม่มี

“สังจญาณ-กิจจญาณ-กตญาณ” จึงไม่สามารถรู้ “ปรมัตถธรรม” ที่เป็น “ของจริง” ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในอหัปปัจจยตาของพุทธธรรมทั้งหลาย เหมือนผู้มี “สัมมาทิฐิ” แต่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง ตามที่อาตมาได้อธิบายมาซ้ำแล้วซ้ำอีกย่ำแล้วย่ำอีกนี้

“ความรู้” แบบนั่งหลับตาสมาธินั้น ไม่ได้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง “ของจริง” ที่เป็นภาวะของกิเลสตัณหาหรือตัวสักกายะที่มันกำลังเกิดกำลังเป็นอยู่ ณ บัดนั้นๆจริง และกำลังปฏิบัติสามารถทำให้กิเลสลดละจางคลายลงได้หรือดับได้ อย่างรู้ๆ(ขนาด) เห็นๆ(ปัสสติ) กันหลายๆทั้ง ในขณะที่กิเลสกำลังเกิด และทั้งผู้ปฏิบัติก็กำลังกำจัดกิเลสนั้นๆให้ลดลงได้อยู่ไหนไหน

ส่วนมากจึงเป็นความรู้ที่รู้แบบย้อนระลึกเอาเรื่องราวที่ผ่านมาแล้วมาระลึกรู้ ที่เรียกว่า “ปุพเพนิวาสานุสตีญาณ” แม้รู้การเกิดการดับ ที่เรียกว่า “จุตูปปาตญาณ” ก็เป็นเรื่องของอดีตที่ผ่านมาแล้วอยู่นั่นเอง ไม่ใช่ “ของจริง” ที่สัมผัสจริงอยู่หลังๆใดังๆเป็นปัจจุบันธรรมนั้นเลย เป็นเพียง “สัญญาธรรมที่สัญญา” ขึ้นมาตามรู้เท่านั้น หรือไม่เช่นนั้นก็เป็น การขบคิดเอา ไม่ใช่การรู้แจ้งเห็นจริง ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง “ของจริง” กันหลายๆ หรือไม่กี่เดา ก็คาดคะเนเอา ก็อนุมานเอา เพราะไม่รู้แจ้งเห็นจริงทั้งสภาวะธรรมที่เป็นปรมัตถ์ทั้งหลาย ทั้งวิธีปฏิบัติที่ถูกต้องสัมมาทิฐิแท้จริง

จึงไม่มี “สังจญาณ-กิจจญาณ-กตญาณ” เมื่อไม่มี “สังจญาณ-กิจจญาณ-กตญาณ” ก็ไม่สามารถรู้พุทธธรรมอย่างเป็นลำดับ ที่เป็นเบื้องต้น-เบื้องกลาง-เบื้องปลาย อันมีปฏิสัมพันธ์กันอย่างเป็นระบบระเบียบ ละเอียดครบถ้วนตรงตามสังขธรรมที่พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้

เพราะ...มีผู้ถ่ายทอดคำสอนผิดๆเพี้ยนๆกันมาเรื่อยๆ

เมื่อผู้ใดสามารถมี “ความรู้ยิ่ง” (ญาณ) ที่เห็น “ความจริง หรือของจริง” ในจิต(สังจ) เมื่อสามารถทำให้เกิดในจิต(สังจญาณที่เห็นตัวสมุทัย) และรู้จักรู้แจ้งรู้จริงการปฏิบัติทั้งหลายที่ตนได้ทำอย่างสัมมาปฏิบัติ เป็น “ธุระ” เป็น “กิจที่ควรทำ ในอริยสัจ ๔” แต่ละอย่าง คือรู้ว่า ทุกข์ควรกำหนดรู้ สมุทัยควรละ นิโรธ ควรทำให้แจ้ง มรรค ควรเจริญ คือควรปฏิบัติ

“สังจญาณ” นั้น คือ “ญาณ” หรือความรู้ที่สามารถสัมผัส “ของจริง” (สังจ) อันเป็น “นามธรรมขั้นปรมัตถสังจจะ” (จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน) ซึ่งเป็นความรู้ที่เหนือชั้นกว่าสามัญ

ปุถุชนคนทั่วไปจะสามารถรู้กันได้ง่ายๆ ความรู้ขั้นนี้จึงนับเป็นคุณวิเศษ(อุตตริมนุสสธรรม) เพราะเป็นธาตุ...ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง “นามรูป” (สิ่งที่เห็นได้แม้เป็นนาม) ได้โดยการสัมผัสทั้งที่เป็น “ทุกข์” ตามความเป็นจริงนั้นๆ ซึ่งสามารถเห็นได้ด้วย “อาการ-ลิงค-นิमित-อุเทศ” รู้จักรู้แจ้งรู้จริงโดยการสัมผัสทั้งที่เป็น “สมุทัย” รู้จักรู้แจ้งรู้จริงโดยการสัมผัสทั้งที่เป็น “นิโรธ” รู้จักรู้แจ้งรู้จริงโดยการสัมผัสทั้งที่เป็น “มรรค อันมีองค์ ๘” ด้วย “อาการ-ลิงค-นิमित-อุเทศ” (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐) และทั้งที่เป็น “เหตุ-นิทาน-สมุทัย-ปัจจย” (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐)

“กิจจญาณ” คือ “ญาณ” รู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า การปฏิบัติคืองาน(กิจ) คือธุระ(กิจ) คือสิ่งที่จะต้องทำ(กิจ) ซึ่งได้แก่จะต้องทำตนให้เกิดญาณจนกระทั่งรู้ทุกข์ที่เกิดในตนนั้นๆ และจะต้องทำตนให้เกิดญาณจนกระทั่งรู้เหตุแห่งทุกข์(สมุทัย) ที่เกิดในตนนั้นๆ แล้วก็ลงมือปฏิบัติกำจัดสมุทัยทำให้เกิดทุกข์นั้น กระทั่งสามารถดับเหตุแห่งทุกข์(สมุทัย) นั้นได้สำเร็จ ชนิดที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น “นิโรธ” (ความดับของกิเลสในจิต) ได้จริงๆหลังๆ โดยการปฏิบัติให้เจริญประสพผลบรรลุได้ด้วยทางปฏิบัติอันเอกที่มี ๘ องค์ คือ สัมมามรรค

การปฏิบัติเป็นงานอย่างไร งานนั้นจะอย่างไร ก็ สามารถ “ทำเป็น” สามารถปฏิบัติเป็น ทำงานนั้นได้อารยผลงาน(กิจ)หรือธุระ(กิจ)ที่ว่านี้ เช่น ปฏิบัติให้เกิด “สัมมาสมาธิ” ที่เป็น “สมาธิ” ในชีวิตประจำวัน ในทุกอิริยาบถไม่ว่าในขณะดำรงนึกคิดอยู่(สังกัปปะ) ในขณะพูดจาอยู่(วาจา) ในขณะมีกายกรรมวจีกรรมมโนกรรมกระทำอะไรต่ออะไรต่างๆอยู่(กัมมันตะ) ในขณะที่งานอาชีพอยู่(อาชีพ) ก็ล้วนเป็นการทำ “สมาธิ” หรือสร้างความเกิด “สัมมาสมาธิ” ให้แก่จิตของตนทั้งสิ้น ซึ่งต่างจาก “สมาธิ” ที่ปฏิบัติให้เกิดได้ด้วยการนั่งหลับตาเพ่งกลีณ ตามที่คนทั้งหลายรู้ๆและทำกัน

ไม่ว่า..งาน(กิจ)หรือธุระ(กิจ) “ทำใจในใจ” (มนสิการ) ก็ดี ผู้มี “กิจจญาณ” ก็ทำเป็น “ทำเป็น” ชนิดลงไปถึงที่เกิด(โยนิโส) ที่เดียว หรือ “ทำเป็น” อย่างแยบคายต้องแท้(โยนิโส) นั่นเอง

ไม่ว่า..งาน(กิจ)หรือธุระ(กิจ) “จรณะ ๑๕” ที่ก่อเกิด “ฉาน” แบบลี้มตา อันเป็นฉานแบบพุทธโดยเฉพาะก็ดี

หรืองาน(กิจ) “โพธิปักขิยธรรม ๓๗” ก็ดี งาน(กิจ)ที่เรียกว่า “วิปัสสนาธุระหรือวิปัสสนาภาวนา” ก็ดี ก็ล้วน**“ทำเป็น”** ทำเป็นชนิดที่สามารถเกิด**“กัจจณญาณ”** คือ**“ทำกิจ”**สำเร็จ กระทั่งเกิด**“ญาณ”**สัมผัสรู้จักรู้แจ้งรู้จริงสภาวะต่างๆนั้นได้ แต่อย่างละเอียดครบถ้วน ซึ่งเป็นการ**หยั่งรู้กิจในอริยสัง**

ครั้นได้ปฏิบัติมีความเจริญได้ตาม**มรรค อันมีองค์ ๘** อย่าง**“สัมมาทิฏฐิ”** สามารถ**กำหนดรู้ทุกข์** อันเกิดจาก**สมุทัย**ใด ก็สามารถมี**“วิชชา”**(วิปัสสนาญาณ เป็นต้น)หยั่งรู้ **“สมุทัย”**นั้น ด้วย**“ขัมมวิจยสัมโพชฌงค์”** และที่สุดสามารถ **“ลดละกระทั่งดับสมุทัย”**(ปหาน)นั้นๆสำเร็จ เป็น**“นิโรธ”**

เพราะสามารถกำจัด**“อาสวะ”**(กิเลสตัวสุดท้าย) **ชนิด ที่ฆ่าถูกตัวมันจริงได้** ตายสนิทหมดสิ้น สะอาดเกลี้ยง สำเร็จสัมบูรณ์ เป็นวิทยาศาสตร์ทางจิต (กัจจณญาณ)

และได้เสพคุณหรือคบหาซ้ำแล้วซ้ำอีก(อาเสวนา) ทำให้เกิดให้เป็น(ภาวนา)อย่างที่เคยทำได้นั่นแหละ ก็ทำแล้ว ทำอีกทำให้หลายๆ(พหุสัมมัง) ทำกลับไปกลับมาจนกระทั่ง แคล้วคล่องว่องไว แม้นยากแสนยากอย่างไรก็ทำให้**“เป็น เช่นที่เราหมายจะให้ เป็นเช่นนั้นเช่นนั้น”**ได้สำเร็จ จนชำนาญ ง่ายตาย กระทั่ง**“เป็นเช่นนั้นเอง”**(ตถตา) เป็นอัตโนมัตติ โนตน โดยเราไม่ต้องทำเช่นนั้นอีก หรือไม่ต้องอบรมฝึกฝน ปฏิบัติเพื่อให้เกิดความเป็นเช่นนั้นอีกแล้ว เพราะมันเป็นเอง โนตนแล้ว ไม่ต้องศึกษาไม่ต้องฝึกฝนไม่ต้องฝันไม่ต้องคิด ไม่ต้องพยายาม**“ทำให้เป็นเช่นนั้น”**อีก มันก็**“เป็นเช่นนั้นเอง”**(ตถตา)แล้วโนตน

เช่น เราศึกษาฝึกฝนและหมายจะทำ**จิตไม่ให้มีนิวรณ์** ซึ่งก็คือทำ**“ฉาน”** นั่นเอง(ฉานคือ จิตที่ไม่มีนิวรณ์โดยผู้ศึกษา ฝึกฝนเจตนาทำให้เป็นจนได้) เราก็ศึกษาฝึกฝนจนสามารถทำจิต ของเราให้**ไม่มีนิวรณ์หรือทำ“ฉาน”**ได้แล้วโนตน จน**“จิตไม่มี นิวรณ์”**ได้ และฝึกจนดีขึ้นเรื่อยๆ กระทั่งชำนาญ ทำได้ เป็นประจำต่อเนื่องยาวนาน สุดท้ายทำได้อย่างเป็นปกติในชีวิต จิตเราเป็น**“ฉาน”**อยู่ตลอดเวลาโดยไม่ต้องเจตนาจะทำ มันก็**“เป็นเองประจำโนตน”**(ตถตา) ใม่ว่าสามัญชีวิตจะอยู่ใน กรรมกิริยาอริยาบถใดๆ ฉานก็**“เป็นเช่นนั้นเอง”**(ตถตา)อยู่ในจิตของตน

กล่าวคือ คุณลักษณะของ**“ฉาน”**เป็นเช่นใด จิตเราก็

“เป็นเช่นนั้น”(ตถตา)อยู่เสมอโดยมันเป็นเอง ไม่ต้องเจตนาทำ หรือเราหมายจะทำจิตให้เป็น**“สัมมาสมาธิ”** ซึ่งก็คือ ทำ**“จิตให้เป็นฉานได้แล้วหรือจิตไม่มีกิเลสนิวรณ์”**ตาม**วิธีปฏิบัติแบบพุทธอย่างสัมมาทิฏฐิ**(จึงเป็นสัมมาสมาธิ)นี้แหละ ให้มัน**ตั้งมั่น(สมาธิ ก็คือ ความมีใจตั้งมั่น, ความตั้งมั่นแห่งจิต)** เมื่อเราสามารถทำ**“ฉาน”**ได้ แล้วเราก็พยายามฝึกฝนสั่งสม ความเป็น**“ฉาน”**นั้นให้**“ตั้งมั่น”**ในจิต

ตั้งมั่น ก็คือ **ตั้งให้เกิดความมั่นคง, ยกฐานะสิ่งนั้นขึ้น ให้มีความแข็งแรงหรือให้มีความแน่วแน่แนบแน่นไม่แปร เป็นอย่างอื่น, ก่อให้เกิดความผืนึกแน่นในจิตจนถาวรยั่งยืน** ดังนั้น เมื่อทำ**“ฉาน”**ได้ เป็นครั้งเป็นคราว ก็ชื่อว่า จิตเกิดคุณธรรมคือไม่มีนิวรณ์ได้ เป็นครั้งคราวในจิต นั่นก็คือ **“ฉาน”**นั้นได้ตั้งขึ้นในจิตชั่วคราวซึ่งคราว

คุณสมบัติที่เป็น**“ฉาน”**ตั้งขึ้นในจิตชั่วคราวคราวนี้เอง ที่เรียกว่า **“ขณิกสมาธิ”**(ขณิกแปลว่าชั่วขณะ) ครั้นได้ฝึกฝน มากเข้าๆ ทำได้ดีขึ้นไปเรื่อยๆ จาก**“ขณิกสมาธิ”**ก็ฝึกฝน ทำให้เจริญขึ้น**“ตั้งมั่น”**ยิ่งขึ้นไป กระทั่งเป็น**“อุปปนาสมาธิ”**(ตั้งมั่นยิ่งขึ้นจนใกล้สัมบูรณ์เข้าไปเรื่อยๆ) สุดท้ายจิตปราศจาก กิเลสก็**“ตั้งมั่นแล้วสัมบูรณ์”**(สมาคิต) เรียกว่า **“อัปปนาสมาธิ”**

“อัปปนาสมาธิ” คือ **“สมาธิแน่วแน่หรือจิตที่ไม่มีกิเลส นิวรณ์แล้วนั้นมันตั้งมั่นอย่างแน่วแน่”** เมื่อสำเร็จแล้วก็ ไม่ต้องทำอีก เพราะจิตเป็น**“ฉาน”**หรือไม่มีนิวรณ์อยู่ประจำ ตนตลอดเวลา โดยตนไม่ต้องเจตนาทำ มันก็เป็นเองอยู่ในตน ประจำอยู่ในตนแล้ว มัน**“เป็นเช่นนั้นเอง”**(ตถตา)อยู่ในจิตตน คุณลักษณะของ**“สัมมาสมาธิ”อันสัมบูรณ์** เป็นเช่นใด จิตเราก็**“เป็นเช่นนั้น”**อยู่เสมอ **โดยมันเป็นเอง**(ตถตา)

[นัยสำคัญอย่างหนึ่งที่ควรรู้ ก็คือ ผู้มีจลาทิฏฐิหรือผู้ยังมีความรู้ผิด ยังเข้าใจไม่ถูกแท้ถูกถ้วน(สัมมา)ตาม**แบบพุทธ** ในความเป็น **“สมาธิ”** และในความเป็น**“ฉาน”** ที่เข้าขั้น**ปรมาตถสังขะ**นั้น ก็จะกล่าว จะสาธยายกันว่า **ต้องทำ“สมาธิ”ก่อน แล้วจึงจะทำ“ฉาน”ที่หลัง**

เพราะเข้าใจคำว่า **“ฉาน”**คือ **การเพ่งอารมณ์จนใจแน่วแน่เป็น อัปปนาสมาธิ หรือภาวะจิตสงบประณีต ซึ่งมีสมาธิเป็นองค์ธรรมหลัก** นั่นก็คือ ผู้ยังเข้าใจความเป็น**“ฉาน”**ในแบบปฏิบัติเพ่งกสิณ ตามวิธีของตาบสฤาษีแต่โบราณ หรือแม้**“สมาธิ”**ก็เข้าใจว่า **สมาธิคือ การกำหนดแน่วแน่อยู่ในสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยเฉพาะ การเข้าใจผิดใน**

อริจิตสิกขาของพระพุทธเจ้าอยู่ขณะนี้ จึงยังไม่ล้มมาทิวา ใน “ฉาน” ใน “สมาธิ” ที่เกิดจากการปฏิบัติจระณะ ๑๕ หรือเกิดจากการปฏิบัติ มรรค อันมีองค์ ๘ หรือเกิดจากการปฏิบัติไตรสิกขา(อย่างเบ็ญองค์รวม) หรือเกิดจากการปฏิบัติโพธิปักขิยธรรม ๓๗ ฯลฯ

เพราะเห็นได้ว่า ยังไม่ใช่ “ฉาน” และ “สมาธิ” ที่เกิดจากการปฏิบัติ ตามทฤษฎีต่างๆดังที่กล่าวนั้น ซึ่งเป็น “ฉาน” เป็น “สมาธิ” ที่ปฏิบัติ กันอยู่ในชีวิตประจำวันปกติธรรมดาโหลๆแบบพุทธ อันต่างกันคนละ แบบกับการปฏิบัติที่ต้องเพ่งกสิณหรือปฏิบัติหลับตานั่งเพ่งอะไร ต่ออะไรอย่างใดอย่างหนึ่งไว้ในใจแล้วทำให้จิตสงบเข้าไปอยู่ในมัวังค์

หรือเราหมายใจจะทำ “นิพพาน” ให้แก่ตน เรา ก็ สามารถทำได้ จนบรรลุ “นิพพาน” อย่างมั่นคงตลอดเวลา ประจำในจิต โดยตนไม่ต้องเจตนาทำ มันก็เป็นเองอยู่ในตน ประจำอยู่ในจิตแล้ว มันก็ “เป็นเช่นนั้นเอง” (ตถตา) อยู่ในจิต ของตน คุณลักษณะของ “นิพพาน” เป็นเช่นใด จิตเราก็ “เป็นเช่นนั้น” อยู่เสมอ โดยมันเป็นเอง (ตถตา)

เป็นต้น

ไม่ว่าคุณธรรมที่เป็นกุศลชนิดใดๆ ปรมัตถธรรมใดๆ เรา ก็ ปฏิบัติได้ จะสูงหรือต่ำก็เข้าใจและทำได้ ที่สำคัญยิ่ง ขึ้นสุดท้าย ก็คือ เมื่อเราสามารถปฏิบัติปรมัตถธรรมนั้น ได้แล้วอย่างบริบูรณ์ ไม่ว่าจะ เป็นธรรมชั้นสูงชั้นสุดถึงชั้น “นิพพาน” เรา ก็ **ไม่สำคัญมันหมายถึง (น มัญญติ) ในธรรมเหล่านั้น** ว่า เป็น “ตน” (อัตตา) หรือเป็น “เรา” (อัตตา) ได้สำเร็จเป็นที่สุดอีก

คนสามารถ **หมดตัวหมดตน** ได้สูงสุดสัมบูรณ์ปานฉะนี้ ผู้จะ “หมดตัวหมดตน” หรือ “ไม่มีตัวตน” ขึ้นปรมัตถ สัจจะได้ถึงปลายสุดแห่งที่สุดดังกล่าวนี้ จะต้องได้ฝึกฝนตน จนกระทั่งเกิด “สัจจญาณและกิจจญาณ” ในตนอย่างบริบูรณ์ ครบถ้วนสัมบูรณ์ ซึ่งต้องได้ฝึกฝน “ปฏินิสัสคคะ” (ความสลัด คิน ซึ่งหมายถึงการปฏิบัติกลับไปกลับมาทบทวนแล้วทบทวนอีก สัมผัสสัมผัสกับโลกหรือโลกียธรรมทั้งหลายตลอดต่ำตลอดสูง จน กระทั่งสามารถ “สูงสุดคืนสู่สามัญ” ได้ชนิดติดอันดับจอมยุทธ์ หรือ เป็น “สัจจะย่อนสภาพ” ได้อย่างชำนาญยิ่ง) การปฏิบัติฝึกฝนนี้ ก็ จะเกิดความรู้ขึ้น “สัจจญาณุโลมญาณ” (สัจจญาณุโลมิกญาณ) อัน เป็นความรู้ยิ่งยอดที่สามารถคล้อยตาม (อนุโลม) สมมุติสัจจะ หรือผ่อนปรน (อนุโลม) ให้แก่สมมุติสัจจะเท่าที่เห็นว่าเหมาะสม ว่าควรด้วยสัปปุริสธรรม ๗ ของตน โดยมีปรมัตถสัจจะ

ที่เจริญเข้าขั้นอาริยสัจเป็นกำลังหลักที่ยืนหยัดอยู่ในตน อย่างมั่นคงเที่ยงแท้ให้แก่ตน

เพราะฉะนั้นผู้ที่ถึงปลายสุดแห่งที่สุดกระทั่งมี **ญาณ** **หยั่งรู้ที่สุดแห่งที่สุดของตนในตนจริงๆ** จึงจะ **ปฏิญาณกับ** **ตนหรือให้ปฏิญาณแก่ชาวโลกได้** ว่า **ตนจบแล้ว กิจตน** **เสร็จสิ้นแล้ว** นั่นคือ **ตนจบการศึกษาเป็นอรหันต์แล้ว**

เรียกญาณนี้ว่า “**กตญาณ**” ซึ่งเป็น “ญาณ” ที่สามารถ

.....

ที่ **นี้** ก็เป็นปัญหาของคุณ “**ลูกพระรัตนตรัย**” ข้อ ๑ ที่ ถามว่า “**ชีวิตนี้**” **ประกอบขึ้นด้วยอะไร?** และก็ได้ตอบไป แล้วว่า

- ๑. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** รูป กับ นาม
- ๒. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** กาย กับ ใจ
- ๓. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
- ๔. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิต

วิญญาณ

๕. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** ชันธ ๕ กับ อวิชชา หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ ฝ่าย “**รูป**” ได้แก่ กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชันธ ๑ ส่วน “**นาม**” ได้แก่ ใจ, จิตวิญญาณ, ชันธ ๔, อวิชชา

“**ชีวิตนี้**” **ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล** จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้

คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยังหมายถึง “**ชีวิตนี้**” แต่ถาม เดิมออกไปว่า **เป็นอยู่อย่างไร?**

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วๆพอสมควรว่า “**ชีวิตนี้**” เป็น อยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่อย่างพัฒนา สร้างสรรกันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอดประสานสัมพันธ์กันขัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กันอยู่-สังขาร กันอยู่ ที่ด้วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กลศาสตร์-ชีววิทยา อีก ทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น เมื่อนิยามออกมาเป็น “**อตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ**” ก็จะ เห็นได้ว่า “**ชีวิตนี้**” **เป็นอยู่** ทั้งที่เกี่ยวกับ “**อตุ**” เกี่ยวกับ “**พีชะ**” เกี่ยวกับ “**จิต**” และจะเกี่ยวกับ “**กรรม**” เกี่ยวกับ “**ธรรมะ**” “**อย่างไร?** ทั้งที่แบ่งขีด “**ความเป็น**” (ภาว) ของแต่ละนิยามกันแต่

ไหน? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัยละเอียดลึกซึ้ง
อย่างสำคัญทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้

[และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม” คืออะไร?

กรรม คือ **บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน** ซึ่ง
เรียกเป็นภาษาไทยว่า**การกระทำของคน** อันมีได้เพียง ๓ อย่าง
ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม”หรือ**“การกระทำ”**ที่เกิดขึ้นของ**“เจ้าของชีวิต”**
ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งสมลงเป็น**“ทรัพย์
ของตนๆ”**(กัมมัตสกะ)แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจ
บันดาลบันดาล**“ชีวิต”**ของผู้นั้นๆไป トラบ“ปรินิพพาน”ทีเดียว

เพราะ**“กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือ
ชาตาน”**แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดูจะเดียวกันกับ
วิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ**“กรรม”**กับ**“ผลของกรรมที่ได้ส่งสมมาทุกๆชาติ”**
(วิบาก)นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชีวะดำเนินไป ใครจะประสบ
กับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก
“กรรม”หรือ**“การกระทำ”**ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้สั่งสม**“กรรม”**ไม่ว่าเชิงดีหรือเชิงชั่วนั้นๆมาจริง
มี**“วิบาก”**(ผลแห่งกรรม)มาก จนกระทั่งเป็น**“พลังหรือฤทธิ์
พิเศษ”**ก็เป็น**“บารมี”**จริงของผู้นั้น ไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเรื่อง
ไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาดพิสดาร
จนนามหัตศวรรษปานใดๆ ก็**เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี“บุญบารมี”**
ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บาบก็เป็น
พลังเสริมไปตามเชิงบาป]

“อำนาจพิเศษ”ตามนัยดังกล่าวนี้**“เองที่มีมนุษย์นับถือ ว่า
เป็น“สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ”หรือ“เป็นอำนาจของพระเจ้า”** หรือ
แม้แต่**“อำนาจของชาตาน”** ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับผู้มี
บารมีแห่ง**“กรรมวิบาก”**อย่างใดๆถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้**ไม่มี“ผลบุญ”**ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี**“อำนาจ
พิเศษ”**หรือ**“สิ่งศักดิ์สิทธิ์”**หรือ**ไม่มี“พระเจ้า”**ที่บันดาลบันดาล
อะไรให้ได้ แม้จะอ้อนวอนจาก**“พระเจ้า”**อย่างสุดร้องสุดขอ
ปานใดๆ ก็**ไม่มี“พระเจ้า”**บันดาลให้**“นั้นๆ”** มีหน้าซ้ำสำหรับ
ผู้มี**“ผลบาป”**ของตนจริง ก็จะมี**ชาตาน-ผีร้าย หรือสิ่งศักดิ์
สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆ**ที่**เดียว เป็นผู้บันดาลบันดาลให้** แม้

เจ้าตัวเองไม่อยากได้ ก็จะได้ จะเป็นไปตามฤทธิ์แรงแห่ง**“ผล
บาป”**ของ**“ผู้”**นั้นๆนั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่นับถือพระเจ้า ก็
จะยอมรับความเลวความร้ายที่มาถึงนั้น ด้วยสำนวนว่า **“เป็นพระประสงค์
ของพระเจ้า”** ท่านจะให้เลวให้ร้ายก็ต้องเลวต้องร้าย..ว่านั่นเถอะ
หรือไม่ก็**“พระเจ้าลงโทษ”** เป็นต้น ซึ่งแท้จริง**“อำนาจชาตาน”**ต่างหาก
ชนะ**“พระเจ้า”**]

“กรรม”ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานจะนี้ที่**เดียว**
ด้วยเหตุว่า**“กรรม”**เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้น
ถึงปานจะนี้เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า

**“กัมมัตสโกมทิ-กัมมทายาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธู-
กัมมปฏิสรโณ”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๘๑] ซึ่งคำตรัสก็
เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆนั้น มีเนื้อหาและนัยละเอียด
ลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นยิ่งนัก ในที่นี้ก็จะขอให้คำ
อธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพุดถึงเท่านั้น

กัมมัตสโกมทิ หรือคำตรงๆว่า **กัมมัตสกะ** นั้น มีความ
หมายเดียวกัน หมายความว่า**กรรมใดใครทำก็เป็นทรัพย์ของ
ตนทั้งหมด** **ไม่ว่าทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง** **“กรรม”**
ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กละเอียดของรูสีขนาดไหน แม้แต่เกิดเป็น
“ชาติริเริ่มดำริ”ขึ้นในใจ(อารมณ์ธาตุ) หากความดำรินั้น**พร้อม
ไปด้วยเจตนา**ก็นับได้ทันทีว่า คือ **“กรรม”** สั่งสมเป็น**“วิบาก”**
(ผลของกรรม) นับเป็น**“มโนกรรม”**แล้วทีเดียวอันคือ**ทรัพย์คือ
สมบัติ**แท้ของผู้**นั้นๆ** [คำบาลีว่า**“กัมม”**ที่นำหน้าคำตรัสทั้ง ๕ นั้น
ก็คือ **“กรรม”**ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]

[รายละเอียดของ**“กัมมัตสกะ”**หรือ**“กัมมัตสโกมทิ”**และ**“กัมมทายาโท”**
ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๙ ไปแล้ว และเรื่องของ**“กัมมโยนิ”** ก็ได้
อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๙๐ จบจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้อธิบายถึง
“กัมมพันธู”จบไปอีก ตอนนั้นเรากำลังอธิบายถึง**“กัมมปฏิสรโณ”** ซึ่ง
เป็นข้อสุดท้ายของ**“กรรม”**ทั้ง ๕ เราเพิ่งเริ่มอธิบาย**“กัมมปฏิสรโณ”** ใน
ฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ **โปรดอ่านต่อได้เลย**]

“ทางประพุดสู่ความเป็นอาริยะหรือสุณิพพาน” ก็คือ
“จรณะ ๑๕” ดังนั้น **ความประพุด ๑๕ (จรณะ ๑๕)** นี้จึงเป็น
เครื่องวัดในตัวบุคคลที่ชี้บ่ง**“ความเป็นพุทธ”**

[และได้พุดถึงความเห็นผิดในความ**เป็นพุทธ**ไปบ้างแล้ว คราว
ที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ**“กรรม”** ตั้งแต่**“กัมมัตสกะ”** อันเป็นของ
ตน **“กรรม”**เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมา

ถึง“กัมมปฏิสรณะ” ที่พึ่งแท้ๆของคนคือ“กรรม”]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึง ข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยันตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง“อนุสาสนี”(คำสอน)ของพระองค์ที่เดียว ว่า **“อนุสาสนีปาทิหารีย์” นั้นคือ อย่างไร?**

[ได้นำ“จุลศีล”มาให้อ่านจนครบแล้ว แม่“มัชฌิมศีล”อีก ๑๐ ข้อใหญ่ๆ และ“มหาศีล”อีก ๗ ข้อละเอียดลอลอ ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติบรรลุมรรคผล ก็เป็น“อนุสาสนีปาทิหารีย์”ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ सूत्र ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะ ข้อ ๓๔๒ “เกวัญญุสสุตฺร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ “จรณะ ๑๕”นั่นเอง ก็เริ่มด้วยศีลสัมปทา แล้วก็อินทริยสังวร สติสัมปชัญญะ และสันโดษ

ความเป็น“อุเบกขา”ที่เป็นอารมณ์หมดสิ้นไปจาก“สุขโลกีย์”นั้น เป็น“อุเบกขาสัมโพชฌน”(จิตที่มีความเป็นกลาง อันมีคุณสมบัติสูงถึงขั้นเป็นองค์แห่งการตรัสรู้) ไม่ใช่“อุเบกขา”ที่เป็นสามัญโลกีย์ แต่เป็น**“เนกขัมมสิตอุเบกขา”**(ความเป็นกลางที่มีคุณสมบัติถึงขั้นออกจากการนิรณ...ออกจากโลกีย์สำเร็จ) เช่น ออกจากกาม-ออกจากพยาบาท...ออกจากสุขทุกข์แบบโลกีย์ กล่าวคือ จิตเฉยๆต่อโลกีย์นั้น จิตมีความเป็นกลางไม่มีกาม-ไม่มีพยาบาท ไม่มีสุขไม่มีทุกข์ที่ชาวโลกีย์เขามีกันเป็นสามัญได้แล้ว ซึ่ง**ไม่ใช่“เคหสิตอุเบกขา”**(ความเป็นกลาง ที่สามัญปุถุชนทำได้เป็นได้) และเป็น**“ฉาน ๔”**(ซึ่งเป็นฉานในการปฏิบัติ“จรณะ ๑๕” หรือปฏิบัติ“มรรค อันมีองค์ ๘”ที่เกิดฉานแบบพุทธ สังสมเป็น“สัมมาสมาธิ” หรือปฏิบัติ“ไตรสิกขา”ก็จะเกิด“อธิจิต”เป็น“ฉาน ๔”แบบพุทธ หรือปฏิบัติ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”ที่สัมมาทวิภูทิกจะเกิด“อุเบกขาในฉาน ๔” แบบพุทธ)

ซึ่ง**ไม่ใช่“ฉาน”ที่ได้จากการนั่งสมาธิหลับตา แต่คือ“ฉาน”ของพุทธโดยเฉพาะ ที่เป็น“จรณะ”แท้ๆ** ซึ่งผู้ศึกษา**“จรณะ ๑๕”มาแล้วก็จงรู้ดี ได้แก่ “จรณะ” ข้อ ๑๒-๑๕**

“จรณะ” แปลว่า ความประพฤติ, การกระทำ, ทำ, การเที่ยวไป, พฤติกรรม

“จรณะ” จึงหมายถึง ความประพฤติประจำวันปกติของตนเอง หรือพฤติกรรมของชีวิตคนธรรมดาๆในแต่ละ หรือคือการเที่ยวไป(ดำเนินไปด้วยเท้าที่ก้าว่าง)ของชีวิตสามัญ

นี้แล หรือคือ การกระทำทางกาย-วาจา-ใจปกติๆของคน จึงไม่ได้หมายถึง พฤติกรรม หรือความประพฤติ หรือการกระทำที่แปลกแยกไปนั่งหลับตาสะกดจิตให้ตนตกอยู่ในภวังค์ ตามแบบ“ฉาน”โลกีย์สามัญ “ฉาน”ที่รู้จักกันอยู่ทั่วไป เรียนกันรู้กันมาตั้งแต่ก่อนพระพุทธเจ้าอุบัติขึ้นในโลก แม้กระทั่งถึงทุกวันนี้ก็ยังแพร่หลายอยู่

“ฉาน”ของพุทธเป็นคุณวิเศษของจิต ที่มีอยู่ในความประพฤติสามัญประจำวันปกติของคน และเป็นอยู่ในพฤติกรรมธรรมดาๆประจำชีวิตคนปกติยืนเดินนั่งนอน อยู่ในทุกอิริยาบถ ไม่ใช่“ฉาน”ที่ได้แต่แค่ขณะคนอยู่ในภาวณั่งหลับตาเข้าภวังค์เท่านั้น

“ฉาน”โดยเฉพาะของพุทธเป็นคุณวิเศษของจิต(อุตตริมนุสสธรรม)นี้เมื่อได้ปฏิบัติตั้งสมลงเป็น**“สัมมาสมาธิ”** หรือตั้งสมลงเป็น**“จิตตั้งมั่นอย่างแน่วแน่”** ที่เรียกตามภาษาคัพทว่า**“อัปนาสมาธิ”** นั่นก็คือ ความเป็น**“ฉาน”**ขั้นสูงสุดคือ**“ฉาน ๕”**อันมีคุณสมบัติ**“อุเบกขา”**นี่เองที่**“ตั้งมั่น”**(สมาธิ)

คุณสมบัติของ**“อุเบกขาหรืออุทกขมสุข”**ตามที่กำลังอธิบายให้รู้กันนี่เป็นคุณธรรมระดับ**โลกุตระธรรม** เป็นจิตที่สามารถปฏิบัติจนเป็น**“ฉาน ๔”**อันมีคุณสมบัติจิตสะอาดปราศจากกิเลสนิวรณ์ถึงขั้น**ความเป็นกลาง-ความวางเฉย**(อุเบกขา, มัชฌิมา)แล้ว

ที่ว่า**“ความเป็นกลาง”**ก็เพราะไม่เอียงไม่โต่งหรือไม่มี**“ปลาย”**(อันตา)ทั้งสองข้างของความเป็น**“กาม”**...ของความเป็น**“อัตตา”** ไม่เอียงโต่งหรือไม่มี**“ปลาย”**(อันตา)ทั้งสองข้างของ**“สุข”**...ของ**“ทุกข์”** ยิ่งปฏิบัติตั้งสมคุณภาพ**“อุเบกขา”**ให้แข็งแรงตั้งมั่นได้สัมบูรณ์เป็น**“อัปนาสมาธิ”**(จิตตั้งมั่นแข็งแรงสูงสุด)ก็ยิ่งเป็นความยั่งยืนเที่ยงแท้ถาวรมั่นคง ไม่แปรเป็นอื่นอีก ไม่มีอะไรจะมาหักล้างได้ ไม่กลับกำเริบ

และยังตรวจสอบ“อุเบกขา”ให้ละเอียดทั้งในภาวะที่เป็น**“อากาศานัญญาตนะ”** ทั้งในภาวะที่เป็น**“วิญญาตัญญาตนะ”** ทั้งในภาวะที่เป็น**“อากิญจัญญาตนะ”** ทั้งในภาวะที่เป็น**“เนวสัญญานาสัญญาตนะ”** กระทั่งถ่วงรอบบริบูรณ์ก็เป็นอันสัมบูรณ์เป็นอันติมะชั้น**“สัญญาเวทยิตนิโรธ”**

“อุเบกขา”นั่นก็คือ**“มัชฌิมา”**...**ความเป็นกลาง**

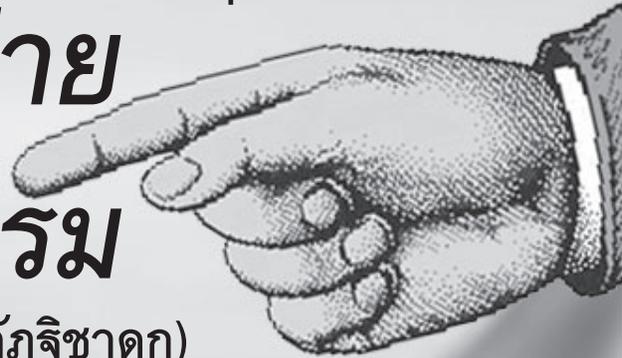
☞ [มีต่อฉบับหน้า]

อย่าฟังฝ่ายโจทก์ข้างเดียว
เหลือวฟังฝ่ายจำเลยบ้าง
แล้วตัดสินอย่างเป็นกลาง
เข้าข้างคุณธรรมความดี

ฟังสองฝ่าย ตัดสินตามธรรม

(รตลัทธิชาดก)

ที่แคว้นโกศล มีบุโรหิต (พราหมณ์ที่ปรึกษาของพระราช)
คนหนึ่งของพระเจ้าโกศล ได้เดินทางไปยังบ้านส่วยของตน
ระหว่างทางที่เป็นเส้นทางแคบเล็กนั้นได้พบกับหมู่เกวียนของ
ชาวบ้านสวนทางมา จึงทวาดไปอย่างวางอำนาจ
“พวกเจ้าจงหลบเกวียนไปเสีย”
แต่ชาวบ้านยังไม่ทันหลบเกวียนลงข้างทาง บุโรหิตก็โกรธ
เสียก่อน ยกด้ามปฏัก (ไม้ที่ฝังเหล็กแหลมที่ปลายข้างหนึ่ง) ฟาด

ลงที่แอก (ไม้ที่วางขวางบนคอวัว) ของเกวียน ชาวบ้านอย่างแรง แต่ด้ามปฏิภักสะท้อนกลับมา พาดหน้าผากตัวเองทำให้หน้าผากบวมปูดขึ้นทันที บุโรหิตจึงไม่เดินทางต่อ หวนกลับคืนสู่พระนคร แล้วไปกราบทูลพระราชราชาว่า

“ข้าพระองค์ถูกพวกนายเกวียนทำร้าย พระเจ้าข้า”

พระราชราชาจึงรับสั่งพวกตุลาการ (ผู้มีอำนาจ พิพากษาอรรถคดี) ให้วินิจฉัย พวกตุลาการ เรียกพวกนายเกวียนมาซักถามแล้ว **สรุปได้** **ความเป็นความผิดของบุโรหิตเท่านั้น**

เรื่องราวเหล่านี้ **เหล่าภิกษุ**พากันสนทนาในธรรมสภา

“ท่านทั้งหลาย ได้ยินมาว่า บุโรหิตของพระราชากล่าวหาพวกกองเกวียนว่าทำร้ายตน แต่ที่แท้จริงแล้ว กลับเป็นฝ่ายกระทำผิดเสียเอง”

พอดี**พระศาสดา**เสด็จมาแล้วตรัสถามถึงเรื่อง ที่ภิกษุสนทนาอยู่ เมื่อทรงทราบเรื่องนั้น จึงตรัสว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย มิใช่บัดนี้เท่านั้น แม้ในกาลก่อน บุโรหิตนี้ก็เคยกระทำมาแล้วเหมือนกัน” ทรงนำเรื่องนั้นมาตรัสเล่า

.....

ในอดีตกาล ณ กรุงพาราณสี มี**บุโรหิต**คนหนึ่งของ**พระเจ้าพาราณสี** เดินทางไปยังบ้านส่วยของตน

ระหว่างทาง ตรงที่ถนนคับแคบ ได้พบกับ**กองเกวียนของชาวบ้าน** บุโรหิตก็อวดอำนาจตะโกนไล่ออกไป

“พวกเจ้าจงเอาเกวียนหลีกทางไป”

ยังไม่ทันที่เกวียนจะหลบลงข้างทาง บุโรหิตก็โกรธฉุนเฉียว ด้วยความไม่พอใจจึงใช้ด้ามปฏิภักพาดเต็มแรง ที่แอกของเกวียนเล่มแรก แต่ด้ามปฏิภักกระดอนกลับพาดถูกหน้าผากตัวเอง ทำให้หน้าผากปูดโปนขึ้นทันที ด้วยความเจ็บปวด บุโรหิตจึงวกกลับ แล้วไปกราบทูลเทีกับพระราชราชา

“ข้าพระองค์ถูกพวกนายเกวียนตีจนหน้าโน

พระเจ้าข้า”

พระราชราชาจึงประทับนั่งที่โรงวินิจฉัยคดีด้วยพระองค์เอง แล้วรับสั่งให้เอาตัวพวกนายเกวียนมา โดยที่ยังไม่ได้ซักถามพวกชาวบ้าน ทรงตัดสินว่า

“**พวกเจ้าทุบตีทำร้ายบุโรหิตของเรา ทำให้บาดเจ็บหน้าผากโน ฉะนั้นพวกเจ้าต้องเสียค่าปรับคนละ ๑,๐๐๐ ทุกคน**”

สิ้นคำตรัสนั้น **อำมาตย์ผู้วินิจฉัยของพระเจ้าพาราณสี**รีบกราบทูลทักท้วงทันที

“ข้าแต่มหाराชเจ้า พระองค์ยังมีได้ซักถามเรื่องราวให้ชัดเจนเลย เพราะบางคนทำร้ายตัวเอง แล้วกลับกล่าวหาว่าคนอื่นทำร้ายก็มี โกงเขาแล้ว กลับกล่าวหาว่าคนอื่นโกงก็มี จึงไม่ควรเชื่อคำของโจทก์ฝ่ายเดียว

เพราะฉะนั้น **ผู้เป็นเชื้อชาติบัณฑิตควรฟังคำแม่ของฝ่ายจำเลย เมื่อฟังคำทั้งสองฝ่ายแล้ว จึงปฏิบัติตัดสินตามธรรม**

พึงรู้ว่า **คฤหัสถ์**ผู้บริโภคกามคุณหากเกียจคร้าน ไม่ดี **บรรพชิต**ผู้ไม่สำรวม ไม่ดี **พระเจ้าแผ่นดิน** ไม่ทรงใคร่ครวญก่อนแล้วทำไปไม่ดี **บัณฑิต**มีความโกรธเป็นเจ้าเรือน ไม่ดี

ข้าแต่พระองค์ผู้เป็นใหญ่ พระเจ้าแผ่นดินทรงใคร่ครวญก่อน แล้วจึงทำ หากไม่ทรงใคร่ครวญก่อน ก็ไม่ควรทำ **เพราะอิสริยยศ (ยศอันยิ่งใหญ่) บริวารและเกียรติคุณ ย่อมเจริญขึ้นแก่พระเจ้าแผ่นดิน ผู้ทรงใคร่ครวญก่อน แล้วจึงทำ**”

คำเตือนเหล่านี้ พระราชาทรงสดับแล้ว ก็ได้สติขึ้นทันที จึงทรงซักถามทั้งสองฝ่ายวินิจฉัยคดีใหม่ แล้วตัดสินตามธรรม โทษผิดทั้งหมดตกอยู่ที่บุโรหิตเพียงฝ่ายเดียวเท่านั้น

.....

พระศาสดาตรัสพระธรรมเทศนานี้จบ ทรงเฉลยว่า

“**บุโรหิตในครั้งนั้น ก็คือบุโรหิตในบัดนี้ ส่วนอำมาตย์ผู้เป็นบัณฑิต ได้มาเป็นเรตถาคต**” **๓**

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๖๒๖
อรรถกถาแปลเล่ม ๕๘ หน้า ๕๙๓)

● ทศพนธ์ นรทัศน์

thossaphol_no@nesac.go.th

โครงการจัดตั้งชมรมเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อความเท่าเทียมกัน (ICT for All)

คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุ

ตอนจบ

ภาพจาก ecurriculum.mv.av.th

นอกจากนี้ ยังต้องระวังเว็บไซต์ที่มีข้อแม้ให้ผู้ใช้ต้องติดตั้งซอฟต์แวร์ลงในคอมพิวเตอร์ และอย่าติดตั้งซอฟต์แวร์ใหม่จากเว็บไซต์แปลกหน้านอกจากจะมั่นใจว่าเว็บไซต์หรือเจ้าของซอฟต์แวร์นั้นน่าเชื่อถือจริง สแกนโปรแกรมที่ดาวน์โหลดทางอินเทอร์เน็ตด้วยซอฟต์แวร์ป้องกันไวรัสและสปายแวร์ (Spyware) ที่ได้รับการ Update แล้ว ที่สำคัญคือ ให้ระวังจดหมายอิเล็กทรอนิกส์หน้าตาแปลก ๆ อย่าเปิดไฟล์แนบท้าย หรือคลิกลิงค์ที่มาพร้อมกับจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ที่ไม่รู้จักหรือไม่แน่ใจ เพราะปัจจุบันจดหมายอิเล็กทรอนิกส์เป็นช่องทางสำคัญในการแพร่กระจายไวรัสคอมพิวเตอร์ประเภทต่างๆ รวมไปถึงการหลอกลวงนานาชนิด อาทิ ท่านได้รับรางวัลต่างๆ โดยรางวัลนั้นมีมูลค่าจำนวนมาก หากหลงเชื่อก็จะตกเป็นเหยื่อของการหลอกลวงและอาจเสียเงินเป็นจำนวนมากแก่มิจฉาชีพเหล่านั้น รวมทั้งไม่ควรเข้าไปยังเว็บไซต์ที่ไม่เหมาะสม เช่น เว็บไซต์ลามก เพราะเป็นแหล่งแพร่กระจายไวรัสคอมพิวเตอร์ที่สำคัญเช่นเดียวกัน

๓) ในการใช้งานเว็บไซต์ หรือซอฟต์แวร์ที่ทำงานผ่านอินเทอร์เน็ต ไม่ควรกรอกข้อมูลบัตรเครดิต (เดบิตขาด) บัญชีเงินฝากธนาคาร หรือให้หมายเลขโทรศัพท์แก่คนแปลกหน้า เพราะผู้สูงอายุอาจตกเป็นเหยื่อของการหลอกลวงอาจต้องสูญเสียทรัพย์สิน หรือเสียชีวิตได้ หากคนๆ นั้น เป็นมิจฉาชีพ เช่น การขโมยเงินในบัตรเครดิต บัญชีเงินฝาก หรือมาขโมยทรัพย์สินในบ้านของท่าน

๔) การสั่งซื้อสินค้าทางเว็บไซต์อาจทำให้ผู้สูงอายุรู้สึกว่าได้รับความสะดวกสบาย เช่น การสั่งซื้อหนังสือที่ต้องการ หรือสิ่งของเครื่องใช้ต่างๆ ทำให้ไม่ต้องเสียเวลาเดินทางไปยังร้านค้า เพราะบางคนอาจมีปัญหาด้านสุขภาพ และสามารถออร์บสินค้าที่จะจัดส่งมาทางไปรษณีย์ หรือมาส่งที่บ้าน พร้อมเก็บเงินค่าสินค้า หรือให้ออนเงินค่าสินค้าไปให้ก่อน ผู้เขียนขอแนะนำว่าการที่ผู้สูงอายุจะสั่งซื้อสินค้าใดๆ ทางเว็บไซต์นั้นควรดูว่าเว็บไซต์นั้นเป็นของหน่วยงาน บริษัทใด มีความน่าเชื่อถือหรือไม่ มีที่อยู่ หมายเลขโทรศัพท์สำหรับให้ติดต่อบนเว็บไซต์นั้นหรือไม่ ผู้สูงอายุอาจใช้วิธีการโทรศัพท์ไปสอบถามให้แน่ใจก่อนสั่งซื้อและโอนเงินไป หรือควรสอบถามลูกหลาน คนใกล้ชิดที่แน่ใจเสียก่อน ที่ขอห้ามเด็ดขาดก็คือการชำระค่าบริการผ่านบัตรเครดิต โดยกรอกข้อมูลบัตรเครดิตผ่านทางเว็บไซต์นั้น เป็นวิธีการที่ค่อนข้างอันตรายมาก เพราะระบบรักษาความปลอดภัยข้อมูลบางแห่งอาจมีช่องโหว่ให้ผู้ไม่ประสงค์ดีลักลอบนำข้อมูลในบัตรเครดิตไปใช้ในทางที่ไม่ดีได้

๕) ศึกษาพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. ๒๕๕๐ ให้เข้าใจ เพื่อไม่ให้เผลอไปกระทำความผิดโดยไม่ได้ตั้งใจ สามารถดูสาระสำคัญของพระราชบัญญัติฉบับนี้ ได้ที่เว็บไซต์กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (www.mict.go.th)

๖) เครื่องคอมพิวเตอร์ควรใช้จอประเภท LCD เพื่อถนอมสายของผู้สูงอายุ

๗) ไม่ใช้เวลากับการเล่นเกมคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตมากเกินไป เพราะจะทำให้ผู้สูงอายุขาดการออกกำลังกาย สุขภาพจะอ่อนแอลงได้ ผู้สูงอายุต้องแบ่งเวลาให้เหมาะสมในการออกกำลังกาย การใช้เวลาไปกับลูกหลานในครอบครัว การใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต และการพักผ่อนอย่างเพียงพอ

๓. บทสรุปและข้อเสนอแนะ

คงจะถึงเวลาแล้วที่สังคมจะได้หันมาให้ความสำคัญกับผู้สูงอายุ โดยใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตเป็นเครื่องมือในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้สูงอายุในสังคม ให้เป็นผู้สูงอายุที่มีคุณภาพ สามารถนำความรู้และประสบการณ์ที่มีอยู่มาใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อประเทศชาติและสังคม โดยผู้สูงอายุได้เรียนรู้ วิทยาการและความเปลี่ยนแปลงต่างๆ ของโลกในยุคปัจจุบัน อันจะทำให้ผู้สูงอายุสามารถดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างมีความสุข ตามวิสัยทัศน์ประเทศไทย^{๒๗} ที่มุ่งพัฒนาสู่ “สังคมอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกัน (Green and Happiness Society) คนไทยมีคุณธรรมนำความรู้ รู้เท่าทันโลก ครอบครัวยุบอุ่น ชุมชนเข้มแข็ง สังคมสันติสุข เศรษฐกิจมีคุณภาพ เสถียรภาพและเป็นธรรม สิ่งแวดล้อมมีคุณภาพและทรัพยากรธรรมชาติที่ยั่งยืน อยู่ภายใต้ระบบบริหารจัดการประเทศที่มีธรรมาภิบาล ดำรงไว้ซึ่งระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขและอยู่ในประชาคมโลกได้อย่างมีศักดิ์ศรี”

แต่ปัญหาสำคัญของการเข้าถึงเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตของผู้สูงอายุหลายคนก็คือ ถูกจำกัดด้วยค่าใช้จ่ายที่สูงพอสมควร แม้ว่าในปัจจุบัน ราคาของเครื่องคอมพิวเตอร์และค่าใช้จ่ายในการเชื่อมต่อเข้าสู่บริการอินเทอร์เน็ตจะลดต่ำลง แต่ผู้สูงอายุในประเทศไทยจำนวนไม่น้อยก็ยังมีฐานะยากจนอยู่ หรือมีทุนทรัพย์ไม่เพียงพอต่อการเข้าถึงเทคโนโลยีดังกล่าว ภาครัฐจึงควรจะได้มีการดำเนินโครงการโดยการจัดสรรงบประมาณที่เพียงพอในการจัดหาเครื่องคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตให้แก่ผู้สูงอายุ การฝึกอบรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตให้กับผู้สูงอายุโดยไม่คิดค่าใช้จ่าย หรือหากต้องมีค่าใช้จ่ายก็ควรเป็นค่าใช้จ่ายที่ต่ำ ตามสถานที่ซึ่งมีผู้สูงอายุไปใช้บริการ หรือรวมกลุ่มกันก็ควรจัด

๒๗ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่สิบ พ.ศ. ๒๕๕๐-๒๕๕๔, สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

ให้มีบริการอินเทอร์เน็ตฟรีสำหรับผู้สูงอายุ โดยอาจผนวกไว้เป็นส่วนหนึ่งของห้องสมุด เช่น บริเวณบ้านพักคนชรา สถานที่ออกกำลังกายของผู้สูงอายุ โรงพยาบาล สถานที่ราชการที่มีผู้สูงอายุไปติดต่อบ่อย วัด ศาลาชุมชนต่างๆ เป็นต้น โดยเฉพาะโครงการอินเทอร์เน็ตตำบลซึ่งกระจายลงไปทั่วทุกตำบลในประเทศไทย ควรที่จะส่งเสริมและเปิดโอกาสให้ผู้สูงอายุได้เข้าไปเรียนรู้และใช้งานอินเทอร์เน็ตฟรี หน่วยงานบริหารส่วนตำบลใกล้บ้านของผู้สูงอายุ หรือจุดที่ตั้งเป็นศูนย์บริการอินเทอร์เน็ตของตำบล นอกจากนี้ยังมีโครงการ ๑ วัด ๑ ศูนย์การเรียนรู้ ในวัดนาร่องบางแห่งของกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ก็ควรที่จะได้มีการส่งเสริมให้ผู้สูงอายุได้เข้าไปเรียนรู้และใช้ประโยชน์จากคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตด้วยเช่นเดียวกัน นอกจากนี้จะมุ่งเน้นกลุ่มเด็กและเยาวชนแล้ว ควรที่จะให้เกิดการเรียนรู้ร่วมกันระหว่างเด็กกับผู้สูงอายุ โดยอาจให้เด็กและเยาวชนช่วยให้คำแนะนำในการใช้งานคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตแก่ผู้สูงอายุ อันจะทำให้เกิดความรัก ความอบอุ่น ผู้สูงอายุมีความสุขในการเรียนรู้ ก่อเกิดมีจิตใจที่สดชื่นแจ่มใส ส่วนภาคสถาบันการศึกษาในชุมชน ก็ควรมีการจัดบริการฝึกอบรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตแก่ผู้สูงอายุ โดยไม่คิดค่าใช้จ่ายด้วยเช่นกัน

ด้านผู้จัดทำเว็บไซต์หรือซอฟต์แวร์คอมพิวเตอร์ ควรคำนึงถึงการออกแบบเว็บไซต์และซอฟต์แวร์คอมพิวเตอร์ ที่ผู้สูงอายุสามารถใช้งานได้ง่าย อาทิ ไม่จำกัดขนาดของตัวอักษรที่แสดงผลทางเว็บเพจให้มีขนาดเล็กและตัวอักษรนั้นไม่สามารถขยายได้ตามความต้องการโดยผู้ใช้ ทำให้ผู้สูงอายุไม่สามารถอ่านข้อความเหล่านั้นได้ หรืออ่านได้ก็ด้วยความยากลำบาก รวมทั้ง เว็บไซต์และซอฟต์แวร์ก็ไม่ควรมีความซับซ้อนมากเกินไป ควรมีรูปแบบที่เรียบง่าย ดูสบายตา ไม่จำเป็นต้องมีข้อความ รูปภาพเคลื่อนไหวหรืออะพริบเป็นจำนวนมาก จนทำให้ผู้สูงอายุล้าชตา หรือรำคาญ ผู้จัดทำเว็บไซต์หรือซอฟต์แวร์ควรยึดมาตรฐานของ W3C - The World Wide Web Consortium (www.w3.org) ในการออกแบบเว็บไซต์และซอฟต์แวร์ โดยคำนึงการเข้าใช้งานได้ของผู้ใช้ทุกกลุ่ม (Accessibility for All) อันจะสอดคล้องกับปฏิญญาผู้สูงอายุไทย (Declaration on Thailand's Older Persons) ข้อ ๓ ที่ว่า “ผู้สูงอายุควรได้รับโอกาสในการศึกษา เรียนรู้ และพัฒนาศักยภาพของตนเองอย่างต่อเนื่อง เข้าถึงข้อมูลข่าวสารและบริการทางสังคมอันเป็นประโยชน์ในการดำรงชีวิต เข้าถึงความเปลี่ยนแปลงของสังคมรอบด้าน เพื่อสามารถปรับบทบาทของตนเองให้สมวัย”^{๒๔}

แม้โลกของผู้สูงอายุจะแคบลง เนื่องจากลูกหลานต้องห่างเหินไป อย่างน้อยก็ในช่วงวันทำงานปกติ ผู้สูงอายุต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยวที่บ้าน คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตจึงเป็นอีกทางเลือกหนึ่งที่ช่วยยกระดับคุณภาพชีวิตของผู้สูงอายุ ช่วยเปิดโลกทัศน์และได้รู้จักเพื่อนใหม่ในสังคมออนไลน์เพิ่มมากขึ้น ทำให้เกิดความอบอุ่นทางด้านจิตใจและเห็นคุณค่าในตนเองมากขึ้น ดังนั้น เพื่อส่งเสริมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตในการพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุ หากผู้สูงอายุท่านใดมีความสนใจจะฝึกอบรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต หากสามารถรวมกลุ่มกันได้ประมาณ ๒-๓ คน ขึ้นไปและมีเครื่องคอมพิวเตอร์พร้อมสถานที่ในการอบรม ถ้าผู้เขียนมีเวลาว่างก็ยินดีไปเป็นวิทยากรให้โดยไม่คิดค่าใช้จ่าย หรือหากผู้สูงอายุท่านใดมีปัญหาเกี่ยวกับการใช้งานคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต ก็สามารถสอบถามยังผู้เขียนได้โดยทางจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ที่ thossaphol_no@nesac.go.th หรือทางโทรศัพท์ ๐๘-๑๒๖๑-๐๗๒๖ เพื่อร่วมกันสร้างสังคมและยกระดับคุณภาพชีวิตของผู้สูงอายุที่ดีกว่าในวันพรุ่งนี้

๒๔

๒๔ ปฏิญญาผู้สูงอายุไทย, <http://www.agingthai.org/?p=content&id=52> ค้นคืนเมื่อวันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๕๐.

เอกสารอ้างอิง

ฉัตรชัย พงศ์ประยูร, ศาสตราจารย์, ราชบัณฑิต. เอกสารประกอบการสัมมนาวิชาการราชบัณฑิตยสถาน เรื่อง “ผลกระทบของโลกาภิวัตน์ที่มีต่อสังคมไทย.” วันที่ ๒๙-๓๐ สิงหาคม ๒๕๕๐ เวลา ๐๘.๐๐-๑๖.๓๐ น. ณ ห้องประชุมสโมสรทหารบก ถนนวิภาวดีรังสิต กรุงเทพฯ.

คณะกรรมการจัดงานวันสื่อสารแห่งชาติ.พระราชอัจฉริยภาพด้านคอมพิวเตอร์ในหนังสือเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ๗๒ พรรษา มหาราชชา. กรุงเทพฯ : คณะกรรมการจัดงานวันสื่อสารแห่งชาติ, ๒๕๔๒.

ปฏิญญาผู้สูงอายุไทย, <http://www.agingthai.org/?p=content&id=52> ค้นคืนเมื่อวันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๕๐.

พลเดช ปิ่นประทีป, นายแพทย์, http://www.m-society.go.th/news_detail.php?newsid=1463&groupid=001 ค้นคืนเมื่อวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๐.

ผู้จัดการออนไลน์, บทความ “สำรวจพบผู้สูงอายุส่วนใหญ่พลาดบริการสำคัญเพราะเงินเน็ต”. ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๔๙ อ้างถึงใน <http://www.bcoms.net/article/detail.asp?id=269> ค้นคืนเมื่อวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๐.

คณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, สำนักงาน. แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่สิบ พ.ศ. ๒๕๕๐-๒๕๕๔. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, ๒๕๔๙.

คอลัมน์สรรทามาเล่า โดย raikom@hotmail.com. คุณยายชาวสเปนวัย ๙๕ เปิด'บล็อก'สื่อสารกับเด็กรุ่นใหม่. หนังสือพิมพ์มติชน วันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ปีที่ ๓๐ ฉบับที่ ๑๐๘๗๖ ใน http://www.matichon.co.th/news_detail.php?id=10219&catid=14 ค้นคืนเมื่อวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๐.

ศรีศักดิ์ จามรมาน, ศาสตราจารย์. ผลกระทบของอินเทอร์เน็ตต่อสังคมไทย. กรุงเทพฯ : เครือข่ายสหวิทยาการแห่งราชบัณฑิตยสถาน, ๒๕๕๐. หน้า ๒.

..... เอกสารประกอบการบรรยาย เรื่อง “พระอัจฉริยภาพด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ” จัดโดย โรงเรียนเทพศิรินทร์ ณ ห้องประชุม ชั้น ๘ อาคารเทิดพระเกียรติ โรงเรียนเทพศิรินทร์ วันจันทร์ที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๔๙. หน้า ๙.

ศูนย์วิจัยกลไกไทย. บริการอินเทอร์เน็ตในประเทศไทย : แนวโน้มในปี ๒๕๔๙-๒๕๕๑.

สถิติแห่งชาติ,สำนักงาน. http://service.nso.go.th/nso/g_indicator/IctIndicators.pdf ค้นคืนเมื่อวันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๕๐.

หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ ฉบับประจำวันวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๔๙ อ้างถึงใน http://www.thaicleannet.com/modules.php?name=tcn_stories_view&sid=10358 ค้นคืนเมื่อวันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๕๐

หนังสือพิมพ์มติชนรายวัน ฉบับประจำวันวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๔๙ อ้างอิงจาก <http://www.bloggang.comviewblog.php?id=century&date=08-12-2006&group=1&gblog=11> ค้นคืนเมื่อวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๐.

ITU. Thailand Internet usage, broadband and telecommunications reports, อ้างถึงใน <http://www.internetworldstats.com/asia/th.htm> ค้นคืนเมื่อวันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๕๐.

<http://irrigation.rid.go.th/rid15/ppn/Datebook/Datebook2549/King%20Birthday%202006.htm> ค้นคืนเมื่อวันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๕๐

<http://th.wikipedia.org/wiki/พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว>, ค้นคืนเมื่อวันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๕๐.

<http://th.wikipedia.org/wiki/Wikipedia> ค้นคืนเมื่อวันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๕๐.

http://www.dopa.go.th/stat/y_stat49.html ค้นคืนเมื่อวันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๕๐.

<http://www.happyoppy.com> ค้นคืนเมื่อวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๐.

<http://www.happyoppy.com/index.php?lay=show&ac=article&Id=450425&Ntype=2> ค้นคืนเมื่อวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๐.

<http://www.happyoppy.com/index.php?lay=show&ac=article&Id=450439> ค้นคืนเมื่อวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๐.

http://www.redcross.or.th/pr/pr_news.php4?db=3&naid=1009 ค้นคืนเมื่อวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๐.

<http://www.wikinomics.com> ค้นคืนเมื่อวันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๕๐.

ความแตกต่าง และความเหมือน ของวลีที่ว่า “อย่าก็ดขวางการจราจร” กับ “พ่อ แม่ ไม่มีเวลานะลูก”

ไม่มีอะไรในโลกที่ “ได้” ด้านเดียว
มี “ได้” ก็ต้องมี “เสีย”
ถ้าจะขยันเรียน เพื่อเป็นคนเรียนเก่ง
เราก็ต้อง “สูญเสีย” ชีวิตสนุกสนานบางขณะ
การเดินทางที่ไม่ก็ดขวางจราจร
มีที่ไหนในโลก?
นำเสียดาย ข้อมูลโก่งกินรัฐบาลชุดเก่า
ไม่มีโอกาสเปิดกว้าง
ประชาชน หากรู้ข้อเท็จจริง
เขา-คนนั้น อาจจะไปยืนขวางทาง
ที่สี่แยกทำให้รถติดเป็นคนแรก เชื่อหรือไม่?

ตั้ง ชื่อเรื่องยาวเป็นพิเศษ เลียนแบบ
วิทยานิพนธ์ ปริญญาเอกของท่าน
รัฐมนตรีเฉลิม อยู่บำรุง
วงการพนัน ท้ารบ ๑ ต่อ ๑๐๐ วิทยานิพนธ์
ทำเองหรือจ้างทำ?

แต่ลัทธิการียะดูดวงจ๊วย ท่านกล่าวไว้ คนเรา ถ้ามูเพื่อแผ่นกระดาษ มักจะไม่ค่อยทำเอง เนื่องจากไม่สนใจคุณภาพ

แค่ครูทำผลงานวิชาการ ทั้งครูสอนทั้งครูบริหาร เพื่อนครูยังต้องวิ่งป่วนทำให้นักเรียนก็ยิ้มมีความสุข ไม่ต้องเรียนหนังสือ

เมื่อใด ศาสนากลายเป็นพาณิชย์โลกก็เริ่มฉิบหาย

เมื่อใดการศึกษากลายเป็นธุรกิจ มนุษย์ก็เริ่มฉิบหายเช่นกัน

เลวร้ายทั้งคู่ !

แต่น้ำมันขึ้นราคาวันต่อวัน ประชาชนก็เริ่มแห้งตาย

ทุนสามานย์ เป็นอย่างนี้ พี่น้องทั้งหลาย กองทัพประชาชนพันธมิตร ปักหลักสะพานม้ฆวานฯ หลายอาทิตย์

“ตาอยู่” นั่งเลียน้ำลาย

แต่ “คนหลังเขา” “กบในกะลา” ตะโกนขอร้องทำอะอะไรทำให้เกิดดีแล้ว แต่ขออย่ากิดขวางการจราจร !

ฟังดูเท่มีสาระ แต่ก็แค่ผลผลิตของอวิชชา !

คือความไม่รู้

จึงยังไม่เห็นความสำคัญ

กบในกะลา ก็เหมือนพ่อ (แม่) บางคนทีวุ่นวายแต่เรื่องทำมาหากิน แล้วนึกว่าทำหน้าที่ได้สมบูรณ์

“พ่อ...ผมมีเรื่องปรึกษา”

“ไว้ก่อนๆ พ่อต้องรีบ พ่อมีนัด”

“แม่...ผมมีเรื่องคุย”

“เดี๋ยวๆ แม่จะรีบไป” จุบแก้มลูก๑พอดแล้วรีบออกจากบ้าน

เมื่อลูกติดยา ลูกเสเพลเสียคนพ่อแม่ก็ต่างพุ่มพวย ภูมิใจได้คิดก็สายเสียแล้ว

เมื่อไม่เห็นความสำคัญ จึงไม่ให้เวลาก็ด้วยเหตุนี้

แท้จริงแล้วไม่มีใครไม่มีเวลา แต่อยู่ที่เรา

จะตัดเวลาชีวิตให้กับสิ่งนั่งหรือไม

๑ วันมี ๒๔ ชั่วโมงเท่ากัน แบ่งเวลาให้แก่กิจกรรมต่างๆ มากน้อยแค่ไหน

นักเศรษฐศาสตร์มีชื่อ ท่านบอกว่า ไม่มีอะไรในโลกที่ “ได้” ด้านเดียว

มี “ได้” ก็ต้องมี “เสีย”

ถ้าจะขยันเรียน เพื่อเป็นคนเรียนเก่ง เราก็ต้อง “สูญเสีย” ชีวิตสนุกสนานในบางขณะ

จะเป็นพ่อบ้านที่ดี เราก็ต้อง สูญเสียความสุขส่วนตัวและชีวิตอิสระส่วนตัว

การเดินทางที่ไม่กิดขวางจราจรมีที่ไหนในโลก?

ได้อย่างก็ต้องเสียอย่าง

ยุครัฐบาลทักษิณ พยายามเก็บสื่อเข้าคอกแม่กรงเล็บเขมือบทุกสื่อ ด้วยถือเป็น “พลังอำนาจ”

บริษัท แกรมมี่ ก็คิดได้ กะจะเอามติชนมาเป็นบริวาร ก็เกือบสำเร็จ

ปฏิบัติการยึดสื่อ ไม้โทษใคร เพราะคนที่แสวงหา “อำนาจ” กับคนที่ทำธุรกิจ “กำไร” ทั้ง ๒ ค่าย ต่างมีใจให้เธอ

ยุครัฐบาลสมัคร ปิดกั้นสื่อได้เรียบร้อย เช่นเดียวกัน

ข้อมูลข่าวสารการโกงกินของรัฐบาลยุคเก่า มีมากมายมหาศาล

กลับเงียบสนิท

ไม่มีใครรู้ ไม่มีใครเห็น

น่าเสียดาย ข้อมูลโกงกินรัฐบาลชุดเก่าที่ยังไม่มีโอกาสเปิดกว้าง

ประชาชน หากรู้ข้อเท็จจริง

เขา-คนนั้น อาจจะไปยืนขวางทางที่สี่แยกทำให้รถติดเป็นคนแรก เชื่อหรือไม่? ☹

ท่ามกลางมรสุมพายุฝนกระหน่ำวันยังค่ำคืนยังรุ่งติดต่อกัน
 กลุ่มชุมนุมฯ ก็สามารถยืนหยัดทนสู้ธรรมชาติแดดน้ำลมฝน
 กลางถนนราชดำเนินต่อเนื่อง
 จนเคลื่อนขบวนมาประชิดทำเนียบรัฐบาล

● ดังนั้น วิมุตตินันตะ

ภาพ www.danai-c.com

เมื่ออหิงสาประชาชนปฏิวัติกลางถนน.. ประชาธิปไตยมีผลปาฏิหาริย์

การเมืองของพลเมืองเต็มขั้น

ไม่น่าเชื่อก็ต้องเชื่อ เมื่อมีข้ออ้างเกิดว่า
 ประชาชนตื่นตัวรู้ทันการเมืองดีขึ้นมาตามลำดับ
 ในขณะที่นักการเมืองกลับชั่วช้าสามัญเหลือทน
 หนักขึ้นทุกวันนับจากปี ๒๕๓๕ เป็นต้นมา จริง
 ไม่จริงแค่ไหน คงเห็นกันโทนโท...

มันเป็นไปถึงขนาดนี้ได้อย่างไร อันนี้ต้องโทษ
 การศึกษา เช่นรัฐบาลไม่เป็นธุระสำคัญ ให้เรียนรู้
 ประชาธิปไตยตั้งแต่เด็กจนโต มูลนิธิธรรมาคม
 องค์การการกุศลต่างๆ เคยถูกกีดกันห้ามข้องแวะ
 กับการเมือง การเมืองเลยผูกขาดเล่นกันได้
 เฉพาะพรรคนักการเมืองน้ำเน่ามากกว่า

แม้กระทั่งศาสนาก็เข้าใจผิด คิดว่าอย่าไปยุ่งกับคดีโลก นักรรณะก็อยู่ในวัดป่าเขาถ้าจำศีลภาวนาไป คนตีๆ ขึ้นไปเล่นการเมืองเรื่องวุ่นวายมันจะเหนื่อยเสียเปล่า **เมื่อการเมืองขาดสำนึกดีมีคุณธรรมกำกับกรอบหลัก มันจึงเต็มไปด้วยเล่ห์ลึงค์กระทั่งแรด มหาโจรปล้นชาติชาย แผ่นดินชุมนุมสมุทรวัดกลายเป็น คมช. คนมันชั่วหรืออันทพาลครองเมือง** ดังที่พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยจากทั่วประเทศ กำลังตั้งท่าล้อมทำเนียบยึดอำนาจคืนจากรัฐบาลโจรให้ได้ในเร็ววันโดยสันติวิธีเสียเวลานี้

มันน่าเศร้าที่นักการเมืองครองอำนาจ ล้วนหน้าด้านไร้ยางอายสิ้นดี แม้จะโดนคนด่าสาปแช่งประจานลากไล่ฉาวโฉ่ยังไง ก็ยังไม่สะดุ้งสะเทือนบัลลังก์

ทำให้เห็นว่า อำนาจลาภยศสรรเสริญ มันพาให้คนหลงจมปลักหน้ามืดตาบอดกอดเก้าอี้สุดชีวิต มันส่งางามและคุ้มค่าอะไรนักหรือ กับการอยู่เป็นรัฐมนตรีนายกฯ ท่ามกลางเสียงโห่ไล่ตะเพิดยิ่งกว่าหมาขี้เรื้อน จากคนเกลียดหมิ่นขี้หน้านับล้านทั่วบ้านเมือง กระทั่งใครๆ เอ่ยชื่อถึงต้องนำหน้าด้วยไอ้เหมือนพวกก๊วยเปี้ยบเลย ทั้งหมักเมถุน สุนทรราชย์ และเหลิม อยู่ทำไม..มันสุดลึงเวชปานนี้หนอ

**ข้าวยากหมากแพงไม่แก้
ดีแต่ช่วยนายโจรให้พ้นภัย**

หลังจากพลังประชาชน ที่หัวหน้าสมัครประกาศตัวเป็นนอมินีทักษิณ ขึ้นมาเป็นรัฐบาลหุ่นเชิดแม้แค่ ๓-๔ เดือน แต่มีผลงานสลับสันต์ทันทีตั้งแต่ย้ายอธิบดีตีเอสไอ อธิบดีตำรวจตวจฉินล่าสุดอธิบดีกรมสนธิสัญญา ผู้เป็นก้างขวางคอเขาพระวิหารอันจะยกให้กัมพูชาฝ่ายเดียวไปเลย การเสียชีวิตโดยในเขาพระวิหาร กำลังเป็นเรื่องคอขาดบาดตายฐานขายชาติแลกประโยชน์ แก๊สน้ำมันมหาศาลเขตทับซ้อนแถวเกาะกงให้ทักษิณ

แม้กระทั่งยกเลิกซีแอลยา ซึ่งพาให้ยาเอดส์ ยามะเร็งโคตรแพงแบบทุนนิยมสามัญ แทนที่จะมีอำนาจต่อรองเต็มๆ ร.ม.ต.สาธารณสุขเอาใจบริษัทยาต่างชาติโดยฆ่าคนไทยอย่างเลือดเย็นเห็นไหม !

มาถึงปัญหาเศรษฐกิจ ยิ่งชัดเจนใหญ่ เมื่อปล่อยให้ขึ้นราคาน้ำมันตามตลาดโลกเป็นว่าเล่น แทนที่ ปตท.จะเป็นประโยชน์ ทำน้ำมันให้ถูกกว่าตลาดดังเช่นมาเลเซียทำได้ ปตท.กลับฉวยโอกาสพันทำโรหลายแสนล้านเข้ากระเป่าพวกทักษิณรวยละ แต่คนไทยทั้งชาติเดือดร้อนทุกหัวระแหง มันใช้ได้ทีไหน จึงต้องเอาคืนเป็นสาธารณประโยชน์มหาชนให้จงได้

แถมซ้ำร้ายลู่อูขึ้นราคาน้ำตาลนอกฤดูตัดอ้อยแพงพรวดเดียว ๓๐ % อีกกิโลละ ๕.๓๕ บาท เป็นประวัติการณ์ไม่เคยปรากฏโดยไม่มีเหตุผลอะไรจะฟังขึ้นได้เลย

รวมทั้งประเด็นปั่นราคาข้าวสาร ปั่นน้ำเป็นตัวเมื่อหลอกต้มชาวนาดันราคาข้าวเปลือกแพงลมๆ แล้งๆ ชาวนาหน้าแห้งเพราะไม่มีข้าวในยุ้งแต่พ่อค้ารวยพุงกางแน่นอนก่อนใคร

ผลงานเฮงช่วยช่วยแตกแค้นที่เอ๋ยมา ก็เหลือร้ายเกินพอที่จะไล่หัวรัฐบาลตัวปลอมออกไปพ้นๆ ตั้งนานแล้ว

ยิ่งมาถึงจุดระเบิด จะล้ม รธน. ๕๐ เพื่อจัดเอา รธน. ๔๐ มารื้อไซเคิลใหม่ ทั้งที่เป็นกติกากาเกิดวิกฤตการเมือง จนต้องผ่าทางตัน ๑๙ กันยายนแล้วจะให้ซ้ารอยซ้าซากถึงไหนอีก...

แม้ว่าสุดท้าย รัฐบาลไม่กล้าดันทุรังแก้ รธน.โยนกลองเรื่องของสภา ถึงกระนั้น ปัญหาล้ม รธน. ๕๐ ซึ่งเพิ่งผ่านประชามติเกือบ ๑๕ ล้านเสียง แล้วยังไม่ทันใช้ให้รู้เรื่องเลยว่า มันไม่ตรงไหนๆ จริงๆ สภาโจรพวกมากลากไปก็ไม่ได้สัญญาว่าจะยอมแพ้ไม่แก้ รธน.อีกเลย แล้วพวก ส.ส.ลื้อลื้อจะยื่นญัตติแก้ รธน. วันร้ายคืนร้ายเมื่อไหร่ใครจะรู้

๓-๔ เดือนของรัฐบาล พปช. ใครว่ายังไม่ทัน

ทำอะไร พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย
ไปด่วนขับไล่เขาทำไม...คงจะได้คำตอบแล้วนะครับ

มัวเป็นกลาง หรือเป็นกลัว

ความจริงที่สำคัญและอาจมองข้ามกันไปไกล
คือ รัฐบาลสมัคร เป็นรัฐบาลเถื่อนเพราะเป็น
รัฐบาลหุ่นเชิด แต่ กกต.ก็ไม่ยอมสกัดตัดไฟแต่
ต้นลม ปล่อยให้พรรค พปช. เข้ามาเป็นตัวตาย
ตัวแทนของไทยรักไทย ที่ศาล รธน.ตัดสินยุบ
พรรคไปเรียบร้อย โทษฐานแรงร้าย เป็นอันตราย
ต่อประชาธิปไตย นับว่าขัดกฎหมายฝ่าฝืนเจตนาร
มณ์ของศาล รธน. ทำให้คำพิพากษาของศาล
รธน.หมดความหมาย จะใช้ได้ทีไหน

การปล่อยให้ไทยรักไทย ให้พื้นคืนชีพในร่าง
พลังประชาชนรวมทั้งการยอมให้นายสมัครเป็น
หน.พรรคหุ่นเชิด โดย กกต.อ้างว่าไม่มีกฎหมาย
เอาผิดเรื่องนอมินี ทั้งๆ ที่น่าจะถือหลักเจตนา
ตัวการตัวแทนง่ายๆ ถ้าตรงไปตรงมา นายก
หุ่นเชิดจะเกิดขึ้นและลายนวลได้อย่างไร

กกต.ยุคใหม่ ซึ่งคุยว่าโปร่งใสยุติธรรม ถึง
วันนี้ตกเป็นจำเลยว่าคดีคนดีแบบพวก พปช. เข้า
มาเป็นนักการเมืองตั้งรัฐบาลพระราชรับใช้
ทักษิณจนพันธมิตรฯ ต้องรวมพลังขับไล่อย่าง
ขนานใหญ่อยู่ขณะนี้

อย่างไรก็ตาม แม้รัฐบาลนอมินี จะแจ้งเกิด
เข้ามาโดย กกต.ปล่อยให้โอกาส เสร็จแล้ว
แทนที่จะสำนึกทำดีให้หน้าครัทธา กลับเหิมเกริม
กำเริบเลิปลานเหยียบย่ำหัวใจคน ไม่เกรงใจ
ประชาชน คนดีของสังคมมีชื่อเสียงชื่อเสียงต่อ
แผ่นดิน โดนเขี่ยออกทีละคนสองคน โดยเอาพวก
รับใช้ใจรเข้ามาเสียบแทน รัฐบาลอันธพาลนี้ จะ
มีความชอบธรรมครองอำนาจต่อไปได้ไฉนกัน

ล่าสุด ร.ม.ต.ต่างประเทศ ลูกลี้ลูกกลนแอบ
ลงนามแถลงการณ์ร่วมให้กัมพูชายื่นขึ้นทะเบียน
เขาพระวิหารเป็นมรดกโลกฝ่ายเดียว โดยไม่ยอม
เปิดเผยแผนที่แนบท้ายให้ใครรู้ก่อน

กรณีรัฐบาลอยู่ดีฯ ไปสละอธิปไตยบนเขา

พระวิหารให้เขมรเฉยเลย โดยเราไม่ได้อะไรสักนิด
มันจำเป็นตรงไหน ในเมื่อเราเคารพคำพิพากษา
ศาลโลกพร้อมกับขอสงวนสิทธิ์คัดค้านไว้ตั้งแต่
ปี ๒๕๐๕ เราจึงสามารถมีอำนาจต่อรองให้เป็น
เจ้าของมรดกโลกร่วมกัน มันก็จะวินวินทั้งคู่
แล้วทำไมแกล้งใจ ไม่รู้จักผลักดัน

การยอมเสียเขาพระวิหารครั้งที่สองโดยเจตนา
จึงมีเงื่อนไขซ่อนเร้นนัยว่าเพื่อแลกเปลี่ยนกับ
ผลประโยชน์น้ำมันเขตทับซ้อนแถวเกาะกงเกาะกูด
ให้แก่ทักษิณ

ประเด็นสุดท้ายคือ นี่ ถือเป็นเรื่องขายชาติ
คอขาดตายยิ่งใหญ่ ถ้ามองแยกส่วนลำพัง
โบราณสถานเขาวิหาร ไม่น่าเกิดคดีความใหญ่โต
จนจะเป็นจะตายเพราะดูเหมือนไม่มีผลกระทบ
ประโยชน์สุขสำคัญใกล้ตัวประชาชนอะไรนักหนา

แต่ที่ต้องถือสาเอาเรื่องหาความจริงขึ้นมา
เป็นเพราะทุจริตระดับชาติขนาดขายอธิปไตย
โบราณสถานสำคัญของชาติเพื่อแลกประโยชน์
ส่วนตัวบางคน ใครจะปล่อยให้โกงกินแผ่นดิน
เช่นนี้กันไปเรื่อยๆ โฉนดสังคมจะล่มเย็นอยู่ดี
กินดีได้หรือ...

เช่นเดียวกับกรณีสำคัญต่างๆ ตั้งแต่ล้มล้าง
รัฐธรรมนูญปี ๕๐ เพื่อฟอกคนผิดปลดปล่อย
ทักษิณให้ลายนวล หรือขบวนการล้มล้างสถาบัน
โดยถือว่าทุนนิยมสามัญดีกว่าศักดินาล้าหลัง
และการปล่อยให้ระบอบทักษิณยึดประเทศไม่มี
ศาลนานอกจากบูชาเงินเป็นสรณะ การเมือง
ผูกขาดโดยพรรคเดียวเผด็จการ ซื่อลิตธิขาย
เสียงได้ตั้งใจหมาย เหมือนเมืองไทยมีแต่ความ
โดยให้ประชาธิปไตย ๔ วินาทีมีอะไรไร้ปาว....

เมื่อไม่ยอมเห็นสังคมจมปลักบายมุข
ไม่ยอมเป็นทาสทุนนิยมสามัญให้เศรษฐกิจ
ตระกูลชินรวยล้นฟ้าบ้าเลือด และไม่ยอมให้
ประเทศไทยวิปริตตกจนรกต่อไป มันจำเป็นที่คน
เช่นพวกพันธมิตรฯ จำต้องออกมากู้ชาติ ทำ
สังคมสงครามปราบปรามโค่นล้มระบอบทักษิณ
และขับไล่รัฐบาลพระราชนอมินีเพื่อเอาประเทศไทย

ของเราคืนมาโดยเร็วให้จงได้ประตูเดียวเท่านั้น และเท่านั้น ไม่มีทางเลือกอื่นได้อีกแล้ว

ขณะนี้เมืองไทยเรามาถึงทางสองแพร่ง เพราะคนแตกแยก มีสองฝ่ายที่กำลังทำสงคราม ประชาธิปไตย ใครช่วงชิงประชาชนเป็นพวกได้มากกว่าก่อนกัน

ข้างรัฐบาล ถือดีว่ามาจากเลือกตั้ง ถูกต้องตามกฎหมาย มีสภา ส.ส. รองรับฐานะตัวแทนประชาชน

ข้างพันธมิตรฯ ถือสิทธิเจ้าของประเทศ เป็นตัวการตัวจริงเสียงจริง ไม่แคร์ว่าจะถูกมองเป็นชนส่วนน้อยเพราะยึดว่าเป็นตัวแทนอาสาจัดสรรกันมาเองด้วยจิตสาธารณะ จึงเป็นผู้แทนโดยธรรม พร้อมเชื่อมั่นเหลือเกินว่า เมื่ออดทนรอคอย ต่อสู้ไปเรื่อยๆ ไขความจริงออกมาให้หมดๆ ผู้คนจะเพิ่มมวลในไม่ช้า

สังคมสงคราม ระหว่างพวกรัฐบาลกับพันธมิตรประชาชนฯ ผู้รู้นักวิชาการไม่ควรดูเบาว่าเป็นแค่ปัญหาจุลภาคของกลุ่มชนสองพวกต่อสู้ทะเลาะกัน เหมือนนักเลงข้างถนนสองแก๊ง มันไม่ใช่เลย

ดังเช่นกลุ่มสิทธิมนุษยชนศาสตร์ ออกมาทำเก้ซี้แฉะทั้งคู่ อย่าใช้วิธีรุนแรงขณะที่คนรัฐบาลจ้างก๊วยอันธพาลไล่ขว้างปาฝ่ายพันธมิตรบาดเจ็บเลือดโชก ส่วนพันธมิตรชุมนุมโดยสงบ สันติ อหิงสาอโหสิ พิสูจน์ตัวเองมาแล้วก่อนหน้านี้ไม่รู้กี่หนก็เดือน จึงควรเตือนใครกันแน่แล้วมันจะฟังนายรี...

และที่บอกต่อว่า อย่าสร้างเงื่อนไขให้ต้องระวางไม่วัเนื่อเชื่อใจกันประมาณนั้น โถ...จะมองโลกในแง่ดีฝืนกลางแดดไปถึงไหน เป็นถึงครูบาอาจารย์ ไม่รู้เช่นเห็นชาตินักกินเมืองหรือนักการเมืองน้ำเน่ามีอาชีวะ เป็นพวกทำอับปรียัจญ์ไรใช้เงินซื้อสิทธิ์ปล้นอำนาจอธิปไตยปวงชนมาขนาดไหน แล้วจะให้สมานฉันท์ ปานข้าวกับขี้ จะสามัคคีอร่อยดีหนึ่งเดียวกระนั้นหรือ !

ยิ่งใครสอนให้ทั้งคู่ถอยคนละก้าว เสรีจล

พันธมิตรฯ กลับไปบ้านใครบ้านมัน ส่วนรัฐบาล แม้ถอยก็รุกฆาตใหม่ได้ง่าย ด้วยอำนาจเต็มมือทุกอย่าง ไม่เหมือนพันธมิตรจะระดมพลซึกเข้าซึกออกตั้งใจ มันไม่ไหว จำต้องให้เห็นดำเห็นแดงกันไปข้างหนึ่งม้วนเดียวจบ

ดังนั้น ตัวอย่างกลุ่มสีขาว ที่ไม่เข้าข้างใดเหมือนลอยตัวเหนือความขัดแย้งเยี่ยงนี้ อย่าคิดว่าวางตัวเป็นกลาง ท่านว่าเป็นความเป็นกลางมากกว่า เพราะระหว่างพรรคมารกับพวกเทพ มันต้องซึ่ขาดลงไปว่าใครผิดใครถูกกันแน่ จะได้ชมคนชั่ว ชมคนดี กรณีขัดแย้งในสังคมขณะนี้ จะได้มีข้อยุติโดยง่ายไม่คาราคาซังดังที่เป็นอยู่

ปาฐกถารีย์ประชาธิปไตย

แล้วเมื่อไหร่สังคมสงครามจะรู้แพ้ชนะกันซึกที่คำตอบคงอยู่ที่พลังเงียบจะตัดลิ้นเข้าข้างไหนเมื่อใด ถ้าข้อมูลความจริงแฉออกมาให้รู้ซึ่งทั่วถึง ผู้คนย่อมประจักษ์แจ้ง การลงเอยของเสียงข้างมากก็จะเกิดขึ้นซ้ำเร็วตามฤทธิ์แรงนั้น

อันที่จริง พันธมิตรฯ กำชัยชนะมาตามลำดับคือประชาชนรู้ความจริงมากขึ้นทุกวัน จากมหาวิทยาลัยราชดำเินน ตั้งแต่ที่ชุมนุม ณ สะพานมฆวานรังสรรค์ จนมาปักหลักข้างทำเนียบรัฐบาล แม้ในต่างจังหวัดหลายแห่งก็มีชุมนุมพร้อมกันไปด้วย

เคราะห์ดีอีกเหมือนกัน ที่รัฐบาลนอมินี มีนายปากเสียสองตัวเป็นสุนัขรับใช้ ยิ่งอยู่นานยิ่งเพิ่มคะแนนเกลียดชังตัวเอง ทักษิณก็หวังเลือกมาใช้เป็นหมาเห่าหอนชั่วคราวเท่านั้น มันจึงเป็นผลให้รัฐบาลทรราชรอวันจบเห่

ถ้ารัฐบาลหุ่นเชิดไม่ปากเสียทำสุภาพอ่อนน้อม พันธมิตรฯ ยิ่งไสหัวยากมาก ทุกอย่างจึงเป็นจริงตามธรรม

ธรรมดาสันดานบาป พวกลิวลือสมุนโจร นับวันยิ่งทำเลวร้ายกลายเป็นเรียกพลพรรคให้ พันธมิตรฯ คึกคักมากขึ้นทุกวันคืน

ปรากฏการณ์บทบาทมารกับเทพ ระหว่าง

รัฐบาลทหารราชกับพันธมิตรฯ ลังคมประจักษ์ยิ่งขึ้นเรื่อยๆ

การประชุมประท้วงขับไล่รัฐบาลเถื่อนกว่าเดือนมาแล้ว พิสูจน์ให้เห็นความจริงอันยิ่งใหญ่ไม่ใช่ย่อย นับเป็นตัวอย่างการเมืองสาธารณะที่ก้าวไกลกว่าประเทศไหน คงไม่เกินจริง

ทั้งนำภาคภูมิใจไม่น้อยเลย ประชาธิปไตยไทยยกระดับบอภีพัฒน์มาถึงจุดน่าทึ่งนี้ได้อย่างไร

คิดดูเถอะ ท่ามกลางมรสุมพายุฝนกระหน่ำวันยังค่ำคืนยังรุ่งติดต่อกันกลางฤดูฝน กลุ่มชุมนุมฯ ก็สามารถยืนหยัดทนสู้ธรรมชาติแดดน้ำลมฝนกลางถนนราชดำเนินต่อเนื่องจนเคลื่อนไหวจนมาประชิดทำเนียบรัฐบาล

แม้แต่นายสมัคร ผู้พยายามสุดเหวี่ยงหาทางสลายกลุ่มชุมนุมหลายครั้งหลายหนจนหมดท่าไม่มีปัญญาทำได้ สุดท้ายเลยวางใจโดยไม่วายหวังว่าเจอฟนตกหนักๆ คงถอยกันไปเอง จนไม่มีใครไปร่วมวงมากขึ้นให้หนักแล้ว

มาถึงวันนี้ การชุมนุมยิ่งคึกคัก ไม่จ่านอุปสรรคฟ้าฝนใดๆ ใครเห็นต้องยกนิ้วชื่นชมศรัทธายากที่จะพบเห็นในที่อื่นใด

นอกจากต้องลำบากกับธรรมชาติหน้าฝนแล้วยังเจอปัญหาถ่วงกวนจากพวกก๊วย นปก. หรือนรกวอนกรุง คอยทำร้ายพวกพันธมิตรฯ รวมทั้งผู้มาชุมนุมต่อหน้าตำรวจก็มีบ้าง ช่างสมกับฉายารัฐบาลยุคอันธพาลครองเมืองเสียจริงๆ

คนดีไม่ควรหัวหด ปล่อยให้คนชั่วกำริบเลียบสาน พันธมิตรฯ จำต้องพึ่งตัวเองจัดอาสา รปภ.คุ้มครองผู้ชุมนุมได้เรียบร้อยน่าพอใจ

ตลอดระยะการประชุมไล่รัฐบาลทหารราชบรรยากาศแทนที่จะขี้งเครียด กลับสนุกสนานราวกับเที่ยวงานมหกรรมฟิงคอนเสิร์ต เพราะมีคนดนตรีเพื่อชีวิตหลายวงมาสนับสนุนรายการสาระโดยวิทยากรรับเชิญต่างๆ ทั้งมีข้าวน้ำอาหารขนมจ่ายแจกเลี้ยงกันอ้อมอ้อม บริจาคกันมาทุกทิศทางใกล้ไกลไม่ขาดแคลน น้ำใจชาวพันธมิตรทั้งในกรุงและต่างจังหวัดหลังไหลมาไม่ขาดสาย

บริเวณชุมนุมกินอยู่หลับนอนบนพื้นถนนกลางใจเมืองหลวง เหมือนเป็นเมืองพันธมิตรฯ เล็กๆ ไม่ผิดกับเขตรัฐอิสระที่ปฏิเสธอำนาจรัฐบาลเถื่อนทหารราช

เอกลักษณ์หัวใจสำคัญของงานชุมนุมอันขาดเสียมิได้ คือสถานีเอเอสทีวีร่วมกับเอฟเอ็มทีวี (โทรทัศน์เพื่อมวลชนมนุษยชาติ) ซึ่งออกอากาศ ๒๔ ชั่วโมงผ่านดาวเทียม ถ่ายทอดสดรายการบนเวทีให้ดูกันทั่วไทยและถึงอเมริกา

ที่ออกประหลาดสุดๆ คือชาวพันธมิตรฯ นอกจากจะบริจาคข้าวของเงินทุนใช้จ่ายในงานชุมนุมโดยตรงแล้ว ยังโอบอุ้มเอเอสทีวีราวกับเป็นที่วิสาธารณะปานนั้น เอเอสทีวีเลยกลายเป็นสถานีของประชาชนเต็มๆ นี่คือผลงานการเมืองภาคประชาชนสำคัญอันหนึ่งทีเดียว

นอกจากนี้ ผลพวงการประชุมอันน่ากล่าวขวัญอย่างยิ่ง คือวัฒนธรรมของสังคมชาวพันธมิตรส่วนใหญ่เป็น ส.ว. คือสูงวัย มีอายุกลางคนเป็นผู้ใหญ่มากหน่อย เป็นหญิงมากกว่าชาย มาจากฐานะชนชั้นกลางในสังคมเมืองเป็นหลัก ทั้งจากในกรุงและเขตเทศบาลเมืองภูธร ต่างมาถิ่นหลากหลายไม่รู้จักมาก่อนเลยก็ทักทายพูดคุยแบ่งปันเหมือนพี่น้องบ้านเดียวกัน ดูอบอุ่นดีแท้

สรุปแล้ว เมื่อต่างคนต่างอยู่ไม่รู้สึกรู้ว่าแต่ละคนจะมีฤทธิ์เดชอะไร ครั้นมารวมตัวผนึกกำลังเป็นหมู่สามัคคีมีพลังกลุ่มก้อน สะท้อนอำนาจของประชาชนให้เห็นรับรู้ได้ เท่าที่กลุ่มพันธมิตรรวมหมู่สู้ต่อกับรัฐบาลมาถึงวันนี้ นับว่าเกิดผลปาฏิหาริย์มีนัยสำคัญหลากหลายมากมาย ซึ่งยังไม่เห็นที่ไหนสามารถทำได้เหมือนชาวพันธมิตรฯ นำปรบมือให้ตัวเอง มีกำลังใจขับไล่รัฐบาลเถื่อนพร้อมโค่นระบอบทักษิณเพื่อสร้างวัฒนธรรมการเมืองสาธารณะขึ้นมาใหม่

๓

ประชาธิปไตยแบบไหน?

ผ มดูพริทีวี พูดเรื่องการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยทำให้ผมเข้าใจการปกครองในระบอบประชาธิปไตยเพียงด้านเดียวหรือไม่ก็เข้าใจผิดไปเลยว่า

ประชาธิปไตย ตัดสินกันที่การเลือกตั้งเท่านั้น การชุมนุมประท้วงอย่างสงบบนท้องถนนเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย ดังที่ฝ่ายรัฐบาลขนาดระดับบักก็จะเข้าใจแบบนี้เสมอเมื่อถูกประชาชนออกมาชุมนุมประท้วง

แต่เมื่อผมและเพื่อนๆ ได้มีโอกาสดูสถานีข่าว ASTV. ก็ทำให้เข้าใจการปกครองในระบอบประชาธิปไตยมากขึ้นว่า

การเลือกตั้งเพียงอย่างเดียวเท่านั้น มิใช่เครื่องชี้วัดว่าประเทศของเราเป็นประชาธิปไตย เพราะการเลือกตั้งก็มีข้อเสีย โกงเลือกตั้งได้เราก็จะได้ตัวแทนที่มีใช้ตัวแทนประชาชนที่แท้จริง

การชุมนุมประท้วงบนท้องถนนอย่างสงบก็เป็นสิทธิของประชาชนในระบอบประชาธิปไตย ซึ่งเคยมีเจ้าหน้าที่รัฐ และประชาชนฟ้องร้องผู้ชุมนุมศาลก็ตัดสินไม่เอาผิดผู้ชุมนุมมาแล้ว หากเป็นการชุมนุมอย่างสงบและปราศจากอาวุธ โดยเฉพาะในกฎหมายรัฐธรรมนูญมาตรา ๗๐ ก็มีได้ห้ามประชาชนที่ปกป้องชาติ ศาสน์ กษัตริย์ อย่างสงบและปราศจากอาวุธว่า ห้ามปกป้องบนท้องถนน

สื่อที่ผูกติดอยู่กับระบบทุนนิยมสามัญ จะให้ข้อมูลไปตามกระแสผู้มีอำนาจบริหารบ้านเมืองได้แก่รัฐบาลผู้มีเงินจ้างเป็นต้น

จะหาสื่อที่อิสระกล้าวิพากษ์วิจารณ์ แบบตรงไปตรงมายึดถือความจริงโดยไม่มีอคตินั้นหายาก

เพราะปัจจุบันหาสื่อเช่น ASTV. ไม่ จึงทำให้ผมและเพื่อนๆ ได้ข้อมูลทั้ง ๒ ด้าน และเข้าใจระบบระบอบประชาธิปไตยมากขึ้นกว่าเดิม **ก**

กินหวาน รักษาโรคได้อย่างไร

ตอนที่ ๒

เมื่อร่างกายเสถียร เช่น ปวดหัว ตัวร้อน เป็นไข้ แสดงว่าร่างกายมีความเสื่อม ส่วนใหญ่จะไปหายาแผนปัจจุบันกินทันที เพื่อยับยั้งเฉพาะจุด เป็นการทำลายระบบต่างๆ ของร่างกาย กระบวนการสร้างพลังงานในร่างกายคือ Amino Acid Metabolism (ATP) พลังงานที่เกิดขึ้นในการนี้มีการแลกเปลี่ยนประจุไฟฟ้า (Co enzyme) ร่างกายต้องมี ATP มีไขมัน กรดนิวคลีอิกที่เปลี่ยนรูปเป็นกรดอะมิโน มีการย่อยแบ่งไปพร้อมๆ กัน **ทุกกระบวนการในร่างกายมีความสัมพันธ์กันจึงเกิดไปพร้อมๆ กัน ถ้าขาดตัวใดตัวหนึ่งจะเกิด 'การเสื่อม'**

ยิ่งเรากินยาแผนปัจจุบันมากเท่าใด ยิ่งทำให้ระบบในร่างกายถูกทำลายมากเท่านั้น และ 'ไต' ก็ถูกทำลายไปด้วย กรดอะมิโนจะถูกสร้างไม่ได้ เป็นเหตุให้เกิดความร้อนสูง มีเซลล์เม็ดเลือดตายในเลือดเยอะมาก ร่างกายไม่สามารถสร้างเซลล์ใหม่ได้ตามต้องการ

การกินยาแผนปัจจุบันแล้วมีอาการหายจากโรคต่างๆ ได้เร็วช่วงหนึ่งเท่านั้น **สุดท้ายจะเกิดอาการสะสมเซลล์เม็ดเลือดตายในกระแสเลือดมากขึ้น** การขับเซลล์เม็ดเลือดตายน้อยลง ทำให้ร่างกายเป็นซิส เนื้องอก และมะเร็งในที่สุด

เนื่องจากยาแผนปัจจุบันไปกด ควบคุม ยับยั้งกระบวนการต่างๆ ของร่างกายไว้ไม่ให้มีการส่งสัญญาณซึ่งกันและกัน ทำให้ระบบต่างๆ ภายในร่างกายเริ่มเสื่อม จนทำให้ร่างกายไม่สามารถกำจัดไขมันได้ จึงกลายเป็นซิส เนื้องอกเหลืออยู่ ยูเรียเป็นเซลล์ตาย ยูเรียจะทำให้เกิดเชื้อโรคต่างๆ ในร่างกาย

ระบบเมตาบอลิซึม คือ ระบบการสร้างพลังงาน ซึ่งจะเกิดตลอดเวลา แต่ต้อง**ไปถูกรบกวนด้วยอารมณ์ อากาศเป็นพิษ การทำงานหนักเกินไป การนอนไม่หลับ การนอนดึก** จะทำให้ขบวนการ Metabolism ทำงานผิดปกติหมด

ถ้าเรามีความเข้าใจตรงนี้ จะเห็นได้ว่าการใช้**อาหารเป็นหัวใจสำคัญ**

นั่นคือเราต้อง...

ย่อยโปรตีนเป็นพลังให้หมด

ย่อยคาร์โบไฮเดรตเป็นกลูโคสให้หมด

ย่อยไขมันให้เป็นกลีเซอรอลเป็นน้ำหล่อเลี้ยงส่วนต่างๆ ของร่างกายได้หมด

ทุกกระบวนการในร่างกายมีความสัมพันธ์กัน จึงเกิดไปพร้อมๆ กัน ถ้าขาด....

นั่นคือเราจะ**ไม่มีไตรกลีเซอรอล คอเลสเตอรอล** ไม่เป็นความดันโลหิตสูง เนื่องจาก**ยูเรียเยอะเกินไป หรือย่อยโปรตีนไม่หมด หรือสารอาหารบางตัวหลงเหลืออยู่ในเลือดมาก**

เกินไป

ฉะนั้นเราควรจะรักษาระบบ Metabolism ในกล้ามเนื้อเข้าสู่สมดุลในเร็วที่สุด โดยไม่ต้องกินยาแผนปัจจุบันได้อย่างไร

แต่ถ้าร่างกายเราถูกควบคุม ยับยั้ง โดยยาแผนปัจจุบันแล้วเราจะเกิดอาการเจ็บป่วยต่อเนื่องโดยไม่ทราบสาเหตุ และหมอก็หาไม่พบ เมื่อเกิดคอเลสเตอรอลสูง หมอก็จะให้ยาละลายไขมัน กระบวนการละลายไขมันที่ถูกต้อง ไม่ใช่ละลายโดยการกินยาเคมี แต่**ในร่างกายจะละลายไขมันได้ต่อเมื่อมี Enzyme Acetyl Co A ต้องมีน้ำตาลเพียงพอ ต้องมีแป้ง มีจุลินทรีย์ที่ดีเพียงพอในท้องของเรา**

ถ้าเราเรอออกมามีกลิ่นเหมือนไวน์ แสดงว่าอาหารถูกย่อยหมด แต่ถ้าเรอออกมามีกลิ่นเป็นกรด แสดงว่าอาหารย่อยไม่หมด ถ้าเรอมีกลิ่นเหมือนไวน์แสดงว่ามันเกิดวิตามิน E เกิดคาร์โบไฮเดรต ไขมัน เกลือแร่ ในช่องท้องที่กำลังดำเนินการอยู่

นั่นคือถ้าเรากินอาหารอิมจะมีทั้งกระบวนการย่อยและกระบวนการดูดซึม แก๊สบางส่วนก็จะเรอออกมาด้วย

เบต้าแคโรทีนจะเป็นตัวที่ทำให้เราร้อน ถ้าถูกย่อยไม่หมด และทำให้ท้องผูกได้ **เบต้าแคโรทีน**เป็นตัวกระตุ้นให้เกิดการสร้างโปรตีน กระบวนการสร้างโปรตีนต้องใช้ ATP มากในการเปลี่ยนรูปให้เป็นกรดอะมิโน

เมื่อเราต้องสูญเสีย ATP แต่เราไม่มี ร่างกายจึงต้องไปดึงแคลเซียม (Ca) มาจากกระดูก น้ำหล่อเลี้ยงไขสมองออกมาใช้ ทำให้กระดูกผุและสมองฝ่อ ผิวหนังแห้งได้ง่าย

วิธีแก้ไขไม่ใช่ไปหากินแคลเซียม (Ca) ในรูปของวิตามิน แต่ต้องกลับมาดูถึง**สารอาหารที่จำเป็นต้องใช้ในแต่ละวัน โดยที่มีสัดส่วนของการแลกเปลี่ยนไอออนในเลือดให้ได้สูงสุดของการนำแคลเซียม (Ca) ไปสร้างเซลล์กระดูกและต้องระวังเรื่องของความเครียด การไม่นอนดึก**

นอนไม่หลับอีกด้วย

ถ้าเราสามารถซ่อมเซลล์ให้แข็งแรง สามารถกำจัดของเสียได้เต็มที่ จะทำให้ร่างกายเสื่อมช้าลง

คนที่นอนดึก เครียด นอนไม่หลับ ตื่นกลางดึก จะทำให้สัญญาณการหลั่งน้ำดีและน้ำย่อยไม่พอเพียง จึงทำให้ปวดท้อง มีลม ท้องอืด จุกเสียด ปัสสาวะร้อน และตามมาด้วยโรคไต

คนที่มีอาการรุนแรงในเรื่องของ 'เซลล์มะเร็ง' เนื้องอก ไทรอยด์ ลำไส้ใหญ่บวม ไต หรือมี อาการป่วยรุนแรงต่างๆ ซึ่งมีการวินิจฉัยจากทางหมอแผนตะวันตกว่า อยู่ในขั้นอันตราย ไม่ควรดื่มกาแฟที่เข้มข้นเด็ดขาด ต้องเพิ่มน้ำอีกเท่าตัวในสูตรน้ำผักปั่น หรือน้ำหญ้าปั่น

เพราะถ้าในสารอาหารที่กินนั้น จะทำให้อาการของเซลล์ทางออกมาเร็วเกินไป มีน้ำไม่พอในการปองและขับเซลล์ทางเหล่านี้ทิ้ง จะทำให้อุณหภูมิในร่างกายและข้อต่อ

กระบวนการดื่มน้ำผักปั่น หรือน้ำหญ้าปั่น เข้าไปเพื่อฟื้นฟูร่างกายต้องใช้ น้ำจำนวนหนึ่งไปฟื้นฟูเซลล์ และล้างเซลล์ตายทิ้งอีกส่วนหนึ่ง

ดังนั้น ถ้าดื่มน้ำผักปั่น หรือน้ำหญ้าปั่นเข้มข้นเกินไป จะได้แต่กระบวนการดูดซึม ส่วนกระบวนการชะล้างของเสีย นั้น มีน้ำไม่พอ จึงจะทำให้เกิดอาการร้อนในได้

คนที่ป่วยมาก ร่างกายอ่อนแอมาก ควรให้น้ำผักหรือน้ำหญ้าอย่างเจือจาง แต่ให้อย่างต่อเนื่อง จะทำให้ร่างกายขับเซลล์ตายออกมาทีละชั้นอย่างเป็นระบบระเบียบบนุ่มนวล กระบวนการแบบนี้เป็นการฟื้นฟูแบบแม่บ้าน คือค่อยๆ ทำความสะอาดทีละอย่าง ทีละน้อย จนบ้านสะอาดเป็นระเบียบเรียบร้อย คือ ร่างกายจะดีขึ้นทีละน้อยอย่างต่อเนื่อง โดยไม่ให้มีผลข้างเคียงมาปน ร่างกายจะดีขึ้นถึงขั้นรู้สึกสดชื่นสบาย อย่างนี้คนป่วยก็จะไม่ตกใจ

แล้วตามด้วยสารอาหารที่เป็นต่างก่อนค่อยๆ ให้เป็นต่างตลอด เนื่องจากไม่แน่ใจว่าในระบบทางเดินอาหารมีแผลหรือไม่ แต่ทันทีที่มี

อาการเป็นไข้ให้มั่นใจได้เลยว่ามีบาดแผลอยู่ภายในแน่นอน

เมื่อร่างกายภายในไม่สมดุล มีบาดแผลจะทำอย่างไร?

๑.นอนหัวค่ำไม่เกิน ๓ ทุ่ม

๒.งดเนื้อสัตว์ทุกชนิด

๓.คุมอาหาร กินอาหารซูปผัก นมธัญพืช น้ำปั่นหญ้า น้ำปั่นผัก น้ำมินท์

๔.งด ถั่ว งา เม็ดมะม่วงหิมพานต์ ซุปไก่ รังนก

๕.ให้ผักเจือจาง (เพิ่มน้ำขึ้นอีกเท่าตัว)

๖.ห้ามโกรธ

-การให้น้ำผักปั่นอย่างเจือจาง-

ขึ้นอยู่กับคนไข้ ต้องดูว่า แก้วที่ ๑ เป็นอย่างไร ต้องตามดูอาการตลอด บางคนพอให้แก้วที่ ๑ แล้วอาการไข้ลดก็จริง เขาจะหิว เพราะร่างกายต้องสร้างเม็ดเลือดขาวมาจัดการกับเซลล์ตามรอบๆ บาดแผล จึงต้องใช้พลังงานสูง แต่เราไม่รู้ว่าร่างกายต้องการสารอาหารเพิ่ม เพราะเพิ่งจะไปลักครู่เอง เราคิดว่าจะทิ้งช่วงสักหน่อย จึงทำให้คนไข้ท้องอืด เพราะหิว เลือดเป็นกรด

ทำอย่างไรจึงจะรู้ว่าคนป่วยหิวหรือไม่ ดูที่ลิ้นให้เขาแลบลิ้นออกมาถ้ามีฝ้าขาวอยู่เหมือนกับร้อน แสดงว่าเขาหิว ควรให้น้ำผักต่อเนื่องไปเรื่อยๆ จนกว่าลิ้นของเขาจะมีสีชมพูให้จับไปเรื่อยๆ ขณะป่วย ร่างกายต้องการสารอาหารตลอดเวลา เพื่อที่จะเอาไปซ่อมแซมส่วนที่สึกหรอ ร่างกายเอาสารอาหารไปสร้างเม็ดเลือดแดง เม็ดเลือดขาว เมื่อเม็ดเลือดขาวกินเชื้อโรค แล้วตัวมันเองก็ต้องตาย เมื่อเม็ดเลือดขาวตายจะมีการย่อยสลายเซลล์ที่ตายทิ้ง ทำให้ร่างกายต้องการน้ำ ต้องการอาหารเพิ่ม ดังนั้นลิ้นจึงเป็นฝ้าขาวจางๆ ควรให้สารอาหาร น้ำผักหรือน้ำหญ้าปั่นแบบเจือจางไปเรื่อยๆ ให้ไปจนกว่าไข้จะลดลง จนถึงไม่มีไข้เลย นั่นคือบาดแผลภายในได้รับการบำบัดเสร็จเรียบร้อยแล้ว

แต่ห้ามถูกรบกวนโดยสารอาหารที่เป็นกรด

ฐึ ฐึ ฐึ (กลบทรอบจักรวาล)

ขอช่วยกัน ผันชีวิต คิดร้องขอ
ให้เกิดก่อ ความรุ่มเย็น เป็นสุขให้
ในความดี ที่ควรทำ ย้ำจิตใน
จงอย่าใฝ่ ชั่วชัง ดั่งใจจง

ปากของคน มากมาย มีหลายปาก
ส่งชั่วดี มีมาก เหลือจะส่ง
ธงปักไว้ อย่าให้เงิน จนเกินธง
คนควรปลง บางอย่าง ในทางคน

พูดปากเปราะ เราะราย อย่าได้พูด
ผลถากขูด พูดไป ไม่ได้ผล
ตนาหาเรื่อง อย่าได้เคือง เป็นเพราะตน
ภัยจะพัน เพราะเตือนตน ให้พันภัย

สอนตัวเอง ไม่ได้ ใครจะสอน
ใฝ่ปากบอน อย่าคิด ที่จะใฝ่
ใครเป่าหู ตรองดู ก่อนเชื่อใคร
ทำดีไว้ มากทางดี ที่จะทำ

โลกนี้มี ขวาช้าย ได้ทั่วโลก
ย้ายโยก ผิดแผ้ว แล้วแต่ย้าย
กรรมที่ก่อ ติดต่อ ตามรอยกรรม
ควรจะนำ ชีวิต่าง ทางที่ควร

หนืออย่างอื่น หมิ่นข้อ พอจะหนี
กระสวนดี หนีจิต ผิดกระสวน
กวนอะไร ไม่ท้อ ต่อให้กวน
ชีวิตป่วน อย่าหนี ลู่วชีวิต

● ปรีดี อุทรัพย์

๓-๕ วัน ต้องให้น้ำผักหรือน้ำหญ้าปั่นที่มีฤทธิ์
เป็นต่างไปก่อน

เมื่อสีที่ล้นเริ่มเปลี่ยนเป็นสีชมพูและมีสีม่วงตรง
กลาง จึงจะให้ผักหรือน้ำหญ้าแบบปกติได้ ส่วน
ซูปผักใบเขียวที่มีความเป็นด่าง สามารถให้สลับ
กับน้ำผักไปเรื่อยๆ กรณีที่ไม่มีใช้ แต่ถ้าล้นมีฝ้าขาว
แสดงว่าจะมีไข้แน่นอนใน ๒-๓ วัน ก็ให้น้ำผักเลย
ป้องกันไว้ก่อน

เมื่อร่างกายได้สารอาหารจากน้ำผักหรือน้ำ
หญ่าปั่น ก็จะไป **ฟื้นฟูบำรุงตับ ทำให้ตับขับน้ำดี
ออกมาได้มากขึ้น** มีสารอาหารไปหล่อเลี้ยงปลาย
ประสาทได้มากขึ้น จึงทำให้ร่างกายรู้สึกเจ็บไปหมด

อาการเจ็บนี้ไม่ใช่เจ็บแบบเสื่อม แต่เป็น **เจ็บ
แบบฟื้นฟู** เพราะเม็ดเลือดขาวมีไม่พอที่จะไป
จัดการกับเซลล์ตาย ร่างกายก็จะส่งสัญญาณมา
ที่ต่อมใต้สมอง เพื่อขอสารอาหารมาสร้าง
พลังงานเพิ่มสำหรับนำไปสร้างเม็ดโลหิตขาวเพิ่ม
จะได้กินเซลล์ตายให้หมด เมื่อมีอาการเช่นนี้ต้อง
ให้อาหารแก่ร่างกาย เช่น น้ำผักปั่น น้ำบวช
น้ำผึ้งผสมมะนาว น้ำปั่นหญ่า น้ำเสาวรล น้ำ
มะพร้าวลอยดอกมะลิ ฯลฯ ซึ่งเป็นสารอาหารที่มี
ค่า pH ๔-๖

แต่ถ้าเราไปกินยาแก้ปวด จะเป็นการไปหยุด
ยั้ง ควบคุม กระบวนการส่งสัญญาณของร่างกาย
อาการปวดเจ็บจะหายไปสักพัก แต่จะกลับปวด
เจ็บมากขึ้นเรื่อยๆ ยิ่งกินยาเพิ่มเป็นเวลานานปี ก็
จะยิ่งทำให้ **ตับและไตอ่อนแอ จนถึงเสื่อมได้**

ส่วนคนที่ มีหน้าสาก ผิวสากเพิ่มขึ้น แสดงว่า
เซลล์ตายในร่างกายมีเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เป็นชั้นหนาขึ้น
ถ้าเราเติมน้ำปั่นหญ่า น้ำปั่นผัก เข้าไปบ่อยๆ จะ
ทำให้เซลล์ตายลอยขึ้นที่ผิว แล้วจะค่อยๆ หลุดไป
เพราะร่างกายสามารถสร้างเซลล์ใหม่ได้ตลอด
เวลา

โดยจะทำให้หลอดเลือดตีบ ส่งสารอาหารไป
เลี้ยงเซลล์สมองได้น้อย แต่ก็ยังดื่มน้ำหล่อเลี้ยง
สมองออกมาใช้ได้อีกด้วย

๒ อ่านต่อฉบับหน้า

ประสบการณ์ได้ร่วมสัมผัสมาลิกขา
นักเรียนผ้าถุงไทย

● ฟ้าสาาง

มี ผู้เคยพำสอนฉันอยู่บ่อยๆว่า “ให้มอง
ทุกๆ เรื่องที่เข้ามาในชีวิตเป็นประโยชน์
หรือให้มองเห็นข้อดีของทุกๆ เรื่องทุกๆ
เหตุการณ์ให้ได้” ตอนนั้นที่ฟังฉันก็ไม่เข้าใจหรอก
เพราะยังเด็กมาก เพิ่งมาเข้าใจตอนที่เติบโตขึ้น
เรื่อยๆ พร้อมกับประสบการณ์ในชีวิตที่สอนให้ฉัน
ได้เรียนรู้และเข้าใจโลกมากขึ้น

ฉันค่อนข้างจะโชคที่ได้เรียนรู้ชีวิตหลากหลาย
ตั้งแต่เด็ก เกิดและเติบโตมาในครอบครัวที่
สมบูรณ์พร้อม จวบจนพ่อแม่หย่าร้างตั้งแต่ฉันอายุ
๙ ขวบ เคยมี เคยได้ตามใจและก็เคยไม่มี เคยไม่
ได้ถูกขัดใจพอๆ กัน เมื่อก่อนฉันรู้สึกว่ามันเป็น
โชคร้ายนะ ที่ชีวิตต้องเผชิญกับเรื่องราวที่หนักอึ้ง
มากมายเกินกว่าเด็กในวัยเดียวกันจะทนรับได้
แต่สัมผัสมาลิกขานี้แหละที่สอนให้ฉันรู้ว่ามันคือ โชค
ดี เพราะถ้าเหตุการณ์เหล่านี้ไม่เกิดขึ้น ฉันก็คงจะ
ไม่เป็นฉันในวันนี้...

โลกนี้คือโรงละครกว้างใหญ่
มีหลายบทบาทชีวิตให้เราได้เรียนรู้
เราเป็นผู้กำกับชะตาของตัวเอง
ฉันผ่านพ้นมาอีกหนึ่งช่วงชีวิตของเด็กมัธยมต้นแล้ว
ไม่รู้ว่าอีกครั้งทางที่เหลือต่อแต่ฉันจะเป็นเช่นไร?

กว่าจะรู้ได้ด้วยงา

มีหลากหลายเรื่องราวในชีวิตที่ผ่านเข้ามา
ทำให้ต้องขอบคุณที่ครอบครัวมีปัญหา เพราะมัน
ช่วยให้ฉันได้เข้มแข็ง หล่อหลอมและเจียรไนให้
ฉันสมบูรณ์แบบขั้นเรื่อยๆ แต่บางครั้งการเดินทาง
ของชีวิตที่เรามุ่งหวัง จะไปถึงแค่เพียงเส้นชัย
ที่ยังมองไม่เห็น จึงวิงวอน แข็งขันไขว่คว้าพยายาม
ไปสู่จุดหมาย จนลืมนึกถึงและใส่ใจกับสิ่งรอบข้าง
สองข้างทางที่งดงามของทิวทัศน์ ยังคงมีดอก
หญ้าที่พลิ้วปลิวไสว สายลมที่โชยอ่อน ร่มเงาไม้ที่
ยังคงรอให้เราเข้าไปอาศัยพักพิง เพียงแค่เราหัน
ไปมอง....

จากเด็กหญิงตัวน้อยที่คอยโง่ก่อกอง ชะเง้อมอง พยายามปีนป่ายไปให้ถึงยอดภู จวบจนวันนี้ที่ฉัน จะขึ้นไปยืนบนยอดภูนั้น สิ่งแรกที่ฉันอยากทำมิใช่ การมองไปบนฟ้าที่หลายปีติดกกว่าจะฝ่าฟันขึ้น มาถึง แต่ทว่าเป็นการก้มหน้ามองลงสู่ดิน.....

มีใครที่คอยส่งกำลังใจเชียร์อยู่ไม่ไกล
เฝ้ามองด้วยความรัก ไม่ผลະหนີ
มีใครที่คอยหยาบจับ ช่วยเหลือและแบ่งปัน
มีใครที่หยาบยื่นแก้วน้ำ ใครที่คอยซับน้ำตา
เป็นที่พักพิงอยู่เสมอ
ใครที่คอยมองด้วยความห่วงใย
พร้อมเสมอที่จะช่วยพยุงในวันที่เราล้ม
ใครที่คอยดูแลยามบาดเจ็บ
และช่วยเยียวยาจนหายดี
วันที่เราขาดแคลน หมดหวัง
ใครที่ช่วยเติมเต็มให้
วันที่เหนื่อยกับปัญหา วันที่ท้อกับผู้คน
วันที่หัวใจหมดแรง มีใครอยู่ตรงนั้น
ที่จะบอกให้เรารู้ซั่ว่า
กว่าจะถึงวันนี้
มีอะไรที่ทำให้เราผ่านมันมาได้บ้าง!!

เรื่องราวเหล่านี้จะเป็นรายละเอียดปลีกย่อย ร่วมประกอบสร้างสรรค์สุขทุกข์แห่งประวัติศาสตร์ ชีวิตไว้ให้นึกถึงชั่วชีวิต เป็นภาพแห่งความสำเร็จ ที่สมบูรณ์และงดงามเมื่อถึงวันที่ฝันกลายเป็นจริง จำได้ว่า...ตอนอยู่ชั้น ม.๒,ม.๓ ซึ่งถือเป็น ช่วงชั้นที่ชีวิตนักเรียนมัธยมศึกษาส่วนใหญ่เริ่มลง ตัวกับการปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อม ฉันก็ หนึ่งในนั้นที่เริ่มปรับตัว คุ่นชินและสนุกสนานกับ การเรียนรู้ใหม่ๆ ภายในบ้าน สส.ภ.หลังนี้ จน หลงลืมการเรียนรู้ภายในจิตใจตัวเอง เมื่อประสบ ปัญหาหุ้มเร็ว ก็กินกำลังที่ฉันจะควบคุมมันได้ ความจริงมันก็ไม่ใช่เรื่องใหญ่โตอะไรหรอกนะ!! ฉันแค่รู้สึกไม่เข้าใจผู้ใหญ่ในบางเรื่องราว และ ด้วยนิสัยทุนเดิมที่ค่อนข้างดีอรั้น เอาแต่ใจ ทำ อะไรก็ต้องมีเป้าหมาย อยากรู้ก็ต้องรู้ แต่ก็ไม่มี ใครอธิบายอะไรให้ฉันฟังเลย มีแต่ยัดเยียดเอา

ความดีงาม ความถูกต้อง ที่พึงอยากให้เป็น มารัดแน่นตรึงทั่วทุกสารทิศจนรู้สึกหายใจไม่ออก แต่ทุกคนก็พร่ำว่า สายเชือกที่รัดตรึงฉันไว้ มันจะ ช่วยบีบให้ฉันเข้ารูป ปรับแต่งฉันให้ลงตัว ไม่มีที่ติ มันช่วยตรึงฉันไว้ให้เจริญ แล้วทำไมฉันไม่ยอม ใหตัวเองดีละ! พูดอีกมันก็ถูกอีกละนะ! แต่ช่วง นั้นฉันรู้สึกเหมือนจิตวิญญาณกำลังจะเสียดวง วน หมกมุ่นไม่เข้า คายไม่ออก ฉันเริ่มร้องไห้อยู่บ่อยๆ ทั้งที่ตอนเช้ามา ม.๑ ฉันไม่เคยร้องไห้เลย จนลั้ สมเป็นความเครียดและโรคไมเกรนตามมา มัน ทรมาณนะกับการที่เราต้องทนกับความคิดที่ปิด ตัวเองไม่ได้ และทำให้ฉันต้องพึ่งพายาเคมีจน ต้อยาอยู่บ่อยๆ เพื่อหยุดมัน ฉันเพียงแต่ไม่เข้าใจ เหตุผลของผู้ใหญ่ มันคือความโมหะของตัวเอง ความจริงถ้าได้รู้ลึกซึ้ง มีคนอธิบายให้ฟังซักหน่อย ฉันคงทำอะไร ให้มันดีได้มากกว่านี้

แต่มันก็ไม่ใช่ความผิดของผู้ใหญ่หรอกนะ ที่ไม่อธิบายให้ฉันฟัง เพราะเขาสอนให้ฉันได้ ลั้ ผั้ และเรียนรู้ถึงการรอคอยและอดทน ไม่รู้ ได้ไหม?.. ทำความดีไม่หวังผลได้รีเปล่า?.. อดทน ต่อไหวไหม?.. และจนมีมือน้อยๆ หลากหลายมือ ช่วยกันชวนฉันขึ้นมารักษาอาการที่ทำท่ารอแ ร่ เต็มที สมณะลานบุญและอาณู (เทียมดิน) ช่วย แยกฉันออกจากเพื่อนๆ มาดูแลประดุจลูกหลาน เพื่อให้ฉันได้หยุดพักและมีเวลาอยู่กับตัวเอง สอน ให้ฉันหาเหตุแห่งทุกข์และโอบอ้อมจนฉันผ่านพ้น พร้อมที่จะไ้บินไปต่อสู่ภัยอันตรายบนโลกกว้าง อีกครั้ง

ถึงวันนี้ที่ฉันลองมองย้อนกลับไปดูมันเป็น เรื่องเล็กน้อยมากๆ ที่เรามัวจมเสียเวลา และ หยาดน้ำตาไปมากมายกายกอง แต่กว่าที่จะรู้ เตียงสา มันก็เป็นอีกหนึ่งประสบการณ์ที่คุ้มค่าใน การเก็บเกี่ยวรายละเอียดของชีวิตสองข้างทาง ชีวิตคนเรามันไม่ได้มีมิติจดมองไม่เห็นทาง เหมือนกับชีวิตที่สวยงาม สดใสบริสุทธิ์ก็ไม่ได้ หมายความว่า จะไม่มีจุดต่างหรือ และมุมที่ ไม่สวยงาม ทุกสิ่งทุกอย่างย่อมมีทั้งด้านดีและ

ด้านเสียแตกต่างกันออกไป ฉันทิโชคดีที่คั่นเจอ ความโชคดีในโชคร้ายอยู่เสมอๆ และสิ่งเหล่านี้เองที่สอนให้ฉันได้เรียนรู้ที่จะเข้าใจผู้อื่นมากขึ้น การที่เราหลงทางอยู่ในหุบเขาที่มีดมิด มองไปทางไหนก็เจอแต่ความว่างเปล่าและความกลัวที่ครอบคลุมหัวใจ จะเดินแต่ละก้าวก็เก้ๆ กังๆ กลัวภัยอันตรายภายนอก กับคนที่ยืนอยู่บนยอดเขาที่สว่างไสวตะโกนซึ่งบอกทางออกให้คนที่กำลังหลงอยู่ในถ้ำ บางทีคนในถ้ำอาจไม่ได้ยินเสียงตะโกนที่โห่ร้องจนสุดเสียงของเราเลย หรือบางทีเขาก็ยังไม่กล้าที่จะเชื่อเดินตามทางที่เราบอก ฉันทิเคยสัมผัสความรู้สึกของบุคคลทั้งสองกรณี เพราะเคยเป็นคนทีหลงติดอยู่ในถ้ำ เรียกเท่าไรก็ไม่ออกมา และเคยยืนอยู่บนยอดเขาร้องเรียกคนอื่นให้ได้มาพบทางออก เรื่องนี้ไม่มีใครผิด ใครถูกหรือคนนะ! บางทีคนที่ยืนอยู่บนยอดเขาอาจจะเหนื่อยใจ ท้อใจกับการร้องเรียก เพราะเรียกเท่าไรใครคนในถ้ำก็ไม่ได้ยินสักที และในขณะที่เดียวกันคนในถ้ำก็อาจกำลังหวาดผวา หวาดกลัวกับการที่ต้องหลงทางเพียงลำพังในความมืด ฉันทิประทับใจคำสอนประโยคหนึ่งที่พี่สาวของฉันทิสอนไว้ตั้งแต่สมัยเด็กๆว่า “อย่าเอาตัวเราเองไปตัดสินคนอื่น ถ้าเราไม่ได้ยืนอยู่บนจุดเดียวกันกับเขา” พร้อมๆกับที่ฉันทิเริ่มปลูกฝังความเชื่อในเพื่อนมนุษย์ด้วยกันว่า “คงไม่มีใครอยากเป็นคนเลวหรือคนในโลกใบนี้ ทุกคนอยากเป็นคนดีด้วยกันทั้งนั้น เพียงแต่เหตุปัจจัยมันต่างกัน ทุกคนถึงดูไม่เหมือนกัน”

โลกนี้คือโรงละครอันกว้างใหญ่หลากหลายบทบาทชีวิตให้เราได้เรียนรู้ เป็นผู้กำกับชะตาของตัวเราเองฉันทิผ่านพ้นมาอีกหนึ่งช่วงชีวิตของเด็กมัธยมต้นแล้ว ไม่รู้ว่าอีกครั้งทางที่เหลือต่อแต่นี้จะเป็นเช่นไร? แต่ ณ ตอนนี้เป็นเวลา ๓ ปีแล้วที่สัมผัสมาลึกลงได้บ่มเพาะต้นกล้าแห่งพุทธลงในหัวใจฉันทิและอีกไม่นานต้นกล้าต้นนี้คงได้ผลิบาเติบโตภายใต้ร่มเงาแห่งโพธิสัตว์ต่อไป...

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

แดนมธุรส

แดนมธุรสร่มฟ้า	ปากฝัน
โลมจิตเหลืออัศจรรย์	แจ่มด้าว
มवलไม้ดอกดุดจวรรค	สะพรั่ง
เพียงหนึ่งนาทินาว	โลกน้อมน่านามาน
เบิกบานกาลตื่นรู้	อารมณ
ฝนหลังราวพร่างพรอม	อาบพัน
เผยสติคลายตรม	เสริมแต่ง ตรองนา
ธรรมชาติพลิกพัน	เฟื่องฟูจรุงสถาน
สายธารสัมผัสทัน	ห้วงฤทัย
อาทิตยส่องอาศัย	สว่างเอื้อ
จันทร์แสงเปล่งเป็นไป	ปานทิพย์
ดาวกะพริบพราวเกื้อ	กิจสร้างพลังเสริม
ต่อเติมคุณภาพด้วย	ความดี
แดนอรุณรังสี	ส่งให้
ทุกขณะมนุษย์มี	จิตมั่น คงเอย
จึงผลิแย้มอยู่ใกล้	แมกไม้มนต์ศิลป์
เสียงพิณสายติดซึ้ง	สุนทรีย์
รูปรสละเลิกมี	หม่นไร้
กลืนสัมผัสพอดิ	ดุษย ภาพแธ
ผลเหตุเป็นหลักให้	แห่งนี้ดีสนอง
เรื่องรองมธุรสแพรว	เพียงรัก
บรรเจิดอาณาจักร	จรดฟ้า
ผองชนใฝ่พุ่มฟัก	สู่ฝั่ง ทิพย์เทอญ
พันทาสเป็นไททำ	เทพไท้ทั้งผอง

● วาสนา บุญสม

ความคิด
ทางการเมือง
ในพุทธศาสนา
• ศูนย์ เสริมบุญสร้าง

การปฏิบัติสมาธิภาวนา ตามหลักสัมมาอาริยมรรคองค์ ๘ ของสำนักสันตโตโสภ

บทที่ ๔

เครื่องมือช่วยในการปฏิบัติสมาธิภาวนา

การปฏิบัติสมาธิภาวนาแบบอื่นๆ อันไม่ได้มีเป้าหมายหลักเพื่อความสิ้นไปแห่งอาสวะ แต่มีเป้าหมายหลักเพื่อหวังจะเข้าถึง “อำนาจพิเศษ” ที่เหนือธรรมชาติปรกติ อันเกิดจากความสามารถรวมจิตให้เป็นสมาธิ (เหมือนการใช้แวนขยายรวมแสงที่ไม่เป็นระเบียบ ให้เกิดการเดินทางของคลื่นแสงที่เป็นระเบียบสูงสุดโฟกัสจุดเดียว จนทำให้มีพลังงานเข้มข้นมากขึ้นถึงกับเผากระดาษให้ลุกเป็นไฟได้ เป็นต้น) จะไม่ใช่วิถีทางช่วยให้เป็นอิสระจากปัญหาความบีบคั้นเป็นทุกข์ได้อย่างแท้จริง โดยถึงแม้จะเชื่อว่าพลังอำนาจพิเศษที่เกิดขึ้นจากสมาธิภาวนานั้นๆ (ซึ่งอันที่จริง

มีขอบเขตจำกัด ไม่ได้มีพลังพิเศษยิ่งใหญ่เหนือธรรมชาติมากมายอะไร แต่ก็มักจะอธิบายเชื่อมโยงกับความเชื่อในลัทธิเทวนิยมแบบใดแบบหนึ่ง อันเชื่อว่าอำนาจพิเศษต่างๆ นานา เหล่านั้นมาจากเทพหรือพระเจ้าที่มีความยิ่งใหญ่ไร้ขีดจำกัด) สามารถจะช่วยบันดาลให้เกิดสิ่งตอบสนองความต้องการต่างๆ ตามที่เราอธิษฐานขอได้ ไม่ว่าจะ เป็นรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส หรือลาภ ยศ สรรเสริญ โลกียสุข ฯลฯ จึงทำให้เรารู้สึกมีที่พึ่งว่า หากประสบปัญหาทุกข์ร้อนเรื่องใด ก็มีอำนาจพิเศษที่จะสามารถช่วยแก้ปัญหาของเราได้ และช่วยให้เราเป็นอิสระจากปัญหาภาวะความบีบคั้น

เป็นทุกข์ทั้งหลายทั้งปวงได้ (เช่น มีความเชื่อว่า ถ้าบำเพ็ญตบะอย่างแรงกล้าแล้ว พระนารายณ์ จะร้อนอาสน์ ต้องเสด็จลงมาประทานพรให้ตามที่ เราร้องขอบ้าง หรือเชื่อว่าถ้าปฏิบัติสมาธิภาวนา จนเข้าถึงฌานสมาบัติขั้นสูงแล้วจะมีบุญบารมีมาก เมื่อตั้งใจอธิษฐานขออะไร อำนาจแห่งบุญบารมี ที่เกิดจากการได้ฌานสมาบัตินั้นๆ จะสามารถ ช่วยบันดาลให้สิ่งที่เราอธิษฐานขอปรากฏเป็น ความจริงบ้าง หรือเชื่อว่าถ้าปฏิบัติสมาธิอย่างถูก ต้อง จนเข้าถึงพระธรรมกายที่อยู่ในตนแล้ว เมื่อ ตั้งจิตอธิษฐานขออะไร อำนาจของพระธรรมกาย ประกอบกับบุญกุศลที่เราได้สั่งสมไว้ จะสามารถ ช่วยบันดาลให้เราประสบผลสำเร็จตามที่ได้ตั้งใจ อธิษฐานขอไว้บ้าง หรือถ้าสวดภาวนาด้วยความ ศรัทธาในพระเจ้าอย่างเต็มหัวใจแล้ว พระเจ้าก็ จะประทานความช่วยเหลือตามที่เราสวดภาวนา ขอความช่วยเหลือจากพระองค์บ้าง ฯลฯ)

เมื่อคนที่ปฏิบัติสมาธิภาวนาเพื่ออธิษฐานขอ หรือสวดภาวนาขอ หรือประกอบพิธีกรรมทาง ศาสนาขอ หรือบนบานศาลกล่าวขอ ฯลฯ ประสบ ผลสำเร็จตามที่ตั้งใจอธิษฐานไว้ ก็จะมีเกิดความ ศรัทธาเชื่อมั่นใน **“อำนาจเหนือธรรมชาติ”** นั้นๆ (ซึ่งมีชื่อเรียกต่างๆ ตามความเชื่อในลัทธิ ศาสนาเทวนิยมแต่ละลัทธิอาทิพระโพธิสัตว์กวนอิม พระอวโลกิเตศวร พระเจ้า พระเยซู พระพรหม พระอัลเลาะห์ พระธรรมกาย หรือแม้แต่จะเรียก ชื่อว่าเป็น **“พระพุทเจ้า”** ก็ตาม) และด้วยความ ปรรณนาติดต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน อยากช่วย เหลือเพื่อนมนุษย์ให้เข้าถึงที่พึ่งอันประเสริฐนี้บ้าง (อันจะช่วยให้ตนได้รับบุญกุศลเพิ่มขึ้นด้วย) ก็เลย มีหน้าที่ต้องเผยแพร่ความเชื่อใน **“สิ่งที่มีอำนาจเหนือธรรมชาติ”** ตามคำอธิบายของศาสนาลัทธิ เทวนิยมนั้นๆ รวมทั้งเล่าถึงประสบการณ์อันน่า อัศจรรย์ของตนที่ได้รับการช่วยเหลือจากสิ่งที่มี อำนาจเหนือธรรมชาติดังกล่าว

สมมุติให้คน ๑ คน มีโอกาสเผยแพร่ความ ศรัทธาให้คนอื่นอีก ๑๐ คนรับทราบ โดยให้คน ๑๐

คน มีสัดส่วนของคนที่ปฏิบัติตามความเชื่อนั้น ๆ แล้ว **“บังเอิญ”** ประสบผลสำเร็จในการอธิษฐาน ขอคิดเป็น ๓๐ % (หรือ ๓ คนใน ๑๐ คน) ฉะนั้นคน ๓ คนใน ๑๐ คน ที่ประสบผลสำเร็จในสิ่งที่ตน อธิษฐานขอแล้วได้นั้น ก็เผยแพร่ความศรัทธา ของตนให้กับคนจำนวนอีก ๓๐ คนรับทราบต่อไป ขณะที่คน ๗ คน ซึ่งอธิษฐานขอแล้วไม่ได้รับผล อะไรตามที่ขอ ก็จะอยู่เฉยๆ (เพราะถ้าเชื่อว่า อำนาจเหนือธรรมชาตินั้นๆ มีจริง แต่ตนยังมี บุญบารมีไม่เพียงพอ สู้คนอื่นไม่ได้ การไปเล่าให้ คนอื่นฟังถึงความไม่มีบุญบารมีของตน ก็เป็นการ ขายหน้าตัวเองเปล่าๆ หรือถ้าเชื่อว่าอำนาจเหนือ ธรรมชาตินั้นๆ ไม่มีจริง แล้วตนยังไปปฏิบัติตาม ความเชื่อนั้นอีก การไปเล่าให้คนอื่นฟัง ก็ เป็นการประจานตัวเองถึงความโง่งมภายใต้ผ่านมา ฉะนั้นก็เลยอยู่เฉยๆ ดีกว่า)

เมื่อคน ๓๐ คนที่ได้รับการเผยแพร่ ฟังแล้ว เกิดความสนใจทดลองปฏิบัติตามความเชื่อของ ลัทธิเทวนิยมนั้นๆ แล้วตั้งใจอธิษฐานขอบ้าง คน ๓๐ % ซึ่งเท่ากับจำนวน ๙ คน เมื่อประสบผล สำเร็จในสิ่งที่อธิษฐานขอก็จะเกิดความศรัทธา รู้ลึกเป็นหน้าที่ซึ่งต้องเผยแพร่ความเชื่อดังกล่าว ต่อไปให้เพื่อนมนุษย์อื่น ๆ อีก ๙๐ คน ได้รับทราบ (ขณะที่คนจำนวน ๒๑ คน ซึ่งอธิษฐานขอแล้วไม่ ได้รับผลอะไร ก็จะอยู่เฉยๆ)

ครั้งเมื่อคน ๙๐ คนที่ได้ฟังการเผยแพร่ เกิด ความสนใจทดลองปฏิบัติตาม และลองตั้งใจ อธิษฐานขอคู้บ้าง โดยมีคน ๓๐ % ซึ่งเท่ากับจำนวน ๒๗ คน ประสบผลสำเร็จตามที่อธิษฐานขอ ก็จะ เผยแพร่ความศรัทธาของตนให้คนอื่นอีก ๒๗๐ คน รับทราบต่อไป (ขณะที่คน ๖๓ คน ซึ่งอธิษฐาน ขอแล้วไม่ได้รับผลอะไรก็จะอยู่เฉยๆ) ฯลฯ

ด้วยกระบวนการในการขยายตัวตามเงื่อนไข ทางสังคมวิทยาเช่นนี้ ศาสนาหรือลัทธิความเชื่อ แบบเทวนิยม (ซึ่งมักจะสัมพันธ์กับวิธีการปฏิบัติ สมาธิภาวนาแบบต่างๆ ที่ไม่ใช่ **“สัมมาสมาธิของ พระอาริยะ”**) จึงสามารถเผยแพร่ไปได้

กว้างขวางในสังคมมนุษย์ ด้วยเหตุปัจจัยดังที่กล่าวมา หากการปฏิบัติสมาธิภาวนา หรือการสวดภาวนา ฯลฯ เพื่อขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าในศาสนาลัทธิเทวนิยมอื่นๆ เชื่อมโยงกับระบบจริยธรรมตามคำสอนของศาสนาดังกล่าว เช่น เชื่อว่าจะต้องรักษาศีล ๕ หรือศีล ๘ ให้เคร่งครัดเป็นมาตรฐานก่อน จึงจะสามารถปฏิบัติสมาธิให้เข้าถึงพระธรรมกายได้ หรือจะต้องปฏิบัติตามบัญญัติ ๑๐ ประการ ที่พระเจ้าประทานให้ก่อน พระองค์จึงจะทรงช่วยเหลือมนุษย์ตามสิ่งที่อธิษฐานขอ ฯลฯ ในกรณีเช่นนี้ ศาสนาลัทธิเทวนิยมอื่นๆ ก็จะมีคุณประโยชน์ในการช่วยให้มนุษย์ได้ประกอบกุศลกรรม และตั้งอยู่ในจริยธรรมแบบใดแบบหนึ่ง อันจะทำให้ผู้คนอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างสันติสุข ไม่เบียดเบียนกัน ซึ่งจะนำไปสู่การลดปัญหาภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์ในชีวิตได้ส่วนหนึ่ง และสามารถเป็นที่พึ่งในการแก้ทุกข์แก้ปัญหาของผู้คนในสังคมได้ระดับหนึ่ง

ขณะเดียวกันถ้าหากมีการเชื่อมโยงการปฏิบัติสมาธิภาวนานั้นๆ หรือการสวดภาวนาเพื่อให้เข้าถึงพระเจ้า ฯลฯ ในระดับที่ละเอียดขึ้น โดยไม่ใช่แค่การอธิษฐานขอสิ่งที่เป็นวัตถุธรรมต่างๆ เพื่อมาตอบสนองความต้องการของตน แต่ตั้งจิตอธิษฐานเพื่อให้เข้าถึงคุณค่าในเชิงนามธรรมบางอย่างที่สูงขึ้น อันอาจเรียกว่าเป็น “นิพพาน” บ้าง “เข้าถึงความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพรหมัน” บ้าง “ได้รับใช้พระเจ้า” บ้าง ฯลฯ ซึ่งจะต้องทั้งความต้องการในระดับหยาบ อาทิ รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส เป็นต้น เพื่อให้สามารถเข้าถึงคุณค่าทางนามธรรมที่ละเอียดขึ้นดังกล่าว การปฏิบัติสมาธิภาวนา การสวดภาวนา หรือวิถีทางปฏิบัติบำเพ็ญจิตเพื่อให้เข้าถึงสิ่งสูงสุดในศาสนาลัทธิเทวนิยมอื่นๆ ก็จะมีคุณค่าต่อการช่วยลดกิเลสตัณหาในระดับหยาบ และระดับกลาง ได้ในระดับหนึ่ง เช่น ลดความหลงใหลในอบายมุขสิ่งเสพติดหรือความหลงติดในกามคุณ ๕ ที่เป็นวัตถุธรรม เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม สมาธิภาวนาหรือวิถีแห่งการบำเพ็ญจิตในศาสนาลัทธิ เทวนิยมแบบนี้ จะไม่สามารถล้างกิเลสตัณหาอุปาทานได้หมดอย่างสิ้นเกลี้ยง เพราะไม่ใช่เป็นวิธีจับตัวกิเลสตัณหาอุปาทานแต่ละตัว เพื่อให้สลายไปอย่างเห็นประจักษ์แจ้ง แต่เป็นการใช้ตัณหาที่ละเอียดกว่ามากดทับบดบังตัณหาที่หยาบกว่าเท่านั้น ซึ่งอาจจะสามารถทำให้ตัณหาที่หยาบกว่าดังกล่าวค่อยๆ สลายตัวไปในวันหนึ่งวันใดก็ได้ แต่ก็ตอบยืนยันอะไรไม่ได้ชัดเจน เพราะไม่ได้เห็นหน้าตาตัวตนของกิเลสตัณหาเหล่านั้นๆ สลายตัวไปอย่างชัดเจน พระพุทธเจ้าจึงไม่ทรงถือว่าการปฏิบัติสมาธิภาวนา (ซึ่งมักเชื่อมโยงกับความเชื่อในศาสนาลัทธิเทวนิยมต่างๆ) เหล่านี้ คือสัมมาสมาธิที่เป็นไปเพื่อความสิ้นไปแห่งอาสวะ และเป็นการเข้าสู่กระแสแห่งโลกุตระธรรม เหมือนการปฏิบัติสมาธิภาวนาภายใต้หลักอริยสัจ ๔ มรรคองค์ ๘ ที่พระพุทธองค์ได้ตรัสรู้

๗ อ่านต่อฉบับหน้า

เรือโดยสาร
ครอบคลุมขนส่ง
วัดศรีบุญเรือง ๖๖ ผ่านฟ้า
สะดวก รวดเร็ว สมถะ
 บริษัทครอบคลุมขนส่ง ๒๐๐๒ จำกัด
 โทร. ๐-๒๓๗๕-๒๓๖๘, ๐-๒๓๗๕-๘๘๘๐
 ๐-๒๓๗๕-๐๕๕๓-๔, แฟกซ์ ๐-๒๓๗๕-๙๑๘๘

พ่อเรียกให้ผมมาลองตัดไถนา
และบอกว่าต้องบังคับรถให้ตรง
แล้วผานไถก็จะไถไปสม่ำเสมอ
ผมรู้สึกสนุกกับการไถนา
เพราะต้องใช้ทั้งแรงกาย
และสายตากันเต็มที่

ครูคนแรก

๒๔ มิถุนายน ตรงกับวันเกิดของผมครบ ๙ ปีเต็ม ผมโชคดีมีสุขภาพร่างกายแข็งแรงมาตลอด ต่างจากเพื่อนคนหนึ่งที่เคยเรียนชั้นเดียวกัน ที่เมื่ออากาศเปลี่ยนแปลงหนาวเย็นขึ้นเขาจะมีอาการหอบหืดทันที ต้องหยุดเรียนเข้าโรงพยาบาลอยู่บ่อยๆ

วันเกิดของผมเวียนมาถึงอีกครั้ง แม่ปลูกผมตั้งแต่เช้ามีดให้เตรียมของใส่บาตรเพื่อเป็นสิริมงคล ผมหยิบกระต๊อบข้าวเหนียวมานั่งรอพระหูกเจ็ดรูปที่ท่านออกบิณฑบาตหน้าบ้านทุกวัน

แม่บอกผมว่า ค่านิยมจัดงานวันเกิดของคนในเมืองจะตามกันฝรั่ง โดยมีเค้กและเป่าเทียน

วันเกิดที่ปีกรอบเค้ก ซึ่งเป็นเรื่องที่อาจไม่ค่อยปลอดภัย เพราะหากผู้ที่เป่าเทียนมีเชื้อโรคที่ติดต่อกันได้ การเป่าเทียนก็อาจเป็นการแพร่เชื้อโรคได้ แม่บอกว่าจัดงานวันเกิดแบบฝรั่งเป็นการให้ผู้อื่นมาอวยพรให้ตนเองมีความสุขความเจริญ

แต่งานวันเกิดของชาวไทย เรามีธรรมเนียมสร้างคุณงามความดีเพิ่มขึ้นเป็นพิเศษ ไม่ได้หวังคำอวยพรที่แสนดีต่างๆ ของผู้อื่น ซึ่งตรงกับคำสอนของพระพุทธเจ้าที่ว่า **ตนเท่านั้นเป็นที่พึ่งของตน**

ในสวนกว้างหกรั้วมีต้นไม้ผลอยู่เต็ม กระท้อน พันธุ์บุญฝ้ายลูกโต มะพร้าว มะไฟ ลำไย

พุทรา มะม่วง น้อยหน่า มะยม มะขามหวานที่
ออกผลให้ได้เก็บมากินหลายปีแล้ว พ่อบอกว่า
หากว่าเราขยัน ไม่ทิ้งพื้นที่ให้ว่างเปล่า ปลูกไม้ผล
และคอยดูแล ไม่นานเกินรอก็จะออกผลตลอดปี
และเป็นผลไม้ที่ไร้สารพิษมีคุณค่าด้วย

วันหยุดผมช่วยงานพ่อแม่อยู่ที่บ้าน และวันนี้
พ่อกำลังเพาะเห็ดขออนอยู่ข้างบ้าน พ่อบอกว่า
การเพาะเห็ดมีสองอย่าง แบบหนึ่งใช้ขี้เลื่อยอัด
ใส่ถุงนำไปนึ่ง จากนั้นโรยเชื้อเห็ดทางปากถุงเอา
กระดาษปิดตั้งไว้ จนเชื้อเห็ดเดินเส้นใยสีขาวเต็ม
ถุงแล้วจึงเปิดปากถุง เห็ดก็จะงอกบานออกมาให้
เก็บได้เลย เห็ดถุงหนึ่งเก็บดอกได้สองสามครั้ง

แบบที่สอง เพาะกับไม้เนื้ออ่อนหรือเนื้อแข็ง
ก็ได้ พ่อชี้ให้ดูไม้ที่ตัดมากองเอาไว้ ต้องเป็นไม้ที่
ยังสดๆ ตัดมาอย่าให้เกินสามวันยิ่งดี พ่อเอา
ส่วานดอกใหญ่หกพุงมาเจาะลึกสักนิ้วครึ่ง เจาะ
ห่างกันประมาณสิบห้าเซนติเมตร โดยเจาะสลับ
แบบฟันปลา แล้วบีบอัดก้อนเชื้อเห็ดที่มีเส้นใย
เดินเต็มถุงกดอัดไว้ในรูที่เจาะให้แน่น แล้วปิดปาก
รูด้วยปูนซิเมนต์ พ่ออธิบายว่าจะเก็บกองไม้ที่อัด
เชื้อเห็ดไว้ในร่มสักสองสามเดือน ลังเกิดตุ่มามี
เส้นใยเห็ดสีขาวขึ้นมาเต็มสันไม้นั้นคือเห็ดพร้อม
จะงอก ก็นำไม้ไปแช่น้ำหนึ่งคืนแล้วฟิงไว้ในร่ม
เจ็ดแปดวัน เห็ดขออนจะบานสะพรั่งให้เก็บได้

พ่อทำอ่างน้ำขนาดสองคูณสี่เมตรเพื่อไว้แช่
ขอนไม้ที่เพาะเชื้อเห็ด พ่อเริ่มก่ออิฐและสอนการ
ก่ออิฐให้ผมได้เรียนและฝึกงานช่างปูน เป็นความ
รู้รอบตัวที่จะนำไปใช้ในอนาคต พ่อบอกว่าการ
เทพื้นต้องปูนซิเมนต์หนึ่งส่วนดินทรายสองส่วน
และหินลูกรวดสามหรือสี่ส่วน

การก่ออิฐทำฝาใช้ปูนซิเมนต์หนึ่งส่วนดิน
ทรายสองส่วนเท่านั้น แต่การก่อฉาบฝาต้องใช้
ทรายล้วนๆ ไม่มีก้อนหินหรือสิ่งปลอมปน ใช้ปูน
ซิเมนต์หนึ่งส่วน ดินทรายหนึ่งส่วน พ่อก่ออิฐแถว
แรกตั้งฉากไว้แล้วให้ผมลงมือฝึกก่ออิฐแถวต่อไป
โดยคอยบอกอย่างใกล้ชิด พ่อชมผมว่าก่ออิฐได้
แนวตรงดีฝีมือไม่แพ้ผู้ใหญ่

แม่กลับมาจากสวนพร้อมตะกร้าผักใบใหญ่ที่
เก็บมาขายซึ่งมีทั้งยอดชะอม ใบมะกรูด ยอด
ตำลึง ตะไคร้ แม่แยกผักที่เก็บมาได้ออกเป็นกองๆ
แล้วจัดแบ่งออกเป็นชุดเล็กเอาตอกมัดเอาไว้ แม่
บอกว่าวันนี้จะให้ผมเอาผักไปส่งให้ยายแหวใน
ตลาดเพราะแม่ไม่มีเวลาที่จะไปนั่งขาย เราจึง
จำเป็นต้องเอาไปขายส่ง ผัก ๑๐ มัดราคาขายปลีกบาท
เราก็ตายให้เขาแคสลิปหกบาท แม่ค้าที่รับซื้อไว้
ขายต่อก็จะได้สี่บาทจากผัก ๑๐ มัด แม่คิดว่าวัน
นี้คงจะขายได้สักหกเจ็ดสิบบาทก็พอแล้ว

ต้นข้าวกล้ายาวเป็นคืบ พ่อต้องไถนาถอบให้
หญ้าตายก่อน เมื่อต้นข้าวกล้าสูงยาวได้ที่จึงจะมี
การไถและคราดเพื่อปักดำอีกครั้ง

พ่อใช้รถไถนาแบบเดินตามไถรอบแปลงนา
ได้สามสี่รอบแล้วก็หยุดรถไถเรียกให้ผมมาลอง
หัดไถนาดูบ้าง พ่อบอกว่าต้องบังคับรถพยายาม
เดินให้ตรงแล้วผ่านไถก็จะไถไปสม่ำเสมอไม่ไถผ่าน
ผมรู้สึกสนุกกับการไถนา ต้องใช้ทั้งแรงกายและ
สายตาเต็มที่เพราะงานแบบนี้เป็นงานของพวกเขา
ผู้ใหญ่ แต่ผมโชคดีที่พ่อให้ผมได้ฝึกลองทำ

ข่าวนักเรียนที่จบมอปลายรายหนึ่งที่ได้ไปสอบ
เข้ามหาวิทยาลัยชื่อดังไม่ติด ก็เลยเสียใจหนักใช้
ปืนยิงตัวตาย พ่ออ่านข่าวแล้วก็บอกว่าช่างเป็น
เรื่องที่น่าสงสารเยาวชนในยุคสมัยนี้กันจริงๆ
เพราะคิดหวังที่จะเรียนให้ได้ไปทำงานแบบเฉพาะ
ในแนวเดียวที่เป็นงานราชการหรืองานที่มีเงิน
เดือนสูงๆ เท่านั้น เมื่อสอบเข้าเรียนในแผนกหรือ
สาขาวิชานั้นๆ ไม่ได้ ทั้งชีวิตก็รู้สึกว่าจะไร้ความ
หมายหมดค่าทันที หมดปัญญาที่จะก้าวต่อไปสู่
ทิศทางดีหรือการงานที่ดีอื่นๆ

แม่พูดเสริมว่า ต้องอย่างลูกนี้สิ ได้เรียนวิชา
ประเพณีไทยบอกความขยัน ได้เรียนวิชาค้าขาย
ทุกวัน ได้เรียนเกษตรตามแนวทางของพ่อแม่ ซึ่งเป็น
วิชาพื้นฐานที่จำเป็นต่อชีวิต เมื่อเรียนจบแล้ว
จะมีอยู่มีกินไม่ขาดสนไปตลอดชีวิต ผมเพิ่งรู้ว่า
พ่อกับแม่นี้แหละเป็นครูที่แท้จริง

๒

กฎหมายสงฆ์ ๖ ฉบับ สมัยพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช*

พ ระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช รัชกาลที่ ๑ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้เรียกประชุม พระราชวงศานุวงศ์ พระเถระผู้ใหญ่ ๑๐๐ รูป มีสมเด็จพระสังฆราชเป็นองค์ประธาน ตกลงหลักการเรื่องการสังคายนาพระไตรปิฎกขึ้นที่วัดมหาธาตุยุวราชรังสฤษฎิ์ราชวรมหาวิหาร โดยคัดเลือกพระเถระที่ทรงความรู้ทรงปริยัติธรรมจำนวน ๒๑๘ รูป ราชบัณฑิต ๓๒ คน เป็นกรรมการชำระ

คณะกรรมการได้เริ่มลงมือทำงานสังคายนาพระไตรปิฎก เมื่อวันที่พุธขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๒ ปีวอก พ.ศ.๒๓๓๑ ณ พระอุโบสถวัดมหาธาตุยุวราชรังสฤษฎิ์ราชวรมหาวิหาร พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกและสมเด็จพระกรมพระราชวังบวรมหาสุรสิงหนาท ทรงอุปถัมภ์ ใช้เวลา ๕ เดือนจึงเสร็จเมื่อกลางเดือนห้า ปีระกา พ.ศ.๒๓๓๖ แล้วทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ช่างจารลงบนใบลานคัดลอกจำลองสร้างเป็นพระไตรปิฎกฉบับหลวงขึ้นปิดทองทั้งปกหน้าปกหลังและด้านข้างเรียกว่า ฉบับทองใหญ่ หรือ ฉบับทองทิพย์ มีจำนวนรวมทั้งสิ้น ๓๕๔ คัมภีร์เป็นหนังสือใบลาน ๓,๖๘๖ ผูก แล้วอัญเชิญไปประดิษฐานไว้ในตู้ประดับมุกที่หอมณเฑียรธรรม วัดพระศรีรัตน-

ศาสดาราม ครั้นเวลาต่อมา พระองค์ยังได้โปรดให้สร้างพระไตรปิฎกขึ้นอีก ๒ ฉบับ คือ ฉบับรองทรง หรือ ฉบับข้างลาย เพราะมีลายเขียนข้างคัมภีร์ รวม ๓๐๕ คัมภีร์ เป็นหนังสือใบลาน ๓,๖๔๙ ผูกกับฉบับทองซุบอีกชุดหนึ่ง ฉบับทองซุบมีเพียง ๓๕ คัมภีร์ สำหรับฉบับรองทรงนั้น พระองค์ตรัสให้สร้างขึ้นไว้เพื่อประโยชน์แก่ผู้ที่ยืมไปเป็นต้นฉบับจำลองไว้ตามพระอารามต่างๆ นอกจากนี้พระองค์ยังทรงสร้างพระราชทานตามพระอารามหลวงอีกมากมาย และยังได้พระราชทานฉบับหลวงออกไปคัดลอกเอาเองตามวัดต่างๆ อีกมาก อนึ่ง การจารหนังสือในสมัยนั้นยังใช้อักษรขอมทั้งหมด

การสอบพระปริยัติธรรมภิกษุสามเณร นับเป็นราชการแผ่นดินอย่างหนึ่ง ด้วยอยู่ในพระราชกิจของสมเด็จพระเจ้าแผ่นดินผู้เป็นพุทธศาสนูปถัมภก เพราะฉะนั้นมีรับสั่งต่อสังฆนายกทั้งปวง ประชุมกันสอบพระปริยัติธรรมพระภิกษุสามเณร และมีเจ้าพนักงานฝ่ายพระราชอาณาจักรช่วยปฏิบัติดูแลตามตำแหน่งจนสำเร็จราชการ (คำว่าสังฆนายกทั้งปวงแสดงว่ามีคณะสงฆ์หลายคณะแต่ละคณะมีสังฆนายกของตนเอง-ผู้เขียน)

* บทความนี้บางช่วงใช้ภาษาตามที่บัญญัติในขณะนั้น

พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตรากฎหมายคณะสงฆ์ออกมาเพื่อควบคุมความประพฤติของพระสงฆ์ให้ปฏิบัติเคร่งครัดตามธรรมวินัย และตั้งแต่ปี พ.ศ.๒๓๒๕ - ๒๓๔๔ การออกกฎหมายในสมัยนั้นไม่เหมือนสมัยปัจจุบัน เพราะว่าพระมหากษัตริย์ทรงเป็นผู้ออก พระราชดำรัสของพระองค์ถือเป็นกฎหมายใช้บังคับได้ กฎหมายไม่มีมาตรา ไม่มีบท ไม่มีตอน แต่เป็นเรื่องที่ทรงรับสั่งออกมาในแต่ละคราวแต่ละกรณี บางฉบับมีหลายหน้ากระดาษ ส่วนนวนภาษาของสมัยนั้นไม่เหมือนสมัยนี้ ความนิยมในการพูดการเขียนก็ต่างกัน

กฎหมายพระสงฆ์ ฉบับที่ ๑ ออกในปีแรกที่ขึ้นเสวยราชย์ ให้พระสงฆ์ภิกษุสงฆ์ให้ถูกต้องตามประเพณีส่วนกฎหมายพระสงฆ์ ฉบับที่ ๒ ห้ามพระสงฆ์รับฝากทรัพย์สินสมบัติหรือพัสดุกับเรื่องทรัพย์สินของฆราวาส ความว่า กฎหมายฉบับนี้ให้ไว้แก่สังฆการีธรรมการ พระสังฆราชา-คณะอธิการ ฝ่ายคันถธุระวิปัสสนาธุระนอกกรุงในกรุงหัวเมืองเอก โท ตริ จัตวา ตะวันตก ตะวันออก ปักษ์ใต้ฝ่ายเหนือ จงทั่วด้วย สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวผู้ทรงคุณธรรมอนันตสัมภาราติเรกเอกพิบูลย์สุนทรราชครีธา เป็นอัครมหาเสนาบดีกรมจ่าเรียว ศรีสวัสดิ์ ทั้งพระปริยัติศาสนาให้ถาวรรุ่งเรืองไปเป็นที่เลื่อมใสนรมนการบูชาแก่เทพตามนุษย์ทั้งปวง เสด็จออก ณ พระที่นั่งดุสิตมหาปราสาทโดยบุรพาภิมุข พร้อมด้วยอัครมหามนตรีกระวีชาติราชบุโรหิตโกรรราชบัณฑิต เฝ้าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว จึงมีพระราชโองการดำรัสเหนือเกล้าฯ สั่งว่า มีพระราชอุตสาหะมิได้คิดแก่พระกายและพระชนม์ชีพจนได้พระสิริราชสมบัติทั้งนี้ด้วยตั้งพระทัยจะบำรุงพระบวรพุทธศาสนาตามพุทธฎีกา พระปาฏิโมกข์สังวรศีลวินัยนี้ชื่อว่าพระศาสนาถ้าภิกษุยังทรงปาฏิโมกข์อยู่ตราบใดชื่อพระศาสนายังตั้งอยู่ตราบนั้น เหตุฉะนี้จึงทรงพระราชครีธาบริจาคนครีธาพระราชาทรัพย์เป็นอันมาก

และมีพระราชโองการทูลเกล้าฯ ถวาย เพื่อจะให้พระสงฆ์ทั้งปวงในกรุงนอกกรุงเทพฯ และนานาประเทศให้ทรงพระปาฏิโมกข์สังวรศีลให้เป็นเนืองนิตย์อันเลิศหมู่พระภิกษุเป็นภูมิอันประเสริฐ ทรงพระวินัยบัญญัติ ละโทษในกาย จิต และวาจา มิได้อาลัยด้วยญาติโยม จนแต่ว่าพระมารดา มีปรารถนาจะใคร่ยังซ่อนตัวเสีย มิให้มารดา รู้จักตัวกลัวจะเป็นต้นทาลันถะเนื่องเข้ากับกามคุณ เป็นนิรวณกัณมรรคจิตและผลจิต จึงน้อยจากโทษจากโลก จากหลงให้เกิดสมุจเฉทวิมุตตินิพพานสุขได้ จึงเป็นที่ไหว้บูชาแห่งเทพตามนุษย์ทั้งปวง ฝ่ายฆราวาสแต่ก่อนก็มีครีธา มิได้กระทำให้เป็นเสนาหาอาลัย ทำให้เจ้ากุเสียศีลสิกขาบทบริสุทธิ์ด้วยกันทั้งสองฝ่ายพระศาสนา ก็รุ่งเรืองสืบมา และภิกษุสงฆ์ทุกวันนี้ตั้งอยู่ในภูมิอันประเสริฐแล้วมิได้รักษาพระปาฏิโมกข์ตามอริยวงศ์ประเพณีปฏิบัติ เข้าระคนคองฆราวาสด้วยเบญจกามคุณมิได้เห็นแก่พระศาสนาเห็นแก่หน้าบุคคลรับฝากเงินทองของฆราวาสๆ ก็มิได้เห็นแก่พระศาสนาแท้เป็นญาติเป็นโยมปฏิบัติด้วยเสนาหาอาลัยให้กับปีจั้งหันแก่พระภิกษุโดยคุณปฏิคุณแก่กันให้เสียศีลสิกขาบท

แต่นี้สืบไป ห้ามอย่าให้ภิกษุสามเณรทั้งปวงรับของฝากฆราวาสจะเสียพระวินัยพระศาสนาไป ถ้าภิกษุไม่รับฝาก ห้ามปรามผู้ฝากๆ มิให้กลัวภัยขึ้นไว้ที่กุฎ ในทันใดนั้น เจ้ากุงแรงเดือดร้อนเอาเพื่อนพรหมจรรย์ที่ใกล้กันให้กลายองค์รู้เห็นเป็นพยานในรายสิ่งของนั้นให้แน่ไว้ อย่าให้ผู้อื่นมีความแคลงสงสัย ในทันใดนั้น จงพาลสงฆ์ผู้รู้เห็นไปแจ้งข้อความและสิ่งของแก่ราชาคณะ เจ้าอธิการ พระราชาคณะจงประชุมกันปรึกษาให้ละเอียดให้ต้องตามพระวินัยบัญญัติ อย่าให้เสียสิกขาบท ถ้าพระสงฆ์ราชาคณะผู้ใหญ่ผู้น้อยจะปรึกษาประการใด จงประพฤติตาม ให้พระสงฆ์เป็นอันมากรู้เห็นเป็นพยานไว้ ถ้าพระสงฆ์ราชาคณะปรึกษาให้ช่วยเก็บไว้ๆ ด้วยความเคลือบแคลงอยู่มิรู้ว่าจะไปของหลวงหรือของผู้ฝากเป็นตายไป

สงฆ์ทั้งปวงนั่งไว้ก็จะเป็นที่แคลงแก่ฆราวาสทั้งปวงจนชวนกันร้อยใจดูพระวินัยบัญญัติปรึกษากันควรจะมีบทบัญญัติของให้แก่ผู้ใด ๆ ที่จะพ้นจากอุระ อาบัติ ก็เริ่มเดือดร้อนปรึกษาจนได้ขอให้ผู้อื่นแคลงในพระพุทธศาสนา และห้ามฝ่ายฆราวาสอย่าให้เอาของเงินทองไปฝากภิกษุสามเณรไว้ ทำให้เจ้าเสียดิกลาภทวินัยเป็นอันขาดทีเดียว ถ้าผู้ใดมิได้กระทำตามพระราชกำหนดกฎหมายนี้ ฝ่ายภิกษุสามเณรจะลงพระราชอาญาโทษดุจโทษอทินนาทานปาราชิกจะสึกออกชั้นเสียนจหนักโดยโทษานุโทษ

อนึ่ง ให้พระราชอาคณาะจัดแจงดูถ้าสามเณรรูปใดมีอายุควรจะอุปสมบทแล้วก็ให้บวชเข้าจำเรียน คันถุระ วิปัสสนาธุระ อย่าให้เที่ยวไปมาเรียนรู้อธิกฤทธิให้ผิดธุระทั้งสองไปน้ำใจก็จะกำเริบได้เพื่อนฝูงแล้วคบกันทำร้ายแผ่นดินดุจครั้งนี้ถ้าสามเณรรูปอายุถึงอุปสมบทแล้วมิได้บวชเที่ยวเล่นไอ้เอ้อยู่ จับได้จะเอาตัวสามเณรและชิตันอาจารย์ญาติโยมเป็นจหนัก

กฎให้ไว้ ณ วันจันทร์ เดือนหก ขึ้น ๕ ค่ำจุลศักราช ๑๑๔๕ ปีเถาะ เบญจศก

เห็นได้ว่าพระองค์ทรงเชื่อมั่นว่าตราบใดที่พระภิกษุปฏิบัติตามพระปาฏิโมกข์ที่ต้องท่องหรือสวดให้ฟังกันทุกกึ่งเดือนศาสนาจะไม่สูญสูญสลายพระภิกษุทั้งหลายในปัจจุบันและคณะสงฆ์ต่างๆ น่าจะระลึกถึงความข้อนี้ เข้มงวดกวดขันให้พระสงฆ์ในปกครองปฏิบัติศีลทั้ง ๒๒๗ ข้อให้เคร่งครัดเพื่อสืบทอดพระพุทธศาสนาดีกว่าเน้นปริมาณแล้วไปเกณฑ์ประชาชน นิสิต นักศึกษา มาบวช

กฎหมายพระสงฆ์ ฉบับที่ ๓ ทรงกำหนดว่า “ต่อไปให้เจ้าสำนักมีบัญชีภิกษุที่อยู่ได้บังคับบัญชาและมีหนังสือประจำตัว” กฎหมายพระสงฆ์ ฉบับที่ ๔ ห้ามพระสงฆ์หากินจุกจิกกับฆราวาส กฎหมายพระสงฆ์ ฉบับที่ ๕ สารระสำคัญของกฎหมายฉบับนี้เป็นการวางหลักว่าพระสงฆ์ประเภทใดถือว่าเป็นอลัชชีบ้าง และทรงกำหนด

วิธีการลงโทษแก้ไข ป้องกันไว้ด้วย พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช ทรงเอาพระทัยใส่ในเรื่องศีลธรรมของประชาชนอย่างจริงจังลึกซึ้ง กฎหมายพระสงฆ์ ฉบับที่ ๖ มีประโยชน์ต่อผู้ศึกษาประวัติศาสตร์จะได้ทราบว่าระดับศีลธรรมของพระสงฆ์และประชาชนในสมัยนั้นเป็นอย่างไรด้วยว่า พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช ทรงกำหนดว่าพระสงฆ์ที่ประพฤติตนอย่างไร จึงจะเรียกว่า “อลัชชี” เช่น พระสงฆ์ที่ “ชวนกันเที่ยวเข้าร้าน ตะลวด (ตลาดผู้เขียน) ดูลูกา มีอาการกริยานุ่งห่มเดินเห็นอย่างฆราวาส และเที่ยวดูโขน หนึ่ง ลคอน (ละครผู้เขียน) ฟ้อนขับ และเล่นหมากกรุก การพนันทั้งปวงและเมื่อมีหญิงสาวไปขอน้ำมนต์ก็จะชวนหญิงนั้น นั่งในกุฏิในที่กำบังอันควรจะได้เกี่ยวพานหยิกหยอกลัสม์ผัสกาย กระทำเมถุนธรรมได้ทั้งนั้น ฝ่ายภิกษุสามเณรบาปลามกครั้งนั้นเคยเข้ากับลูกาแล้วก็เข้าบ้านนอกบ้านผิดเพลาตราตรี”

เพื่อกันมิให้พระสงฆ์ต้องกระทำผิด พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราชทรงห้ามพวกชีมิให้เข้าไปอยู่ในวัดอย่างเด็ดขาด ให้มูลนายบิดามารดาของหญิงทั้งปวงหมั้นตรวจตราว่ากล่าวหญิงที่อยู่ในปกครองของตนมิให้ไปรักใคร่กับพระสงฆ์ เณรใดในวัด ผู้ใดละเมตมิผิดทั้งเฉพาะตัวและผิดถึงผู้ปกครองบิดามารดาด้วย พระสงฆ์ที่ทำความผิดถึงอุกฤษฏ์โทษต้องบังคับให้สึกจากสมณเพศ สึกแล้วมิโทษให้ลักขานเป็นไพร่หลวงใช้ราชการที่หนักเพื่อมิให้เป็นเยี่ยงอย่างต่อไป

เพื่อกวดขันมิให้ประชาชนมั่วเมาอยู่ในอบายมุขโดยเฉพาะอย่างยิ่งในการพนัน เพราะพระองค์ทรงเห็นว่าเมื่อผู้เล่นต้องเสียไปมากๆ ก็นำเอาลูกเมีย ทรัพย์สินทั้งปวงไปขาย เพื่อเอาเงินมาเล่นต่อไปอีก เมื่อหมดหนทางขายก็ประพฤติตนเป็นโจร พระองค์ทรงกวดขันเอากับข้าราชการในชั้นแรก แล้วทรงออกพระราชกำหนดห้ามข้าราชการเล่นการพนัน กินเหล้าตั้งนี้ตั้งแต่นี้สืบไปเมื่อหน้า ถ้าผู้ใดยังเสเพลสุรา

เหล่านี้นับว่าเป็นงานที่ในสถานที่แห่งใดก็ตามก็มีผู้ฟ้องร้องว่ากล่าวพิจารณาเป็นลัทธิจะให้ลงพระราชอาญาเขียนสามยก ฝ่ายนายบ่อนหัวเบียไทยจีนเป็นใจให้เข้า เหล่นเลทตรง จะเอาตัวนายบ่อนหัวเบียลงพระราชอาญาเขียน ๓๐ ที่ข้าราชการที่ฝ่าฝืนหากถูกจับได้ นอกจากจะโดยเขียนแล้วจะถูกถอดออกจากตำแหน่งอีกด้วย”

นอกจากนี้ พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก ยังทรงพิจารณาเห็นว่าราษฎรจำนวนมากยังมีความเชื่อถือโชคลางและบูชาผีสงเทวดาอย่างงมงาย แต่พระองค์ทรงตระหนักว่าความเชื่อถือเช่นนี้จะบังคับให้เลิกเชื่อถือนั้นเป็นไปได้ยากยิ่ง จึงทรงใช้พระปริชาญาณแก้ไขผ่อนปรนมิให้กระทบกระเทือนความรู้สึกของประชาชนมากเกินไปโดยมิได้ทรงห้ามปรามการนับถือภูตผีปีศาจ เพียงทรงออกพระราชกำหนดว่าราษฎรมิควรนับถือภูตผีวิญญาณมากกว่าพระรัตนตรัยดังนี้

“พหูสูตรนั้นถึงจะนับถือพระภูมิเจ้าที่เทพารักษ์นั้น ก็ถือเอาแต่โดยจิตคิดว่าเป็นมิตรสหายเป็นที่ป้องกันอันตราย มิได้คิดว่าประเสริฐกว่าพระรัตนตยะยาริคุณมิได้” ทรงมีพระบรมราชโองการสั่งว่า

“แต่นี้สืบไปเมื่อหน้าให้ข้าทูลละอองผู้ใหญ่ผู้น้อย ผู้รักษาเมือง ผู้รั้ง กรมการเมือง เอก โท ตริ จัตวา ทั้งปวงบันดามีสาร (ศาล-ผู้เขียน) เทพารักษ์พระภูมิเจ้าที่ และเสื่อเมืองทรงเมือให้บำรุงซ่อมแปลงที่ปรักหักพัง แลแต่งเครื่องกระยาบวด ผลไม้ ถั่วงา เป็นต้น แลรูปเทียนของบูชา ฟ้อนรำ รำวงสรวงพะลีส^๑ ซึ่งอันสมควรแก่เทพารักษ์ แต่อย่านับถือว่ายิ่งกว่าพระไตรสรณาคม ห้ามอย่าให้พลีกรรมด้วยฆ่าสัตว์และให้กระทำบุญให้ทานรักษาศิล”

ปัจจุบันนี้กลับเห็นพระภิกษุบางรูปทำตัวเป็นเจ้าพิธีวัดบวงสรวง เทวดา ภูตผีเสียเอง บางครั้งยังนำ หัวหมู เป็ด ไก่ มาเช่นบวงสรวงด้วย

๑ รำวงสรวงพลีกรรม-ผู้เขียน

แล้วจะโทษประชาชนได้อย่างไรว่าไม่สนใจพระพุทธศาสนาถ้าคณะสงฆ์ไม่ช่วยกันกำจัดหรือแก้ไขสิ่งเหล่านี้ที่นับวันจะมีมากขึ้นเรื่อยๆ ประชาชนแยกผิดถูกไม่ออก

กฎหมายพระสงฆ์ ฉบับที่ ๖ สารสำคัญของกฎหมายฉบับนี้มีว่า ลางเหล่าเห็นชายเด็กลูกข้าราชการ อาณาประชาราษฎร์รูปร่างหมดจด ก็พุดจาเกลี้ยกล่อมชวนไปไว้ แลกดจวบเกล้าคลึงไปไหนเอาไปด้วย แต่งตัวเด็กอ้อวดประกวดกัน เรียกว่าลูกสวาสลูกสุดใจศรียาตราหนึ่งหวัด ยานัตถ์ก็มี ช่วงชิงกันหิงสาพยาบาทจนเกิดวิวาทตีรันกันตาย ลางพวกเห็นสลบกำปั่นลำเภาจินเข้ามาก็ขึ้นเทียวนลำเภาชุกชนชื้อหาของเล่นปนละวณจันจามฝรั่งให้เตียรถียดูหมิ่นก็มี ลางเนื้อความพระบาลีร้องเป็นล่านำแขก ญวน จีน ฝรั่ง แล้วฉันสาคุเปียก เมียงลัมไปคล้ายอ้อยก็มี เพราะพระสงฆ์ราชาคณะ ฐานานุกรมเจ้าอธิการ ละเมิดเสียมิได้ดูกำชับห้ามปราม พร้อมกันชำระพระสงฆ์ซึ่งเป็นอลัชชีกิจกษุพิจารณาจับเป็นลัตย์ให้พระราชทานผ้าสีกออกเสียดจากพระศาสนาเป็น คน ๑๒๘ ลักแขนเป็นไพร่หลวงใช้ราชการที่หนัก ห้ามอย่าให้อาณาประชาราษฎร์ลูกค้า รานแพ แยกจีนไทยชายผ้าแพรพรรณแก่พระสงฆ์เป็นอันขาด ถ้าผู้ใดมิฟังยังขึ้นคบหาพระสงฆ์ สามเณรให้สวดพระมาลัยเล่นตลกคะนอง และชายผ้าแพรพรรณให้สงฆ์ดูจหนึ่ง แต่หนหลังจะเอาตัวเป็นโทษจงหนัก

ท่านทั้งหลายคงจะเห็นอยู่บ้างว่า ยังมีพระสงฆ์ สามเณรจำนวนมากเที่ยวไปซื้อขายข้าวของตามห้างสรรพสินค้าหรือย่านการค้าปะปนกับคนทั่วๆ ไปในบางย่านก็มีสิ่งเร้าช่วยทางเพศวางขายปะปนอยู่ด้วย คณะสงฆ์ต้นสังกัดหรือเจ้าอาวาสตลอดจนฝ่ายปกครองน่าจะเอาภาระว่ากล่าวตักเตือน กำชับ ถ้าแก้ไขไม่ได้ก็ให้สีกออกไปเป็นฆราวาส เพื่อพระศาสนาจะได้ตั้งอยู่บนความบริสุทธิ์หมดจดเป็นที่เลื่อมใสของประชาชนต่อไป ดังที่พระองค์ได้บัญญัติกฎหมายห้ามไว้มานาน นับสองร้อยกว่าปี

กองทัพมวลชน

กองทัพ ประชาชน

เคลื่อนย้ายพล จากม็อบวานๆ

สู่...ทำเนียบ รัฐบาล

ประจันหน้า ทำอธรรม

กองทัพ ทวยประชา

อหิงสา เป็นธงนำ

สันติ สุดเลิศจ้าว

ไล่รัฐบาล พันแผ่นดิน

จี๋สำนึก ความชอบธรรม

เป็นผู้นำ... ชอบธรรมล้น

รักษา ทูณ "ทักษิณ"

ยิ่งประโยชน์ชาติปวงชน

วันนี้ ชี้ชัดแจ๋ง

กรรมล้ำแดง หลากเล่ห์กล

พลิกพลิ้ว ให้ลับสน

จุดมุ่งหมาย เพื่อใครกัน

เสียที เกิดเป็นไทย

เหตุไฉน มิยึดมั่น

ภักดี สถาบัน

สมไพร่ฟ้า ข้าแผ่นดิน

๒

